

Ôn Chu | Trộm tiên

Tên gốc: 盜仙

Tác giả: alexheretochill

Editor: Min

Nguồn: <https://m.weibo.cn/6291009740/4673787930614526>

Bản edit đã có sự cho phép của tác giả, vui lòng không mang ra ngoài.

==

Thiết lập: Bạch xà truyện; Người phàm Ôn Khách Hành X Bạch xà Chu Tử Thư

1.

Sáng sớm tinh mơ, Chu Tử đang tụng kinh ở trước điện thờ. Phật quang chiếu khắp trong điện, nhang khói mù mịt, y cũng giống như Bồ Tát rũ mi hạ mắt, trong tay cầm một chuỗi tràng hạt làm từ gỗ đàn, quỳ ngồi trên bồ đoàn lặng lẽ niệm kinh Phật.

**Câu gốc 低眉斂目: hình dung bộ dạng cúi đầu, lộ ra thái độ khiêm nhường và thuận theo.*

Đoàn khách hành hương đi vào nường nược, cũng quỳ xuống bồ đoàn bên cạnh y dập đầu trước Bồ Tát, niệm A Di Đà Phật, Bồ Tát phù hộ, Chu Tử Thư không nói một lời, những thứ đó nhận nhịp băng ngang qua người y, trở thành một luồng gió khẽ lay động sau vạt áo.

Y âm thầm niệm kinh đủ tám mươi một lần, lúc mở mắt trở lại trời đã sáng choang, y đứng dậy khỏi bồ đoàn, thấp thêm dầu lửa cho đèn trường minh trên án.

Y đang thêm dầu, bỗng nhiên có một bà lão bị què bước vào trong điện, nhìn trái nhìn phải một chút sau đó khập khiễng bước tới chỗ y, hỏi, "Sư phụ, lạy Bồ Tát, là lạy ở đây sao?"

Chu Tử Thư gật đầu với bà một cái, bà lão nói cảm tạ, phúi phúi bụi đất trên người, đỡ chân quỳ xuống bồ đoàn, dập đầu ba cái.

Bà hết xá lại lạy, gần nửa giờ mới đứng lên, Chu Tử Thư tiến tới đỡ bà, bà lão cứ luôn miệng nói, "Cảm ơn sư phụ tốt bụng, cảm ơn sư phụ tốt bụng." Rồi lại hỏi, "Sư phụ tốt bụng, đến thiện đường thì đi như thế nào? Ta muốn dâng chút tiền nhang đèn."

Chu Tử Thư phát hiện trông mắt bà như bị bao phủ bởi một lớp bụi mờ âm đạm, gần như sắp mù lòa, bà ăn mặc giản dị, có lẽ là vừa rồi đi đường mệt mỏi, y nói, "Lễ Phật có lòng thành là được, tiền nhang đèn không cần cưỡng cầu."

Bà lão giải bày, "Nữ tử nhà ta năm nay mới mười sáu, nằm trên giường đã ba năm có thừa... Lão già ta đây không tiền cũng không tài, dâng chút tiền nhang đèn này lên, hy vọng Bồ Tát không cười chê, có thể cứu con gái lão..."

Chu Tử Thư cau mày, "Lệnh ái... Là bị mắc bệnh sao?"

Bà lão nói, "Là bệnh lạ, bệnh lạ!"

Chu Tử Thư nói tiếp, "Vậy bà dùng số tiền này đem về mời một danh y, đến chữa bệnh lạ là được mà."

Bà lại phân trần, "Bọn họ đều nói chữa không được, đều nói con gái ta xong đời rồi, không chữa nổi!" Bà lão khóc lóc nói, "Ta đưa con gái đi tìm đại phu một năm trời, gặp ai cũng nói rằng không thể chữa, ta nghe người khác nói, Bồ Tát ở đây linh nghiệm liền mang nó tới, van xin Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, phân phát từ bi!"

Chu Tử Thư lên tiếng, "Lệnh ái hiện đang ở nơi nào?"

Bà lão trả lời, "Đang ở bên ngoài điện."

Chu Tử Thư đỡ bà lão ra khỏi điện, nhìn thấy bên dưới chân bậc thang, có một thiếu nữ nằm trên tấm lót được bện từ cây trúc, sắc mặt tái nhợt, hơi thở mong manh. Y đến kiểm tra một phen, hỏi, "Bệnh lạ này nhiễm phải từ khi nào?"

Bà lão nói, "Ba năm trước đi vào trong núi hái thảo dược, từ khi trở về nhà là sốt cao không dứt, vẫn luôn bệnh suốt không dậy nổi, có gọi cũng không tỉnh." Bà lại liên miên kể về những lần đi tìm danh y không có kết quả, tiểu nữ lúc trước lạnh lợi thông tuệ biết bao, bà mò mẫm trong ngực áo ra một cái túi vải, bắt lấy ống tay áo của Chu Tử Thư, "Su phụ tốt bụng, người chỉ đường tới thiện đường cho ta, ta đi cúng lên những thứ này, bọn họ đều nói Bồ Tát ở đây linh nghiệm lắm, ta van cầu người cứu lấy cái mạng của con ta..."

Chu Tử Thư khẽ phát ống tay áo, lo lắng nhưn mày, "Bồ Tát lấy tiền của người phạm các người để làm gì chứ?"

Bà lão vừa nghe vậy, vội la lên, "Vậy ta..."

Chu Tử Thư không đành lòng, "Chi bằng như vậy, bà đi cầu một que xăm, nếu như Bồ Tát nguyện ý giúp bà, tự nhiên sẽ ứng nghiệm."

Bà lão nói phải, bị Chu Tử Thư đổi hướng đi đến sảnh phụ lấy que xăm. Que xăm bằng trúc rơi xuống đất, Chu Tử Thư nhặt lên, hỏi, "Bà bà, có nhìn thấy được chữ không?"

Bà lão lắc đầu, "Mắt ta đã nhòe từ mười năm trước, không thể thấy rõ chữ nữa."

"Vậy thì, kẻ hèn này xin được thay bà bà xem que xăm." Chu Tử Thư nói. Bà lão lại chấp hai tay, tiếp tục kêu mấy tiếng, "Su phụ tốt bụng."

Chu Tử Thư soi chữ trên que xăm một hồi mới lên tiếng, "Bồ Tát nói, bệnh của lệnh ái có thể chữa trị."

Bà lão kinh hô một tiếng, quỳ lạy trên đất, miệng hô Bồ Tát từ bi, Chu Tử Thư đến đỡ bà dậy, nói, "Bồ Tát còn nói thêm một vài điều nữa, bà bà phải để tâm ghi nhớ."

Bà lão vâng dạ gật đầu.

Chu Tử Thư nói, "Trong vòng ba tháng mười lăm ngày, tốt nhất là nhân lúc trời chưa sáng, đưa lệnh ái đến ngọn núi nơi nàng đã đi hái thảo dược, đi bộ qua vài lần trên con đường núi mà nàng thường đi, sau khi trở về nhà đốt một nén hương, ăn tro hương đó vào cùng với nước, bảy ngày sau là sẽ hết bệnh."

"Bà nhớ chưa?" Chu Tử Thư hỏi.

Bà lão đáp lời, "Nhớ rồi! Nhớ rồi!" Bà lại muốn quỳ lạy, liền bị Chu Tử Thư ngăn lại, "Bà bà đi đứng bất tiện, lòng thành là đủ rồi."

Y lại hỏi, "Chân của bà, là bệnh cũ hay bệnh mới?"

Bà lão trả lời, "Cách đây vài ngày, ta kéo con gái đi đường núi bất cẩn té lộn nhào một cái, không có gì đáng ngại."

Chu Tử Thư thở dài, đi đến bên hương án lấy giấy bút viết mấy hàng chữ, sau đó đưa giấy cho bà lão, "Cái này là đơn thuốc, bà đem giao cho tiểu nhị ở dược đường, để cho hắn sắc thành thuốc dùng đắp ngoài da, một ngày hai lần, thoa lên chỗ đau trên chân là được."

Bà lão nhận lấy đơn thuốc nhét vào trong túi, Chu Tử Thư đỡ bà ra ngoài điện, sau khi nói cảm ơn liền kéo tấm lót bằng trúc đi về. Chu Tử Thư nhìn bóng lưng khập khểnh của bà, đưa tay vào trong ống tay áo vỗ vỗ đọc một bài vè, triển chú đến trên đùi cô nương rồi mới quay trở vào điện.

Con gái của bà lão thật ra không mắc phải căn bệnh nào, có thể là do ngày còn nhỏ thường xuyên lên núi chơi, cho nên bị yêu ma quỷ quái cấp hồn đi, y hạ ấn kí lên đùi nàng, ba tháng mười lăm ngày lúc trời chưa sáng để cho bà bà đưa nàng lên núi, mấy tên tiểu quỷ kia chỉ cần ngửi được mùi hương của Chu Tử Thư thì sẽ ngoan ngoan thả hồn nàng về chỗ cũ.

Ba đợt khách hành hương từ trong điện chậm rãi đi ra, Chu Tử Thư nghe bọn họ nói về chuyện Bồ Tát ở đây linh nghiệm, tới rồi thì phải cầu một điều ước. Người người bảo nhau rằng ai mắc phải chứng bệnh kì quái, ai mất mù tai điếc, đến xá lạy một lần liền chữa được bách bệnh, Quan Âm nương nương quả thật là đại từ đại bi, phổ độ chúng sinh.

Chu Tử Thư đứng một bên lắng nghe, tủm tỉm cười lắc đầu.

Khi mới vào chùa pháp danh của y là Tịnh Xả, là chữ Xả lấy từ trong chữ Thư tên y, nói y trần duyên chưa dứt, phải học cách buông bỏ. Muốn có được tình yêu lớn, trước hết phải biết cách buông. Nhưng mà bởi vì y buông không được, cho nên bước chân mới bị thế tục khóa lại.

Trong chùa mỗi ngày hương khói cường thịnh, người người đều nói Bồ Tát từ bi, không hề biết rằng Bồ Tát mà bọn họ cung kính thờ phụng chưa từng nghe những lời sở cầu sở tổ kia, mà kẻ đến cứu bọn họ khỏi dầu sôi lửa bỏng, chính là một con xà yêu quý ở góc điện cúi đầu tụng kinh.

Chu Tử Thư bước vào trong điện.

Năm nay, là năm thứ tám mươi ba y bị trấn ở lôi đình tháp.

*

Ban đêm, Chu Tử Thư không thể ngủ được.

Tám mươi ba năm, chỉ cần nhắm mắt, y sẽ lại nhìn thấy giấc mộng ma đỏ tươi như máu, cuối cùng y vẫn là không thể học được cách buông bỏ, cuối cùng vẫn không có cách nào buông xuống được, để cho một màn máu đỏ trở thành ác quỷ ban đêm đến đòi mạng, trở thành cây đinh dài đóng vào thất khiếu của y, khiến cho y muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong.

Có lúc y nghĩ, nếu như trở về lúc ban đầu, nếu như khi đó y không nhất thời ham chơi chạy xuống núi, thì mọi chuyện sau đó có lẽ rằng sẽ không bao giờ phát sinh. Như vậy, y của hiện tại vẫn sẽ làm một tiểu yêu an nhàn ở núi Thanh Thành, mỗi ngày uống sương ăn gió, vui sướng biết bao, còn Ôn Khách Hành thì nên ghi danh lên bảng vàng cao trung, làm một quan chức có địa vị cao, nếu như sống đủ lâu, trọn vẹn một đời làm người, thì sẽ còn có đàn con cháu đầu gối tay ấp, làm một lão đầu tử tóc hoa râm.

Chu Tử Thư nghĩ đến dáng vẻ này của Ôn Khách Hành, không khỏi bật cười.

Ôn Khách Hành, y nở nụ cười, lầm bầm thì thầm, Ôn Khách Hành...

Nụ cười dần dần tắt ngúm, nhuộm vào một nỗi buồn rầu sâu thẳm, Ôn Khách Hành, y thở dài nói, Ôn Khách Hành...

Là ta còn nợ ngươi, Ôn Khách Hành.

Hai trăm năm trước, Chu Tử Thư chỉ là một tiểu yêu, chạy xuống dưới núi chơi, không ngờ lại bị mắc bẫy, bị người săn rắn bắt đi. Tên săn rắn thấy y toàn thân trắng như tuyết, không giống như rắn cỏ thông thường, nổi tâm ý đem y đưa tới trong phủ tướng quốc, Chu Tử Thư thông thả nghĩ, y tu luyện ba trăm năm, cuối cùng lại bị người mổ bụng, đem đi làm rượu thuốc.

Tướng quốc công tử là con trai của lão tướng quốc, chắc là vẫn còn được xem như bảo bối, mười hai mười ba tuổi đầu mà vẫn còn để tóc máu, tết thành một cái đuôi sam rũ xuống sau ót, trên cổ đeo vòng trường mệnh, mặt mũi như con gái, vừa tuấn tú lại xinh đẹp tuyệt trần. Hắn nhìn bạch xà ở trong lồng, nhẹ nhàng nói, "Đáng thương quá, thả nó đi."

Người săn rắn nói, "Công tử, bạch xà này hiếm có, là vật quý vạn dặm khó tìm, mật rắn giải độc, tim rắn lợi cho tuổi thọ, lớp da rắn này ngàii lột ra để làm vỏ kiếm cũng vô cùng đẹp đẽ..."

Tướng quốc công tử chán ghét cau mày, "Buồn nôn muốn chết."

"Cái gì mà tim rắn gan rắn, mật rắn da rắn chứ," Hắn nói, "Nghe tới là muốn mất hết khẩu vị."

"A Nhị, đem con rắn kia đến đây," tướng quốc công tử phân phó, "Đi lên núi tìm một chỗ thả nó đi."

Người làm lên tiếng đáp lại, cầm lấy cái lồng rắn, tướng quốc công tử nhích lại gần nhìn nó một chút, cười nói, "Vật nhỏ, lần sau nhớ phải chú tâm, đừng để bị người ta bắt đi nữa."

Chu Tử Thư thè ra thụt vào cái lưới rắn về phía nhúm tóc máu của đứa trẻ, thầm nghĩ, ai là vật nhỏ? Lão tử đây chắc còn lớn tuổi hơn cả gia gia nhà ngươi. Trước khi đi còn hướng Tướng quốc công tử xì xì hai tiếng, ý là nói, tiểu tử, ta sẽ ghi nhớ, ân tình này mai sau ta sẽ báo đáp.

Chu Tử Thư được tướng quốc công tử cứu, thả trở về núi Thanh Thành, có câu nói rằng ở trên núi một ngày, nhân gian đã là một năm, nhưng chờ đến tu vi của Chu Tử Thư tăng thêm một bậc, có thể tự do biến thân thành người, không thể nào bỏ trùng bẫy rập của người săn rắn được nữa, thì ở dưới nhân gian đã sớm trôi qua tận sáu mươi năm rồi.

Chu Tử Thư đi đến dưới núi, hỏi thăm về tướng quốc công tử sáu mươi năm về trước, nhưng chỉ nhận lại được tin tướng quốc mang tội mưu nghịch, liên lụy đến cử tộc, cả nhà đều bị sao trảm.

"Vậy còn tướng quốc công tử kia thì sao?" Chu Tử Thư hỏi.

"Ý của ngươi, là nhi tử độc nhất của tướng quốc sao?" Tiểu nhị ở quán trà hỏi.

"Chính là hắn," Chu Tử Thư trả lời, "Còn hắn thì sao?"

"Đã là người trong nhà, nào có đạo lý còn sống sót. Cũng bị yêu trảm cùng lão tướng quốc luôn rồi." Tiểu nhị nói.

Chén trà trên tay Chu Tử Thư cách một tiếng rơi trên bàn, y lại hỏi, "Từ lúc nào?"

Tiểu nhị lau nước trà bị đánh đổ trên bàn, nói, "Hình như cũng đã lâu lắm rồi, tiểu nhân là nghe gia gia kể lại, chắc là tầm bốn năm mươi năm gì đấy."

Bốn năm mươi năm, Chu Tử Thư chậm rãi nghĩ ngợi, vậy là tiểu công tử kia bỏ mình khi vẫn còn chưa đứng tuổi.

Chu Tử Thư lại ngó lời, "Có thể biết thi thể cả nhà Tướng quốc được chôn ở nơi nào không?"

Tiểu nhị lắc lắc đầu, "Coi ngài nói kìa, loạn thần tặc tử, cả nhà đều bị chém, sao có thể được phép lưu lại mộ phần?"

Chu Tử Thư im lặng.

Tiểu nhị thấy y như vậy, nói nhỏ, "Ngài..."

Chu Tử Thư khựng lại một chút rồi mới đáp, "Trong đó... Có một vị cố nhân." Tiểu nhị gật đầu một cái, trong bụng thầm nghĩ ngờ, vị công tử này ngay cả râu cũng không có, sao mà quen biết cố nhân trong phủ Tướng quốc từ tận bốn năm mươi năm trước chứ, thế nhưng hắn cũng không nhiều lời.

Tiểu nhị cầm bình trà, vắt khăn lông lên vai phải định đi, lại đứng lại, bước tới nói với Chu Tử Thư, "Hỏi người chém đầu, thi thể chắc là sẽ ở trong bãi tha ma ngoài thành, nếu như ngài muốn, có thể tới đó nhìn chút."

Chu Tử Thư gật đầu nói cảm ơn với hắn.

Sau đó, y rời khỏi quán trà, buộc bầu rượu bên người rồi đi đến bãi tha ma ở ngoài thành, gò đất lớn nhỏ không đồng nhất đắp cạnh nhau, bia mộ không có chữ nghiêng ngã không thẳng thớm, y dỗi mắt nhìn qua nhìn lại, không biết đâu mới là ngôi mộ mà y muốn tìm.

Y ngồi xuống đất uống nửa bầu rượu, lại uống thêm một hơi nữa cạn sạch, mắt trông về phía hư không, y nói, "Tiểu công tử, ta đến muộn rồi, không thể trả lại cho ngươi một mạng mà ta đã thiếu, vậy thì đời sau, ta sẽ tới tìm ngươi thật sớm."

Qua thêm gần hai mươi năm, Chu Tử Thư lại xuống núi, tìm kiếm ân huệ mà y cần phải báo.

Thẩm thoát đã được vài ba năm, trong thành xuất hiện Ngọc Bò Tát tán tẩn ngàn tài, Chu hoa huyền hồ tái thế. Rằng là thành Đông có một được đường vừa mới mở, gọi là Ngọc Thiện Đường, chuyên chữa bệnh cho những người nghèo khổ không có tiền của, nếu là thư sinh nghèo lên kinh dự thi, y còn tặng thêm cho người đó một cái móc bạc, giúp cho bọn họ học hành tiến bộ, đường công danh thuận lợi. Người trong thành đều nói, Chu đại phu y thuật cao siêu, diệu thủ hồi xuân, mặt như quan ngọc, lòng dạ Bò Tát.

Chu Tử Thư ngồi trong dục đường, vừa mới chữa trị cánh tay cho Lưu lão bá đốn củi, nhìn cửa một cái rồi quay sang pha trà.

Y ở trên núi đã sớm tính qua, tướng quốc công tử chuyển thể đầu thai, nhất định là sẽ ghé qua nơi này lên kinh dự thi, y liền tới đây chờ trước, sợ là lại để lỡ mất. Chỉ là y đợi ở đây đã được mấy ngày, gặp được thư sinh trẻ tuổi nào cũng tặng tiền, vậy mà vẫn chưa gặp được tướng quốc công tử chuyển thể đầu thai. Chu Tử Thư sờ sờ bắp đùi, trong lòng khổ sở, vẩy xà y dùng để đổi tiền không còn nhiều lắm, tiểu công tử ới tiểu công tử, rốt cuộc người đã đi về nơi đâu rồi? Sao lại để ta chờ người ngần ấy thời gian như thế chứ?

Ngày hôm ấy, Chu Tử Thư đến thành Tây chữa tiêu chảy cho đứa con nhỏ của Trương đồ tể, lúc về sắc trời đã tối, ngày mai chính là ngày kinh thành tổ chức hội thi đình, y lắc lắc đầu nghĩ, chắc là năm nay lại chờ không được rồi.

Y cũng không còn lòng dạ nào, chỉ muốn đóng cửa dục đường sớm, quay về hậu viện uống rượu, hai cánh cửa gỗ còn chưa khép lại đã nghe có người gọi, "Xin đợi chút —"

Động tác của Chu Tử Thư dừng lại một lát, một tay đặt lên cửa gỗ đẩy ra, để lộ khuôn mặt dịu dàng tươi cười.

"Đại phu xin đợi chút!" Người kia nói.

Chu Tử Thư nhướn một bên lông mày nhìn hẩn.

Người nọ lùi về sau một bước, đứng yên trên bậc thang, cung kính cúi chào một cái, "Kẻ hèn Ôn Khách Hành, đường đi đất đỏ, ngày dài miệng khát, muốn xin đại phu một bát nước mát, nếu như quấy rầy, vậy thì xin thứ lỗi."

Chu Tử Thư nghiêng đầu nhìn hẩn chính trực cõng sách trên lưng, giò trúc bị thủng một lỗ, để lộ ra bao vải gói đồ ở trong, lán che nắng trên đầu cũng đã bị hỏng chỉ còn sót lại cái khung, cố gắng chống đỡ một cách thảm hại. Chu Tử Thư nghĩ, thư sinh này người đầy bụi đất, quần áo lấm lem tới tã, cứ như là bị thổ phi ở trên núi cướp bóc đến thâm, trông cũng đáng thương, y bèn hỏi, "Người đến từ đâu?"

Thư sinh Ôn Khách Hành lại chấp tay thi lễ, nói ra một địa danh, Chu Tử Thư tính lộ trình một chút, muốn đi tới đây cũng phải hai tháng có thừa, bày tỏ, "Cũng hơi xa."

Ôn Khách Hành đáp lời, "Nơi nông thôn tầm thường, dĩ nhiên là sẽ cách xa hoàng thành một chút."

Chu Tử Thư lại nói, "Nhưng ở đây vẫn chưa phải là hoàng thành đâu, nếu như ngồi thuyền đi đường thủy, muốn lên kinh nhanh nhất cũng phải ba ngày, chỉ sợ là người không thể bắt kịp kì thi đình năm nay rồi."

Ôn Khách Hành thở dài thườn thượt, "Mệnh đã! Kẻ hèn này mệnh đã!"

Hắn lắc đầu một cái, bắt đầu kể lại quá trình hắn từ nhà lên đường đi như thế nào, gặp thổ phỉ suýt chút nữa là mất mạng như thế nào, làm sao để thoát khỏi miệng cộp đi đến chỗ này, Chu Tử Thư nghe hắn nói được ba câu liền dờ mắt, nhìn chăm chăm khuôn mặt hắn bằng ánh mắt mãnh liệt.

Ôn Khách Hành nói đến chỗ hắn làm cách nào để thừa dịp đám thổ phỉ còn chưa trộm được đồ chạy xuống núi mới phát hiện ra ánh mắt của Chu Tử Thư, có hơi mất tự nhiên ngừng nói, nâng ống tay áo đã bẩn xoa xoa lên mặt, "Đại phu, mặt ta dính bẩn sao? Ta đi một đường tới đây không có chỗ rửa mặt chải đầu, quả thực thất lễ..."

"Ôi," Chu Tử Thư kéo ống tay áo của hắn, nói, "Sao mà nguoi..."

Trên mặt Ôn Khách Hành có một nốt ruồi nhỏ, Chu Tử Thư thật sự cảm thấy hắn quen mắt, nhưng lời đến khóe miệng vòng vo một hồi, biến thành, "Sao trán nguoi lại sưng một cục thế kia?"

"À," Ôn Khách Hành sờ lên trán, cười ngây ngô đáp, "Lúc chạy trốn vội quá, đụng vào gốc cây."

Chu Tử Thư không nói một lời, chỉ nhìn hắn, nắng hoàng hôn ngã về phía Tây, khiến cho lòng bàn chân người ta bắt đầu cảm nhận được khí lạnh mà tê rần, quỷ thần xui khiến Ôn Khách Hành nhớ tới lời đồn trong truyền thuyết mà hắn nghe được từ phụ nhân khi lừa dối mấy đứa trẻ con, chính là trước khi mặt trời lặn mà không trở về nhà sẽ bị một con rắn lớn ư ăn thịt trẻ con tới tha đi. Hắn không dấu vết lui về phía sau nửa bước, nói, "Đại phu, nếu như không tiện bố thí bát nước mát, vậy ta lại đi tới cửa tiệm phía trước kia hỏi một chút..."

Chu Tử Thư đáp, "Đã là giờ Dậu rồi, nguoi nhìn xem cửa tiệm người ta còn mở cửa không?"

Ôn Khách Hành nhìn khắp trên đường phố, cửa tiệm ở bốn phía chỗ nào cũng đóng chặt cửa.

"Còn tiền không?" Chu Tử Thư hỏi.

Ôn Khách Hành trợn to hai mắt, vất tay lên túi nhỏ đeo trên hông, bất chợt lui về phía sau một bước, bật thốt lên, "Một phân cũng không có!"

Chu Tử Thư vui vẻ, "Không ai thèm cướp của nguoi!"

"Một phân tiền nguoi cũng không có," Chu Tử Thư hỏi, "Vậy buổi tối tính ngủ ngoài đường sao?"

Ôn Khách Hành đáp, "Trời là chắn, đất là chiếu, bước đi không dấu vết, nhà ở không có phòng, bầu trời là mặt đất, muốn làm gì thì làm..."

Chu Tử Thư lắc tay tỏ ý muốn hắn đừng nói nữa, đẩy rộng cửa thêm một khoảng, "Vào đi."

Sau đó, Chu Tử Thư cố ý ngoảnh mặt vào trong nhà, "Còn phải tìm cho ngươi một cái giường ngủ."

Ôn Khách Hành đã ngừng nói, lấy làm lạ nhìn y.

Chu Tử Thư ho khan một tiếng, hỏi hắn, "Hay là ta ăn ngươi luôn được không?"

Ôn Khách Hành há miệng muốn nói gì, đột nhiên toét miệng cười lên, nhấc vạt áo leo lên từng bậc thang, bước vào trong nhà, cất cao giọng nói, "Chuyện đó tất nhiên là không thể!"

Chu Tử Thư thấy người hắn phủ đầy bụi bặm, không được sạch sẽ, nhưng mà mặt mũi như con gái, vừa tuấn tú lại xinh đẹp tuyệt trần, nốt ruồi nhỏ xíu trên gương mặt ấy quả thực khiến cho y hơi mất tập trung, Chu Tử Thư ở phía sau đóng cửa lại, lúc trở vào trong sảnh thì Ôn Khách Hành đang đứng giữa đường ngo ngoét tới ngo ngoét lui, dáng vẻ nom vô cùng hiếu kỳ.

"Ngươi..." Chu Tử Thư cất lời.

Ôn Khách Hành quay đầu lại, "Đại phu, có chuyện gì?"

Chu Tử Thư gắng gượng ngăn lại câu nói, cứng đờ một hồi mới hỏi, "Ngươi có thích động vật nhỏ không?"

Ôn Khách Hành hoài nghi, "Động vật nhỏ?"

Chu Tử Thư giải thích, "Là... mèo nhỏ chó nhỏ, rắn..." Y ho một tiếng, "Rắn nhỏ các loại ấy."

tbc.

==

2.

Chu Tử Thư đưa Ôn Khách Hành tới sương phòng ở hậu viện, tùy ý chỉ một cái giường, "Ngươi ngủ ở đây đi."

Ôn Khách Hành đặt mớ tài sản rách nát của hắn xuống, lịch sự chấp tay hành lễ, "Ân tình của đại phu, thật khó cho kẻ hèn này..."

Lần này lời nói của hắn không còn bị Chu Tử Thư cắt đứt nữa, mà lại bị chính âm thanh truyền ra từ trong bụng mình cắt đứt.

Ôn Khách Hành cúi đầu nhìn bụng một chút, ngượng ngùng cười xòa, "Không có gì, trong bọc vải còn lại tí lương khô, ta vào giếng nước trong viện múc thêm bát nước nữa là được.

A. Chu Tử Thư gãi sau tai, nghĩ, làm sao mà y quên mất. Người phàm sẽ già, sẽ chết, sẽ bệnh, sẽ nghèo, sẽ không có chỗ ngủ, sẽ không kịp đi thi, còn sẽ đói bụng.

Ôn Khách Hành thấy y không nói gì, cũng hậm hực không mở miệng, nghiêng đầu nhìn theo ngón tay Chu Tử Thư hướng về phía chiếc giường.

Giường là loại giường thông thường, nệm lót cũng là loại thông thường, Ôn Khách Hành có hơi chân chừ, vươn tay muốn sờ chần nệm lại thu về, muốn lau lên người trước, nhưng hấn phát hiện quần áo vải rách rưới của mình còn bẩn hơn cả tay, cho nên yên lặng buông xuôi, giấu lòng bàn tay vào trong ống tay áo, không chạm nữa.

Chu Tử Thư đã bước ra cửa, ngoắc tay với hấn, nói ngắn gọn, "Người tới đây."

Chu Tử Thư không ăn thức ăn của người phàm, phòng chứa củi trồng hươu trồng hoác, ngay cả hũ gạo cũng không có. Y vào trong viện chiết cây, lén lút làm phép chém bọn chúng thành củi đốt, bện thành một bó ném vào trong bếp, thổi lửa cả nửa ngày cũng không lên, bèn nhân lúc Ôn Khách Hành không chú ý giở mảnh, bùng ngón giữa một phát, đóm lửa nhỏ liền xuất hiện trong đám củi.

Y phủi tay đứng lên, nói với Ôn Khách Hành, "Người ở đây nấu nước đi, ta ra ngoài tìm chút đồ ăn", nghe cứ như là, "Người làm ẩm rượu, ta đây lên núi săn hổ" vậy. Chu Tử Thư phất ống tay áo, tay áo đung đưa, bạch y không nhiễm bụi trần phát phơ ra cửa, Ôn Khách Hành lại cảm thấy đây nhất định là ảo giác của hấn.

Đi tìm thức ăn, y của Chu Tử thư đó chính là lên núi săn nai con, bào tử, thỏ núi gì đó, nhưng nếu như mà y thật sự lười một con nai chết về vứt trước mặt người ta, sợ là sẽ làm cho lá gan chưa yên ổn của thư sinh hèn mọn đáng thương nọ lại bị tổn thương lần nữa. Chu Tử Thư đứng trên đường nghĩ ngợi một hồi, lại cất bước đi.

Y chạy tới chợ Tây mua gạo, rồi đi thành Đông mua mì, đến gần ngoại thành là chỗ của Ngô lão thái đã từng tìm đến y để chữa chứng đau đầu, mua về hai bó rau cải xanh và bông cải trắng. Sau đó gõ cửa nhà Trương đồ tể, hỏi hấn, hôm nay còn thịt không?

Trương đồ tể đang ăn cơm với gia đình, hỏi, "Nhà Chu đại phu có khách sao?"

Chu Tử Thư gật đầu, "Coi là vậy... À phải rồi, một người quen cũ."

Con của hấn nghe tiếng Chu Tử Thư, đặt chén cơm xuống chạy đến ôm lấy chân y, trên miệng còn dính hạt cơm, nó kêu lên, "Chu thúc Chu thúc, lại đây ăn cơm cùng bọn con đi, hôm nay cha làm móng heo ngâm tương ngon lắm!"

Chu Tử Thư hẹn với nó, nói lần sau ta mang chân vịt tới ăn chung với ngươi. Trương đồ tể nói, "Nếu như là người quen, thì phải chiêu đãi thật tốt mới được." Rồi dẫn Chu Tử Thư vào trong, hỏi t muốn thịt mỡ hay thịt nạc, muốn xương sườn hay chân giò, tính xào hay là kho.

Chu Tử Thư khó xử nhìn cái đầu heo, y là con rắn thành tinh trăm tuổi, ăn thịt cũng trực tiếp nuốt thôi, hỏi y muốn ăn kiểu gì, cái này thật sự quá...

Cuối cùng cũng chọn được một miếng thịt đùi vừa nạc vừa mỡ, Trương đồ tể còn cắt cho y thêm một miếng thịt muối gói mang về, dặn y xào chung với rau họ hành hoa sẽ ngon hơn.

Chu Tử Thư hai tay khệ nệ nào là thịt nào là gạo quay về hậu viện, đẩy cửa phòng củi, một làn sương khói nhẹ nhàng tỏa ra, Ôn Khách Hành đang mặc đồ, sống lưng gầy gò thoát ẩn thoát hiện, hai mắt Chu Tử Thư nhìn thẳng đi về phía bếp lửa.

Ôn Khách Hành vừa thắt đai lưng vừa đi ra, nhìn thấy Chu Tử Thư cầm tảng thịt đùi to như viên gạch muốn ném vào trong nồi, vội vàng chạy tới ngăn lại, "Ngươi định làm gì?"

Chu Tử Thư hoài nghi nhìn hắn, không hiểu vì sao hắn lại hỏi mình như vậy.

"Nấu chín để ăn chứ gì." Chu Tử Thư đáp như chuyện đương nhiên. Y thu tay về, lại nói, "Hay là ngươi thích ăn sống? Vậy càng bớt chuyện."

Ôn Khách Hành bật cười, trả lời, "Chu đại phu chớ có nói đùa."

Hắn vươn tay cầm lấy miếng thịt heo trên tay Chu Tử Thư, đi ra ngoài viện. Chu Tử Thư đi theo hắn, Ôn Khách Hành múc một chậu nước từ dưới giếng, bỏ thịt heo vào chậu rửa sạch, sau đó tìm hai nhánh cây, trở lại trước bếp lửa trong phòng củi, dùng nhánh cây xiên vào thịt, gác mặt da lên lửa bắt đầu nướng.

Chu Tử Thư đứng bên cạnh hắn, thắc mắc, "Làm gì vậy?"

Ôn Khách Hành nghiêng đầu nhìn y cười, ánh lửa phản chiếu ánh mắt trong suốt của hai người bọn họ, thời điểm đối mặt sinh ra mấy phần tình cảm ôn hòa, "Làm vậy mới ăn được chứ." Hắn trả lời.

Chu Tử Thư đáp một tiếng, lại tiếp tục nhìn chăm chăm đồng lửa.

Sau khi nướng sơ thịt, Ôn Khách Hành cạo đi phần khét trên lớp da, chần qua nước thêm một lúc nữa rồi vớt ra, xắt thành từng miếng vừa ăn, tiếp đó bắc nồi làm nóng dầu, còn cho thêm hành và gừng. Trước đó Chu Tử Thư còn hỏi thêm vài ba câu, cuối cùng cau mày nhìn Ôn Khách Hành bận tới bận lui, đáng vẻ hoài nghi.

Quần áo vải của Ôn Khách Hành xác định là không mặc được nữa, cho nên hắn mặc đồ của Chu Tử Thư, đai lưng buộc lỏng, không còn câu nệ như lúc mới đầu gặp mặt nữa,

ngược lại có chút khí phách tiêu sái. Chỉ là trên tay hắn lúc này không phải là một cái quạt xếp, hay là tiêu ngọc, mà là một cái thìa xào, vô cùng buồn cười. Tóc đen rũ xuống tán loạn trên vai hắn, theo động tác dần dần tuột xuống, Chu Tử Thư đi lại gần hắn, Ôn Khách Hành quay đầu nhìn y, dường như hơi ngạc nhiên.

"Thơm quá." Chu Tử Thư nhìn chăm chú thịt kho trong nồi, cảm thán.

Ôn Khách Hành cười, "Dĩ nhiên là thơm rồi."

Thịt kho làm xong, còn phải xào cải trắng, nấu cơm, Chu Tử Thư ngồi ở cạnh bàn, Ôn Khách Hành hào hứng bung cơm lên, lại đưa đũa đã chia ra vào trong tay y, nói, "Đói bụng không, mau ăn đi."

Chu Tử Thư bật thốt lên, "Các ngươi là phạm..."

Ôn Khách Hành từ trong chén ngẩng đầu nhìn y, lời nói của Chu Tử Thư khựng lại một chút, sau đó nói tiếp, "... Ngươi không ngại phiền toái sao?"

Ôn Khách Hành gấp một đũa thức ăn, "Phiền toái? Phiền cái gì?"

Chu Tử Thư lắc đầu, cứ như là đang đọc một quyển sách mà y không tài nào hiểu được, "Đến lúc đói bụng, không phải là nên lấp đầy nó ngay, hết đói càng sớm càng tốt sao?"

Lời nói của y làm cho Ôn Khách Hành bật cười, không trả lời, hỏi ngược lại, "Đại phu chưa lấy vợ phải không?"

Chu Tử Thư đáp, "Ngươi thử nhìn được đường của ta xem, ngoại trừ hai ta làm gì có người nào khác nữa? Hỏi thừa."

Ôn Khách Hành vẫn cười, "Vò gạo sạch sẽ đến mức không có con chuột nào thềm chui, nghĩ lại thì chắc là không có một vị nội trử hiền đức thật."

Hắn gấp cho y một miếng thịt, hỏi, "Ném thử mùi vị một chút."

Nhìn Chu Tử Thư ăn, hắn lại hỏi, "Thấy ngon không?"

Chu Tử Thư thành thực đáp, "Ngon lắm." Ôn Khách Hành có chút đắc ý, "Đại phu, là vì đói bụng, cho nên lúc ăn sẽ càng cảm thấy ngon hơn."

"Bởi vì nhớ nhung, cho nên sẽ càng hạnh phúc, bởi vì đói bụng, sẽ cảm thấy món ăn cũng trở nên ngon miệng hơn." Hắn giải thích, "Sao lại ngại phiền toái được chứ?"

Chu Tử Thư ăn thịt, nghe Ôn Khách Hành nói câu kia. Thật ra nó rất ngon, y thừa nhận, chỉ là...

"Một vòng lẫn lẩn." Chu Tử Thư nói, "Cũng là phiền toái."

Ôn Khách Hành nghe xong không nói gì nữa, chỉ cười cười rồi cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

*

Chu Tử Thư mời Ôn Khách Hành uống rượu, nói là cảm tạ hân bữa cơm này.

Bọn họ lấy rượu, ngồi đối diện nhau trong sân viện, Chu Tử Thư rót cho Ôn Khách Hành một ly, hân hớp nhẹ một ngụm, lập tức ngợi khen, "Rượu ngon!"

Chu Tử Thư cũng rót cho mình một ly, "Mời người uống rượu, chẳng lẽ còn cho người uống rượu dở sao?"

Ôn Khách Hành ngửa đầu uống cạn, Chu Tử Thư lại rót đầy cho hân, lắc đầu cười xòa, "Đại phu thật là..."

Chu Tử Thư nhìn hân, "Thật là cái gì?"

Ôn Khách Hành đáp, "Thật là một người kì lạ." Chu Tử Thư nghe câu này, không có phản ứng nhiều, chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng, nâng ly uống rượu.

Đối phương thấy dáng vẻ khách khí nhưng không mấy đón nhận của y thì không tránh khỏi cười to, "Quả thật là người kì lạ, quả thật là người kì lạ!"

Cười xong còn vỗ đầu mình một cái, "Xem trí nhớ của ta này, còn chưa hỏi tôn tính của đại phu, ta nên xưng hô như thế nào?"

"Họ Chu, tên một chữ Như." Chu Tử Thư đáp.

"Như." Ôn Khách Hành thì thầm, "Phảng phất như mặt trăng bị mây nhẹ che lấp, phiêu diêu như tuyết bị gió thổi cuốn lên, Như, tên rất hay."

"Chu đại phu bao nhiêu tuổi, không biết kẻ hèn này nên xưng Chu đại phu là huynh hay là đệ?" Ôn Khách Hành hỏi.

"Mấy cái đó không quan trọng," Chu Tử Thư nói, "Người muốn gọi thế nào cũng được." Trong đầu thì nghĩ, nếu như bàn về bối phận, người phải gọi ta một tiếng ông nội tổ tông.

Ôn Khách Hành lập tức chen vào, "Vậy ta kêu người là A Như được không?"

Chu Tử Thư đặt ly rượu bên mép, uống cũng không được, không uống cũng không xong. Tiểu thư sinh này vậy mà lại được voi đòi tiên. Chu Tử Thư thông thả nghĩ, nhưng mà lời đã ra khỏi miệng, đổi ý nữa thì không được tự nhiên cho lắm, vì vậy nhắm mắt nói, "Tùy người." Sau đó ngẩn cổ, uống cạn ly rượu.

Ôn Khách Hành cười he he rót lại cho y đầy ly, "Được rồi, được rồi, A Như."

Chu Tử Thư không ừ hử, hỏi hân, "Tiếp theo người định làm gì?"

Chủ đề này đến thật gượng gạo, thậm chí khiến cho Ôn Khách Hành hoài nghi liệu có phải chính bản thân hân mới là người đòi chủ đề hay không.

"Làm gì là làm gì?" Ôn Khách Hành nói.

"Chuyện thi cử đó." Chu Tử Thư hỏi, "Người tính giải quyết thế nào?"

Ôn Khách Hành thở dài, "Ta cũng không biết nữa."

Hắn giải bày, "Sau khi gặp bọn thổ phỉ, ta định ở trên đường giúp người ta làm chút việc lao động tay chân, có thể dư dả lộ phí lên kinh đi thi, nào ngờ chuyện không như mong muốn, một đường lưu lạc đến đây, gặp được A Nhứ mới có thể ăn cơm no bụng, mới có được chỗ ngủ nghỉ, còn có rượu ngon để uống. A Nhứ, người nói xem, có phải rằng nhờ duyên phận đã được tu luyện từ kiếp trước, ta mới có thể để cho ta gỡ cửa được đường của người..."

Chu Tử Thư giơ tay, ý muốn hắn ngừng nói, "Vậy bây giờ thì sao? Người muốn trở về quê, hay là vẫn muốn lên kinh?"

Y nắm chặt ly rượu vừa mới uống cạn trên tay, nhìn Ôn Khách Hành, ánh mắt sáng rực như ánh trăng, giọt nước đọng lại trên cánh môi sáng bóng. Y chăm chăm quan sát Ôn Khách Hành, vô cùng tự nhiên, lại cực kì chắc chắn khẳng định, "Ta giúp người."

Ôn Khách Hành hé miệng. dường như sắp nói điều gì đó, nhưng lại chỉ thở dài một hơi, yết hầu khẽ động một cái mới bắt đầu nói, "Giờ này lên kinh cũng đã vô dụng. Ngày mai chính là thi đình, ta đã bỏ lỡ, bây giờ chạy tới cũng chỉ là đến nhìn bảng vàng, xem phong thái của người khác."

"Về quê..." Giọng nói của Ôn Khách Hành yếu dần.

"A Nhứ, không giấu gì người, cha mẹ ta mất sớm nhà chỉ còn lại mình ta, thuở nhỏ ta ăn cơm Bách gia mà lớn lên," Ôn Khách Hành kể, "Lần này lên kinh đi thi, chính là tiên sinh dạy ta đích thân thuyết phục bọn họ, gom góp tiền đưa ta lên đường. Mà nay ta thi cũng không đi, còn có mặt mũi nào trở về gặp bọn họ chứ?"

Chu Tử Thư nhíu mày, "Vậy cũng không phải là lỗi của người."

Bây giờ Ôn Khách Hành đã hiểu được vài phần tính cách của Chu Tử Thư, cười nói, "A Nhứ, tuy nói như vậy, nhưng mà..."

Ôn Khách Hành ngừng nói, mãi mới tiếp tục, "Ta còn giấu một mảnh ngọc bội mẹ để lại, không bị bọn thổ phỉ cướp đi, A Nhứ, ngày mai người chỉ cho ta hiệu cầm đồ, ta mang nó đi đổi, đa tạ người đã thu nhận ta một đêm này, trong tương lai, ta nhất định mười lần, trăm lần..."

"Người đúng là một kẻ kì lạ." Chu Tử Thư hỏi, "Ai nói người phải đi?"

Ôn Khách Hành lấy làm lạ nhìn y, "A Nhứ..."

"Trước tiên cứ ở đây," Chu Tử Thư nói, "Ngày sau từ từ rồi nghĩ."

"Dược đường này lớn như vậy," Chu Tử Thư lại rót một ly rượu, "Thêm một người là người cũng chẳng sao."

*

Ngày hôm sau, Ôn Khách Hành tỉnh dậy phát hiện mặt trời đã lên cao ba sào, đầu hắn vẫn còn hơi choáng váng, có thể là do tối qua uống hơi nhiều rượu. Kí ức cuối cùng của hắn dừng lại ở bàn đá bên trong sân viện, là ai đã đem hắn về giường?

Nghĩ đến đây, hắn thảm vui vẻ trong lòng, còn ai vào đây nữa, trong dược đường này chỉ có hai người, hắn uống rượu say quá cần câu, dĩ nhiên là A Như đỡ hắn vào ngủ.

Hắn vội đi tắm, sau đó đến sảnh trước tìm A Như.

Ôn Khách Hành còn chưa tới sảnh đã nghe bên trong Ngọc Thiện Đường vọng ra tiếng than ai oán bi thương. Hắn đi vào sảnh, thấy bên trong kẻ đứng người ngồi, toàn bộ đều là bệnh nhân, cuối cùng khó khăn tìm một chỗ đứng lại.

Chu Tử Thư thấy hắn tới, đứng dậy khỏi án đi tới, nói, "Tới làm gì?"

Ôn Khách Hành trả lời, "Ở hậu viện lâu cũng nhàm chán chứ A Như, ta tới nhìn người chút." Chu Tử Thư nhú mày trước lý do sứt sọc của hắn, nhưng y dường như là tin vào nó, móc từ trong ngực áo ra một tấm khăn lụa, dặn dò, "Dùng thuốc xông đi, sau đó che miệng mũi lại, sợ rằng cái này là bệnh dịch."

Ôn Khách Hành ngoan ngoãn nghe lời cột khăn lụa lên, hỏi y, "Vậy sao người không đeo?"

Chu Tử Thư liếc nhìn hắn, "Ta không cần."

Ôn Khách Hành đi sau Chu Tử Thư, nhìn mấy ca bệnh, phần lớn đều là sáng nay mới bắt đầu nhức đầu, nôn mửa, tiêu chảy, sốt cao không hạ, "Kỳ quái," Chu Tử Thư lầm bầm, "Nếu không phải là bệnh dịch, chẳng lẽ là bị hạ độc?"

Y mở mí mắt của vài bệnh nhân kiểm tra, "Làm sao có thể đầu độc cùng một lúc nhiều người như vậy chứ?"

Ôn Khách Hành nói, "Không bằng hỏi bọn họ xem, tối hôm qua đến nay đều ăn cái gì, đã đi qua nơi nào, nhà ở đâu? Nếu là bởi vì ăn phải cái gì có độc, thì hành tung của bọn họ, và cả thức ăn nên đồng thời xuất hiện mới được."

Chu Tử Thư gật đầu, lấy đến một xấp giấy, chia một nửa cho Ôn Khách Hành, "Chúng ta chia nhau đi hỏi, nhớ phải ghi chú lại trên giấy."

Gần nửa canh giờ sau, tất cả hành tung, nơi ở, thức ăn của bệnh nhân trong dược đường đều đã được ghi lại kĩ càng, Ôn Khách Hành nói, "Phần lớn những bệnh nhân này đều ở

tại thành Đông, nhưng thức ăn..." Y kiểm tra từng tờ giấy, "Rõ ràng không có giống nhau chỗ nào."

"Bọn họ không ăn món ăn giống nhau," Ôn Khách Hành ngẫm nghĩ, "Vậy độc này làm sao hạ được?"

Chu Tử Thư nhìn chăm chăm mặt giấy, một lát sau mới lên tiếng, "Ai nói bọn họ không có ăn một món giống nhau?"

"Thành Đông không có sông, giếng nước cũng ít, mỗi ngày đều dùng nước từ thành Tây vận chuyển tới, đặt tại phòng chứa nước, cung cấp cho nhà trọ, tiệm rượu, dịch trạm sử dụng." Chu Tử Thư phân tích, "Thứ mà bọn họ đều cùng ăn, đó chính là nước"

Y cầm mảnh giấy đập vào ngực Ôn Khách Hành một cái, "Ta đi thành Đông một chuyến."

Đi được hai bước lại vòng về, y rút một bản y thư từ trên kệ sách xuống cũng dúi vào ngực hắn, dặn, "Trang thứ năm mươi sáu, thuốc nôn, sắc thuốc dựa theo liều lượng trong sách, mỗi người hai chén."

Ôn Khách Hành cầm y thư trên tay, gọi với theo bóng lưng y, "A Nhứ! Ê ê, A Nhứ! Khi nào thì ngươi về vậy!"

Chu Tử Thư đến phòng chứa nước ở thành Đông một phen kiểm tra thực hư, quả nhiên giống hệt như y nghĩ. Không phải là hạ độc, mà là có một con chuột chết ở trong chậu nước, xác chết của nó thối rữa đến vậy mà không ai phát hiện, mọi người uống phải nước này cho nên mới bị nôn, bị tiêu chảy.

Khi trở về, y nhìn Ôn Khách Hành bị hành hạ đến sứt đầu mẻ trán, thấy y quay lại lập tức kêu cứu, "A Nhứ! Nó không chịu uống!" Sau đó chỉ một đứa con nít ba tuổi đang khóc lóc, đáng về tổ cáo trông còn đáng thương hơn cả đứa nhỏ kia.

Chu Tử Thư móc hầu bao đưa cho hắn, nói, "Ngươi ra đường mua một ít kẹo và mứt ngọt về đây."

Ôn Khách Hành đưa chén thuốc cho y, ủy khuất đáp một tiếng rồi đi, Chu Tử Thư lấy một viên đường trắng từ trong tủ thuốc ra dụ dỗ đứa bé uống, sau đó chạy vào sắc thêm một mớ thuốc thanh nhiệt giải độc, tiếp tục phân phát cho bệnh nhân trong dược đường.

Y đang bận bịu, Ôn Khách Hành đã quay trở lại, mang theo một túi kẹo mứt mà y yêu cầu, rồi móc thêm mấy cái bánh bao đưa cho y, "Ngươi còn chưa ăn cơm trưa, chắc là đói bụng rồi ha."

Chu Tử Thư ngạc nhiên một chút mới nhớ ra là còn có chuyện ăn cơm trưa. Hiện tại mặt trời đã về phía Tây, cách chuông giờ Ngọ đã hai giờ, y có hơi phiền muộn, làm sao lại

không nhớ đến chuyện này, áy nói nói với Ôn Khách Hành, "Ta không có đói, ngươi ăn đi."

Ôn Khách Hành nói, "A Như, ta cũng mua cho ngươi rồi này."

Chu Tử Thư lần nữa từ chối, "Chia phần của ta ra đưa cho bọn họ ăn, có thể ăn được liền ăn."

Ôn Khách Hành nghiêng đầu nhìn những bệnh nhân kia một chút, lại nhìn Chu Tử Thư một chút, đáp ứng, "Vậy ta để lại cho ngươi một cái."

Chu Tử Thư ừ một tiếng, muốn nói gì đó, nhưng đúng lúc có một phụ nhân gọi y, "Chu đại phu, con ta sao lại sốt rồi?" Cho nên y liền chạy qua bên đó.

Y bận bịu đầu tắt mắt tối, tiễn bớt bệnh nhân về, chỉ còn lại mấy người vừa mới uống thuốc phải giữ lại quan sát, cuối cùng cũng có thể rảnh rồi một lúc, chỉ thấy mặt trời đã hoàn toàn chìm dần về phía đằng Tây, biến mất sau rừng núi.

Y nhớ lại cái gì, nghĩ, Ôn Khách Hành thì sao? Vừa nghiêng đầu đã thấy hán ngồi trên bậc thềm của dược đường, cầm trên tay nửa cái bánh bao ăn còn dư, xé mấy miếng ném cho chó ăn.

Con chó kia Chu Tử Thư đã từng gặp, thậm chí còn khá thân quen, những khi trời mưa nó thường đến trú mưa dưới mái hiên của dược đường, Chu Tử Thư không bao giờ đuổi nó đi.

Dĩ nhiên là hiện tại nó cũng đã quen với Ôn Khách Hành, cúi đầu gặm nhấm bánh bao, cái đuôi lắc lắc vô cùng uy vũ.

Ôn Khách Hành vuốt ve nó, cười nói, "Đói bụng đến vậy sao? Có nóng lòng cũng không được đi trộm bánh bao đâu biết chưa."

Chu Tử Thư đi về phía hán, thấy Ôn Khách Hành lại ngắt thêm một miếng bánh, đặt trong lòng bàn tay để nó chạy đến ăn, hán thủ thi, "Vật nhỏ, sau này đừng đi trộm bánh bao của người khác nữa, coi chừng bị người ta bắt đi đó."

Chu Tử Thư dừng bước chân, đứng yên tại chỗ.

Lúc này Ôn Khách Hành mới nhìn thấy y, "A" một tiếng, lấy bánh bao từ trong ngực áo ra đưa cho y, "A Như, bánh bao giữ lại cho ngươi này."

Thời gian, Chu Tử Thư từng cảm thấy, thứ mà y không sợ nhất, chính là thời gian. Trong núi cỏ cây tuần hoàn nở tàn, một sớm một chiều, mấy năm, mấy thập niên, mấy trăm năm, đối với y không có quá nhiều sự khác biệt, đều là nhìn một mặt trời mọc, một mùa hoa nở, một mùa lá rơi, chỉ có người phàm mới sẽ cảm thấy thời gian trôi quá nhanh, thời gian trôi quá chậm, hoặc là thời gian không kịp tới đúng lúc.

Cho đến khi y từng để nó vượt mất một lần.

Chu Tử Thư vốn cho rằng, mạng sống của người phàm giống như một đóa hoa vậy, chỉ trong một cái chớp mắt đã tàn, sau đó mới phát hiện ra, hoa mỗi năm đều sẽ nở rộ một lần, nhưng mạng của con người, một khi đã tàn thì chính là tàn, không thể sống lại lần nữa.

Thời gian y chờ đợi trong tòa thành này cũng đã từng nghĩ, dù gì đi chăng nữa thì đời trước y cuối cùng cũng đã bỏ lỡ, y thiếu tiểu công tử một cái mạng. Nhưng người mà đời này y chờ đợi là ai? Có lẽ là một người khác, ai cũng không phải là người từng cứu y.

"A Như," Ôn Khách Hành gọi y, "A Như?"

Hắn đứng lên, đi về phía Chu Tử Thư, nụ cười dịu dàng, trên gò má có một nốt ruồi nhỏ, hỏi, "Đang nghĩ gì vậy?" Chu Tử Thư giật mình, dường như đang trở về ngày đó, khi ấy y vẫn là con rắn nhỏ chưa biết hóa thành người, cuộn tròn trong lồng, được tướng quốc công tử mang ra đặt trên đầu gối.

"Rắn nhỏ rắn nhỏ, ngươi đừng nóng giận," tướng quốc công tử nói, "Ta chỉ là cô tình lừa hấn thôi, lời nói kia khiến ta vừa nghe đã thấy ghét. Thật ra thì ta rất là thích ngươi luôn đó."

"Nhưng mà cha nói, chính là bởi vì thích, cho nên phải để cho ngươi đi, để ngươi đi, nếu như ngươi cũng thích ta, thì có thể cả đời cũng sẽ nhớ đến ta." Tướng quốc công tử giải bày, "Bây giờ ta mang ngươi lên núi, thả ngươi đi, nhưng mà ngươi phải nhớ ta, phải nhớ cả đời mới được."

Hắn trả bạch xà vào lồng, nhìn nó cười cười, trên gò má có một nốt ruồi nhỏ, "Ta tên là Chân Diễm, ngươi có nhớ hay không?"

Chu Tử Thư lâm bầm gì đó, Ôn Khách Hành nghe không rõ, xích lại gần hỏi, "A Như, ngươi nói gì vậy?"

"Nhớ," Chu Tử Thư trả lời, y chớp mắt mấy cái, tựa như vừa bừng tỉnh khỏi cơn mộng, nhìn về phía Ôn Khách Hành, "Là ngươi," Chu Tử Thư mừng rỡ, "Ta nhớ rồi."

tbc.

==

Ngọc Bò Tát Chu Như phảng phất như trăng phiêu diêu như tuyết ~~~

==

3.

Chu Tử Thư đã dần quen với việc Ôn Khách Hành cùng chung sống ở Ngọc Thiện Đường, thỉnh thoảng có Lưu đại nương nhân rỗi không có việc gì làm đến được đường ngồi một chút, vừa định hỏi Chu Tử Thư vì sao bụng con dâu mình còn chưa có động tĩnh gì thì thấy y đặt bút xuống vội đi ra khỏi cửa.

"Chu đại phu, đi đâu vậy Chu đại phu!" Lưu đại nương hô lên, Chu Tử Thư trả lời nhưng không quay đầu lại, "Hôm nay ta quên chưa mua thức ăn!"

Ôn Khách Hành thích ăn thịt, thích nhất là thịt dê, thứ hai là thịt bò, thịt heo xắt thành miếng nhỏ chiên giòn rồi xào cay hần cũng thích nốt. Mấy ngày nay, Chu Tử Thư đi theo hần học được mấy "trò vui phiên toái" của người phàm. Y đã từng nghĩ rằng sau khi tu đạo xong sẽ giảm bớt được phiền não, ở trên núi ăn thịt nai thịt thỏ, thịt cọp thịt báo, âu cũng là một loại vui thích, nhưng ăn mấy trăm năm nay, y đã sớm ngán ngẩm rồi, chỉ bằng không ăn, bây giờ lại cảm thấy vì một nồi cháo gà nhân sâm chờ đợi ba giờ, cũng không phải không đáng.

Sau đó Ôn Khách Hành sẽ gấp hai cái đùi gà thả vào trong chén của y, hỏi, "Mùi vị như thế nào?"

Dĩ nhiên là ngon. Chu Tử Thư nghĩ, hôm qua y còn cảm thán trên thế gian này món ăn ngon nhất chính là tôm say rượu.

"Thấy ngon là được," Ôn Khách Hành vừa múc cháo cho y vừa nói, "Lí Miễn đưa năm con tới đây, ta nuôi ở sau nhà, ngày mai lại làm thịt một con nấu gà hoa điều cho người ăn."

Chu Tử Thư liếm liếm môi, gật đầu một cái.

Thời gian rảnh rỗi, ngoại trừ ở trong được đường thì hai người bọn họ thường xuyên cùng nhau đi dạo chợ, Ôn Khách Hành nói trong phòng hần muốn thứ gì cũng không tìm ra được, muốn ăn nước tương còn phải tự tay chưng cất, nhà cửa cứ như không có hơi người.

"Người đúng là thần tiên hạ phàm, bình thường đều uống gió hay gì vậy?" Ôn Khách Hành vỗ vỗ hũ muối, bên trong trống trơn không còn hạt nào.

Chu Tử Thư cúi đầu làm bộ sửa sang lại vạt áo, không nói không rằng, ngoan ngoãn để Ôn Khách Hành kéo mình đi ra ngoài đường.

"Ôn thiện nhân, lại đi mua sắm rồi à?" Lưu Nhị bán đồ trang sức lên tiếng chào hỏi bọn họ.

Ôn Khách Hành thân thiện đáp lại, "Ra ngoài hàng mua ít gạo."

Chu Tử Thư rất quan tâm đến danh xưng này, "Từ khi nào mà người thành Ôn thiện nhân rồi vậy?"

Ôn Khách Hành trả lời, "Đây cũng chẳng phải là nhờ phúc của Bồ Tát Chu đại phu hay sao?"

"Mọi người nhìn thấy ta cùng Bồ Tát đi ra đi vào, tự nhiên cũng sẽ cảm thấy ta chính là một người lương thiện."

Những ngày qua Ôn Khách Hành vẫn luôn đỡ đần việc trong dục đường, miệng lại ngọt, tám cái trán trong vòng mười dặm đều biết hẳn chính là biểu đệ bà con xa của Chu Tử Thư, đến đây giúp đỡ biểu ca của hắn, ai cũng khen ngợi huynh đệ bọn họ thủ túc tình thâm, lòng dạ lại hiền lành, thật sự là một đôi bích nhân —

"Người gì?" Chu Tử Thư hỏi.

"Ai ai, coi ta nói cái gì nè, cũng chưa từng đọc qua sách gì," Lưu Nhị lấp bắp, "Nói thế nào nhỉ, cái đó, cái đó..."

"Trời sinh một đôi?" Ôn Khách Hành hỏi.

Lưu Nhị đáp, "À, đúng đúng!"

Ôn Khách Hành lại hỏi, "Kim ngọc lương duyên?"

Lưu Nhị trả lời, "Dạ, đúng vậy, Ôn thiên nhân là người có học, nhất định hiểu được mấy câu đối này, cái gì mà duyên..."

Chu Tử Thư dùng cùi chỏ chọc Ôn Khách Hành mấy cái, "Lại đang nói bậy gì vậy?" Còn chưa chờ Ôn Khách Hành lên tiếng đã bước đi trước.

Chu Tử Thư đi thẳng một đường đến cửa tiệm bán dầu của họ Vương, Ôn Khách Hành cũng còn chưa đuổi kịp, y thầm nghĩ, cái tên Ôn Khách Hành này, sao mà hôm nay lại chậm chạp thế chứ? Y đi tới trước hàng vải, Ôn Khách Hành cuối cùng cũng đã tới sát theo sau, trong tay còn cầm theo hai que đồ chơi làm bằng đường, trách cứ nói, "A Như, sao ngươi không đợi ta."

Chu Tử Thư hừ một tiếng.

Ôn Khách Hành bước tới bên cạnh y, "Giận rồi sao?"

"Chẳng lẽ ta nói không đúng sao?" Ôn Khách Hành hỏi, xếp hai que đồ chơi bằng đường lại cùng một chỗ, "Ngọc Bồ Tát cùng Ôn thiện nhân, cũng rất xứng nha."

Chu Tử Thư giơ tay lên muốn đánh, Ôn Khách Hành giương đồ chơi ra đỡ, chớp mắt đáng thương nhìn y, Chu Tử Thư không biết mình là vì nhìn thấy hai món đồ chơi mà không nỡ đánh hay là không nỡ đánh Ôn Khách Hành, cánh tay vươn ra đổi hướng, cầm lấy đồ chơi làm bằng đường, mắng, "Toàn nói những lời vô nghĩa."

Chu Tử Thư cúi đầu nhìn đồ chơi trong tay, nhận ra nó mô phỏng Ôn Khách Hành, cảm cũng không được, ăn cũng không xong, cùng nó mắt lớn trừng mắt nhỏ, Ôn Khách Hành nghiêng đầu, há miệng cắn mất nửa cái đầu miếng đường Chu Tử Thư trong tay mình.

Chu Tử Thư vội vàng la lên, "Này!"

Ôn Khách Hành nhìn y, nhai nhóp nhép rồi phun ra, cau mày chê, "Không ngon gì hết, ngọt quá trời."

Chu Tử Thư cười, "Bọn chúng được làm từ đường, không ngọt chẳng lẽ lại mặn?" Ôn Khách Hành bữu môi giật lấy đồ chơi trên tay Chu Tử Thư, "Khó ăn khó ăn, vứt đi."

Chu Tử Thư né tránh hấn, cười nói, "Không, ta không muốn." Nói rồi cầm que đồ chơi đi về phía trước.

Chu Tử Thư về kiểm tra số thuốc còn dư lại trong dược đường, Ôn Khách Hành đột nhiên chạy vào từ ngoài cửa, nói, "A Như A Như, ném thử cái này đi!"

Hấn đưa ra một viên tròn tròn, Chu Tử Thư đang kiểm tra thuốc Đông Y, không nhìn kĩ, nghiêng đầu qua ngậm luôn cả ngón tay hấn vào trong miệng, mơ hồ hỏi, "Đây là cái gì?"

"Ấy, người ném thử một chút là biết." Ôn Khách Hành nói, "Ngon lắm."

Chu Tử Thư ngậm món kia, cắn một miếng nhỏ, vị chua lan tràn đến mức hai chân mày nhíu lại một chỗ, "Đây rốt cuộc là cái gì vậy?" Y hỏi.

"Là mơ chua" Ôn Khách Hành đáp, "Có đủ chua không, người thấy ngon không?"

Chu Tử Thư nhổ hạt mơ, "Ngon gì mà ngon..."

"Không ngon à?" Ôn Khách Hành tiếc nuối nói.

"Lúc còn nhỏ ta không chịu ăn cơm, mẹ ta thường lên núi hái mơ ngâm rượu cho ta ăn," Hấn kể, "Trước đây người cứ nói người không có khẩu vị, ta tìm rất lâu mới ra được một cây mơ, sau đó còn hái được quả mơ, ngâm một tuần...." Hấn cúi đầu nhìn cái hủ sứ trong tay, "A Như, người không cảm thấy ngon hả?"

Chu Tử Thư khựng lại một chút.

Nếu như cẩn thận ném thử, thì sau khi nhổ ra hạt mơ kia, trong miệng mới cảm nhận được một tia ngọt ngào khoan khoái, không có thấy chua.

Chu Tử Thư phát ồng tay áo, "Mới vừa rồi còn chưa ném được, ăn thêm một viên nữa."

Ôn Khách Hành ngẩng đầu nhìn hấn, "A Như..." Sau đó vui vui vẽ vẽ móc thêm một viên ô mai trong hủ ra đút cho y, "Mỗi một viên ô mai đều là do ta chú tâm chọn ra, người thử đi."

Chu Tử Thư lại ăn một viên, vừa mới vào miệng đã thấy chua, chua đến nỗi gò má cũng phát đau, nhưng mà sau khi dứt cơn chua, thì vị ngọt mơ hồ xông tới, khiến cho y cảm thấy càng muốn được ăn.

"Thật là kì lạ." Chu Tử Thư lầm bầm.

Y ngậm viên ô mai chua, "Chỉ có con người..." Lại đổi lời nói, "Ô mai chua nào mà mèo hoang chó hoang không ăn, còn con người lại đi ăn, thật là kì lạ."

"Có gì đâu mà kì," Ôn Khách Hành nói, "Chỉ là vì lúc đầu có hơi chua, hậu vị của nó mới ngọt mà thôi."

Chu Tử Thư nửa hiểu biết nửa hoài nghi gật gật đầu.

Ôn Khách Hành nhìn y ăn ô mai, đôi môi còn có ánh nước, gò má nâng lên một chút, vì ăn chua mà khê cau mày, lại bởi vì ngọt mà cong cong khóe miệng, cảm thấy y vô cùng đáng yêu, hắn đưa cho y cả hũ sứ, nói, "Cho ngươi hết, A Nhứ, nhưng mà đừng ăn nhiều quá."

Chu Tử Thư nhận lấy cái hũ, qua loa lấy lệ đáp ứng, "Biết rồi, ngươi mau đi nấu cơm đi."

*

"A Nhứ," Ôn Khách Hành đứng dưới tàng cây, giơ muống com chống nạnh gọi, "Mau xuống ăn cơm."

Trên cây truyền tới một trận ào ào vang động, sau đó một hạt ô mai bay ra từ trong cành lá, đập trúng đầu Ôn Khách Hành.

"Ui da!" Ôn Khách Hành hoảng hốt ôm trán la lên một tiếng, cất cao giọng, "A Nhứ!" Sau đó dỗ ngọt, "A Nhứ ơi, ngoan ngoãn nghe lời, xuống ăn cơm đi nào, ta hầm thịt bò cho ngươi ăn, vừa thơm vừa ngon nè."

Có thể là do thịt bò hầm có sức hấp dẫn, trên cây lại xào xạc mấy tiếng, Chu Tử Thư tự nhiên ôm hũ sứ nhảy xuống đất, "Ở đâu?"

Ôn Khách Hành vừa bực mình vừa buồn cười, "Trong nồi ở phòng bếp chứ ở đâu, ngươi nhanh ra ngồi đi, ta mang lên cho ngươi ăn."

Chu Tử Thư hài lòng gật đầu, ôm cái hũ đi.

Ôn Khách Hành cảm thấy mình cứ như là một người mẹ bất đắc dĩ phải nuôi đứa con bướng bỉnh, buổi chiều hắn đưa hũ ô mai cho Chu Tử Thư, y liền ăn không dừng được miệng, hắn sợ Chu Tử Thư ăn nhiều bị chát miệng, ngăn cản vô số lần, nói y ngày mai hãy ăn nữa, nhưng Chu Tử Thư không quan tâm, bực mình hắn làm phiền ôm hũ sứ nhảy lên cây ngồi ăn luôn.

Ôn Khách Hành mang thịt bò đến bên bàn, sau đó trở lại phòng bếp, vừa vào đã nghe thấy Chu Tử Thư kêu lên một tiếng sợ hãi, hấn đặt cái chén xuống vội vàng chạy ra, vội hỏi, "Sao thế A Như?"

Chu Tử Thư ngẩng mặt nghiêm trọng nhìn hấn, ánh mắt trừng tròn xoe, vừa hoảng sợ vừa tủi thân, "Ôn Khách Hành, răng ta rụng hết rồi."

Ôn Khách Hành "Hả?" một tiếng, đi tới nắm tay y, "Há miệng ra ta nhìn xem."

Chu Tử Thư hơi xấu hổ, cảm thấy có chút mất thể diện, Ôn Khách Hành tách hai tay của y ra, y nghiêng đầu né ra một bên, bị Ôn Khách Hành lên tiếng thúc giục, "Mau há miệng cho ta nhìn, xem chuyện gì xảy ra vậy?"

Chu Tử Thư do dự hồi lâu, từ từ hé miệng ra.

Ôn Khách Hành mặt mày nghiêm túc giữ cằm nhìn vào miệng y, lòng Chu Tử Thư ngày càng chùng xuống, "Rất nghiêm trọng hả?" Y hỏi.

Ôn Khách Hành không nói lời nào, chỉ cau mày tiếp tục quan sát, "Ừ..."

Chu Tử Thư hoảng sợ nói, "Rụng hết rồi sao?"

Không ngờ, dường dường là một con xà yêu tu luyện gần ngàn năm như y lại gặp phải chuyện trớ trêu này, hẳn không có răng, thật sự mất mặt a!

Ôn Khách Hành đổi tư thế, nắm cằm y cố định một chỗ, vói tay vào trong miệng chạm vào răng y ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ.

Chu Tử Thư cắn chặt kêu một tiếng, thiếu chút nữa là chảy nước mắt, một chương đầy Ôn Khách Hành ngã ngồi dưới đất, hỏi, "Người làm gì đó!"

Ôn Khách Hành ngồi dưới đất cười nói, "A Như, răng ngươi vẫn rất tốt, một cái cũng không thiếu."

Chu Tử Thư đáp, "Nói vậy, vừa rồi ta rõ ràng cắn một miếng thịt bò, sau đó..."

Ôn Khách Hành bò từ dưới đất dậy phúi mông vài cái, chỉ hũ ô mai chua bên cạnh giải thích, "Tại ngươi, là do ngươi ăn ô mai quá nhiều."

Chu Tử Thư nhìn hũ sứ, hỏi, "Ăn nhiều? Vì sao?" Y trầm giọng, "Cái này có độc?"

Ôn Khách Hành được một phen cười to, "Cái này thì có gì đâu mà độc!"

"Chỉ là ăn quá nhiều, răng sẽ bị ê thôi. Lúc còn nhỏ có lần ta ăn thêm mỗi hai viên, răng ê đến mức đậu hũ cũng cắn không đứt được." Ôn Khách Hành nói, "Ta đã nói rồi, không cho ngươi ăn nhiều phải không? Vậy mà ngươi đâu có nghe."

Chu Tử Thư nhìn Ôn Khách Hành, lại quan sát hũ ô mai chua trên bàn, lại xoa xoa gò má mình, chỗ hiểu chỗ không rơi vào trầm tư, dường như vẫn chưa thể hiểu được mối liên quan huyền diệu của mấy thứ này.

Ôn Khách Hành thờ dãi, không có cách nào khác, hắn đi lấy một cái nồi nhỏ bắc nước nấu, chọn vài miếng thịt bò mềm xé nhỏ, bỏ thêm miếng cơm nấu thành một nồi cháo rồi lại mang lên, "Không thể ăn thịt bò nướng nữa rồi, ăn cái này đi."

Chu Tử Thư ho khan một tiếng, quả quyết từ chối, "Cái này không ngon."

Ôn Khách Hành vừa giận vừa muốn cười, "Tất nhiên là không ngon bằng thịt bò hầm rồi Chu đại phu," hắn dùng muống múc cháo vào trong chén của Chu Tử Thư, "Nhưng mà răng của ngươi cũng ê hết cả rồi, còn ở đây chọn lựa cái gì?"

Chu Tử Thư lấy tay che chén lại, không hài lòng trừng mắt với hắn.

Ôn Khách Hành giăng co cùng y chốc lát, ném cái muống xuống nồi, phát tay áo một cái, khuất phục hạ giọng, "Được rồi được rồi, ta ăn cùng với ngươi!" Hắn đập nắp nồi thịt lại cầm đặt qua một bên, lần nữa cầm muống lên múc cháo cho Chu Tử Thư, Chu Tử Thư vươn tay muốn chặn đường cái muống.

Nhưng Ôn Khách Hành cứ thế tiếp tục múc, không khỏi bật cười, Chu Tử Thư hỏi hắn, "Ngươi cười cái gì?"

Ôn Khách Hành nói, "Ta cười ngươi bề ngoài trông tiên phong đạo cốt, Chu đại phu nói cười thận trọng như Bồ Tát, thế mà bên trong lại vừa kén ăn cũng vừa tham ăn, vừa tùy hứng lại còn bá đạo," Hắn nói xong một câu cuối cùng, đẩy chén về phía Chu Tử Thư, "Ngươi nói xem, có phải ngươi rất không ngoan không, A Như?"

Chu Tử Thư không đáp lời hắn, cúi đầu ăn cháo.

Không biết là vì ngại ăn không ngon, hay là răng vẫn còn ê, đầu mày Chu Tử Thư nhíu lại, bởi vì cháo nóng mà đôi môi đỏ hồng, hơi nhuốm ý giận dữ.

Ôn Khách Hành chống cằm nhìn y, càng nhìn càng thích, nói, "A Như, ngươi thật đáng yêu."

Chu Tử Thư bị sặc, che miệng ho khan hai tiếng, giả vờ tức giận nói, "Ngươi lại nói nhảm nhí gì đó!"

Ôn Khách Hành đáp, "Nào có nhảm nhĩ?"

Hắn đổi tay, tiếp tục chống cằm nhìn Chu Tử Thư, cảm thán, "A Như, thật đúng là nhìn thôi cũng đã thấy no*."

(*) từ gốc là tú sắc khả xan (秀色可餐): nghĩa đen: đẹp đến mức nhìn thôi đã thấy no rồi; nghĩa bóng: chỉ những người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần, quốc sắc thiên hương hoặc phong cảnh tươi đẹp trù phú.

Chu Tử Thư cau mày, "Ăn cháo của người nhanh đi!"

Bởi vì bị ê răng, mà buổi tối khi uống rượu Chu Tử Thư không thể cắn hạt dưa, trong miệng cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, nhưng y không thèm để ý nữa, uống rượu cũng nhanh hơn, lúc muốn đứng dậy rót thêm rượu cả người hơi lảo đảo.

Ôn Khách Hành ôm lấy eo y, đỡ y đứng vững, "A Nhứ, người uống say rồi?"

Chu Tử Thư dùng hai ngón tay đẩy hấn ra, nói, "Ta không say." Sau đó vào nhà lấy thêm một bầu rượu, lúc ngồi xuống bị Ôn Khách Hành kéo tay áo, ngã vào trong ngực hấn.

"Người còn nói mình không say," Ôn Khách Hành mở mắt nói bậy nói bạ, "Người bị té rồi nè, A Nhứ."

Hấn đỡ eo Chu Tử Thư, để y nhích sát lại bên người mình, "Lại đây, ta đỡ người."

Chu Tử Thư không đẩy hấn ra, thật ra y có hơi say, nhưng vẫn ngửa đầu uống một ngụm rượu, rồi chuyển bầu rượu cho Ôn Khách Hành. Hấn không nhận, nhưng lại cúi đầu uống rượu trong tay đối phương, giọng khàn khàn, "A Nhứ, rượu ngon."

Chu Tử Thư nhàn nhạt đáp, "Chuyện đương nhiên."

Ôn Khách Hành lại nói, "Vậy thì, rượu người cho ta uống đều là rượu ngon, hay là, người cùng ai uống, cũng đều thấy rượu ngon?"

Chu Tử Thư liếc nhìn hấn một cái, "Đây là câu hỏi gì?", y hỏi. "Ai muốn uống rượu?"

Hô hấp của Ôn Khách Hành đình trệ, chậm rãi nói, "Cũng đúng... Cũng đúng... Với tính cách của người, dĩ nhiên là dù có chuyện gì đi nữa..."

Chu Tử Thư ngắt lời hấn, "Ta không biết."

Ôn Khách Hành nhìn y, ánh mắt nhuốm men say, nhưng vẫn rất sáng ngời, "Ta chỉ uống rượu với mỗi một mình người." Chu Tử Thư đáp.

Ôn Khách Hành cười lên, nhưng tiếng cười lại có phần đau khổ, "A Nhứ, người đừng lừa gạt ta..."

"Ta không có gạt người." Chu Tử Thư nói.

Ôn Khách Hành nhìn y một chút mới nói, "Được, ta tin người."

Chu Tử Thư lại uống một ngụm rượu, "Lão Ôn, người cái gì cũng tốt, chỉ là, quá lè mè."

"Ta?" Ôn Khách Hành bật cười, "Lè mè?"

Ôn Khách Hành trầm nghĩ, khắp thiên hạ này sợ là chỉ có một người duy nhất cảm thấy hẫng như thế này.

"Cũng không hẫng là lẽ mê," Chu Tử Thư nói, "Người muốn nói cái gì, muốn làm cái gì thì cứ bảo ta biết. Lúc nào cũng lấp la lấp lửng, cứ để ta phải đoán già đoán non."

Ôn Khách Hành ngạc nhiên, "Vậy người nói xem, khi nào thì ta muốn cái gì, muốn nói gì mà lấp la lấp lửng, đợi người suy đoán."

Chu Tử Thư đáp, "Người nhìn thẳng vào mắt ta coi."

Ôn Khách Hành không ngờ tới câu trả lời này, hơi sững sờ nghĩ, đêm nay A Như say đến lợi hại, đến cả lời này cũng nói được, hẫng cười, "Vậy người cảm thấy, ta nhìn chăm chú vào người, là muốn làm cái gì, muốn nói những gì?"

Chu Tử Thư đáp, "Nhiều lắm. Có khi muốn ta đưa hầu bao cho người mua dưa hấu, có khi muốn ta đi chợ cùng, cũng có lúc muốn ta nghe người thổi tiêu, nghe xong còn phải khen người, suy nghĩ của người mỗi ngày một đổi khác, nếu không thì sao ta phải suy nghĩ chứ."

Ôn Khách Hành bây giờ đã xác định được A Như uống say, bĩu môi đáng yêu ồn ào làm loạn nói một tràng, Chu Tử Thư nhìn ánh mắt của hẫng, lập tức nói, "Người nhìn, người đến nhìn thẳng vào mắt ta đi."

Ôn Khách Hành cố tình hỏi, "A Như, vậy bây giờ ta đang muốn cái gì?"

Chu Tử Thư đáp, "Ta không biết, nhưng người không được lấy rượu của ta, ta vừa cho người uống một ngụm, nếu như người muốn uống thêm thì vào nhà tự lấy đi, người thừa biết rượu ta để ở đâu mà..."

Hóa ra A Như say rượu lại nói nhiều như vậy, Ôn Khách Hành nghĩ. Hẫng nhìn chăm chú đôi môi khấp mở của A Như, ma xui quỷ khiến hẫng đột ngột nhích về phía trước. Hẫng vốn chỉ là muốn dọa sợ A Như một chút, cho rằng A Như nhất định sẽ né tránh hẫng như thường ngày, nào ngờ Chu Tử Thư dường như không ý thức được hẫng muốn làm cái gì, cho nên hai đôi môi đã chạm nhau.

Môi của A Như giống hệt như trong tưởng tượng của hẫng, mềm mại. có hơi lạnh, mang theo vị ngọt của rượu. Cảm xúc này quá mức lạ lẫm, người lui ra trước lại là Ôn Khách Hành.

Hẫng thoáng giật người về sau một chút, nhưng không tách ra quá xa, hơi thở của cả hai người vẫn đan xen như cũ.

"Người làm gì vậy?" Chu Tử Thư hỏi.

Ôn Khách Hành đáp, "Hôn người."

Chu Tử Thư hoài nghi, "Hôn?"

Sự kinh ngạc không thể tin được tràn ngập trong lòng Ôn Khách Hành, có thể được sao, không thể nào? A Như còn không hiểu được hôn là gì...

Chu Tử Thư cắt đứt mạch suy nghĩ của hắn, "Vì sao ngươi lại hôn ta?"

Ôn Khách Hành hỏi, "Vậy vì sao ta lại không thể hôn ngươi?"

Ánh mắt Chu Tử Thư dạo chơi trên khuôn mặt hắn, giống như là đã biết rõ tình cảnh hôm nay, bọn họ vì sao lại đến nước này, "Ngươi không nên..."

Dường như Ôn Khách Hành không thích nghe câu nói này, cả giận nói. "Không nên cái gì!"

Hắn lại hôn Chu Tử Thư, cái hôn này kịch liệt hơn rất nhiều, cứ như là đang chứng minh điều gì đó, cũng phản bác một điều khác, Chu Tử Thư giãy giụa hai cái, Ôn Khách Hành ôm y càng chặt hơn, hắn cảm nhận được Chu Tử Thư dần dần do dự, ngón tay nắm chặt y phục của hắn buông lỏng, chần chừ, ôn nhu, nhẹ nhàng đặt ngang hông Ôn Khách Hành.

Lòng Ôn Khách Hành mềm xuống ngay tức khắc. Hắn khẽ cắn môi Chu Tử Thư, muốn làm y đau nhưng không đành lòng, cứ ôm y hôn mãi không ngừng, lại muốn cúi người ngắm nhìn y, sờ tóc y, hôn lên lông mày đôi mắt của y.

"A Như," Ôn Khách Hành gọi, như là nghi vấn, cũng như khẩn cầu, "Ta có thể hôn ngươi không? A Như, ta có thể không?"

Hắn lần áp đề lên người Chu Tử Thư, lại hôn y đến mức cả người nóng ran, vòng eo thon uốn lượn như rắn trong vòng tay Ôn Khách Hành, tựa như không thể giữ được.

Chu Tử Thư giống như bị kẹt lại một chỗ, y ngắm nhìn ánh mắt Ôn Khách Hành, ánh mắt vừa khó xử vừa bất lực, "Vì sao ngươi không nói sớm, ngươi cứ một mực..."

Y nhìn Ôn Khách Hành, ánh mắt không sáng ngời như trước nữa, mà lộ ra vẻ khốn đốn nồng đậm, cũng không còn rõ ràng, tiêu sái, không còn tự nhiên nữa, mà là bất lực không biết xử trí thế nào, hoài nghi, muốn trốn thoát.

Nhưng vào chính thời khắc này, Ôn Khách Hành cảm thấy đây chính là cơ hội sống sót của hắn, lời nói như thỉnh cầu, "Nếu như ta nói, ngươi có cho ta không?"

"A Như," Hắn hỏi tới, "Nếu như ta nói rồi, ngươi có cho ta hay không?"

tbc.

==

4.

Màn đêm buông xuống, cửa nẻo các nhà đã sớm được đóng chặt, đi trên đường chỉ có mèo hoang chó hoang không nơi nương tựa, cùng với một người đánh keng. Hai người ăn mặc kiêu thư sinh đi nhanh qua đường, một người cao lớn hơn, một người nhỏ con gầy gò, người nhỏ hơn đột nhiên lao đảo nghiêng người gần như ngã xuống, được người kia đỡ lấy, lo lắng thốt lên, "Văn nương, ngươi làm sao vậy?"

Thư sinh nhỏ con ngẩng đầu, gương mặt trắng nõn mộc mạc, không trang điểm, nhưng nếu cẩn thận nhìn thì sẽ thấy "hắn" không có râu, cũng không có trái cổ, là một cô nương ăn mặc giống như nam tử.

"Liễu lang, không cần lo cho ta.", cô nương nói, "Chúng ta phải mau lên đường mới kịp."

Liễu lang sờ lên trán nàng, nói, "Nàng vẫn còn chưa hạ sốt... Văn nương, nếu như cứ tiếp tục, thân thể nàng sẽ không chịu được."

Văn nương nắm tay hắn lắc đầu, Liễu lang nhìn quanh quất một chút, nhìn thấy tấm biển hiệu "Ngọc Thiện Đường", bèn nói, "Văn nương, ta đến gõ cửa được đường này, mua cho nàng mấy thang thuốc nhé."

Ôn nương ngăn lại, "Liễu lang, không được để cho người khác phát hiện hành tung của chúng ta..."

Liễu lang sốt ruột, "Văn nương! Làm sao ta có thể ngoảnh mặt làm ngơ nàng được!"

Hắn đỡ Văn nương đến Ngọc Thiện Đường, gõ cửa bảy tám lần, trong bụng càng lúc càng gấp gáp, lại không dám để lộ ra, lực gõ tăng lên thêm một chút.

Văn nương đáp, "Liễu lang, nếu không thì chúng ta..."

Bỗng nhiên cánh cửa hé mở, chỉ nghe được, "Được đường đã đóng cửa rồi, làm phiền các vị ngày mai tới sớm —— "

Liễu lang vội ngắt lời, "Đại phu, biểu đệ ta sắp không chịu được nữa rồi, ngươi mau cứu mạng đi!"

Người mở cửa là một công tử mặc tử y, nghe thấy Liễu lang nói vậy, ánh mắt chuyển xuống ngực của thư sinh này, Văn nương cúi thấp đầu, giấu đi gương mặt.

Tử y công tử mở quạt xếp, ý vị thâm sâu phe phẩy cây quạt nói, "Biểu đệ của ngươi?"

Liễu lang cắn răng đáp, "Chính là biểu đệ của tại hạ."

Công tử nọ vẫn còn muốn nói gì nữa, một âm thanh khác đã truyền tới từ trong nhà, "Lão Ôn, ai gõ cửa vậy?"

Tử y công tử hơi nghiêng người, bạch y công tử bước về phía trước, vị kia lại tiếp tục phe phẩy quạt, "Là một thư sinh, chờ ở đây cầu đại phu cứu mạng đây."

Ở bên ngoài có hai người ăn mặt kiêu thử sinh, hần chỉ nhắc tới một người, Liễu lang hơi chần động, muốn đỡ Văn nương rời đi, bạch y công tử nghe thấy người nọ nói vậy, nhẹ nhàng đánh mắt nhìn hai người ở bên ngoài một cái, vẻ mặt bình thường đáp, "Vậy thì mời hai vị công tử vào đi." Sau đó xoay người đi vào trong trở lại.

Tử y công tử xếp quạt lại, dẫn đường cho bọn họ vào, "Hai vị, mời."

Chu Tử Thư ngồi ở trước án, hỏi, "Không thoải mái chỗ nào?"

Liễu lang đáp, "Mấy ngày trước biểu đệ ta không cẩn thận té bị thương ở chân, vẫn chưa lành, đến chiều ngày hôm qua liền phát sốt."

Chu Tử Thư nói, "Đề cho ta xem vết thương."

Văn nương vén vạt áo, trên đùi có một vết thương, vết cắt bị máu ứ đọng, trông vô cùng đáng sợ.

Chu Tử Thư cúi người quan sát, "Xin thất lễ." Văn nương không dám nhiều lời, chỉ gật đầu một cái.

Chu Tử Thư nắn thử xương nàng, lại nhìn thật kỹ vết thương, mới nói, "Xương không bị gãy, mặc dù trông dọa người thế thôi, nhưng là một vết thương ngoài da. Chỉ là không chữa trị kịp thời, cho nên đã nhiễm trùng, da thịt bị lở loét."

Y ngồi thẳng dậy, "Có thể đề cho ta bắt mạch được không?"

Văn nương lo sợ nhìn về phía Liễu lang, Liễu lang trấn an nàng, "Không sao... Văn đệ, để đại phu xem cho đệ đi." Văn nương gật đầu, đưa cổ tay ra trước mặt Chu Tử Thư, Chu Tử Thư lấy một cái khăn lụa từ trong ngực áo ra đặt trên cổ tay nàng, dùng hai ngón tay bắt mạch.

Một lát sau, Chu Tử Thư buông tay, lấy khăn lụa ra, vừa định cất vào đã bị Ôn Khách Hành cầm lấy đem đi nơi khác, Chu Tử Thư liếc hần một cái rồi đi theo.

"Đại phu," Liễu lang hỏi, "Văn đệ như thế nào rồi?"

Chu Tử Thư đặt bút lên giấy viết, "Cho người mấy lọ thuốc bôi ngoài da, một ngày thoa thuốc hai lần, thoa lên vết thương, sau không có gì đáng ngại. Chỉ là về chuyện phát sốt..." Y ngập ngừng.

Liễu lang sốt ruột hỏi, "Đại phu, phát sốt thì sao?"

Chu Tử Thư đáp, "Chỉ là nàng đang mang thai, lại còn sốt nên phải kiêng dùng nhiều thuốc, ta kê cho người một toa thuốc bổ khí dưỡng thân, từ từ chăm sóc là được."

Lời này vừa nói ra, Liễu lang đã cả kinh, á khẩu không biết nói gì.

"Đây là..." Hấn cúi đầu nhìn, Văn nương xấu hổ hai tai đỏ bừng, vùi mặt vào trong ngực hấn. Liễu lang vừa mừng vừa lo, "Văn nương..."

Ôn Khách Hành dùng quạt xếp gõ gõ vào lòng bàn tay, cười to nói, "Huynh đài, chẳng phải ngươi nói hấn là biểu đệ của ngươi sao?"

Trong lòng Liễu lang biết mình không còn cách nào lừa gạt nữa, khổ sở đáp, "Ta..."

Hấn thở dài, "Ta và Văn nương đã đến bước đường cùng, mới có thể nghĩ ra hạ sách này, giả trang làm huynh đệ lừa hai vị đại phu cũng không phải là bản ý, quả thực có lỗi..."

Ôn Khách Hành mở quạt, cười, "Tất nhiên là ta hiểu, A Như cũng gọi ta là biểu đệ nha." Hấn nhẹ nhàng nhích đến bên chỗ Chu Tử Thư khều khều, "Có đúng không biểu ca?"

Chu Tử Thư đã đạt tới cảnh giới tai không nghe thấy ngôn từ càn rỡ của Ôn Khách Hành, cầm cái cân trên bàn cân hấn nhích ra, mặt không biến sắc bốc thuốc cho bệnh nhân.

Chu Tử Thư gói thuốc và mấy lọ cao lại rồi giao cho Liễu lang, dặn dò, "Số thuốc này hấn là đủ dùng trong vòng nửa tháng. Chờ xuất châu, các ngươi đưa toa thuốc này đến được đường khác mua thuốc mới cũng được."

Sau đó y mò mẫm trong ngực móc ra một túi ngân châu, nói, "Nếu không quá túng thiếu, thì đừng có vội bán đi thư họa hay nữ trang, dấu vết quá rõ ràng, dễ bị theo dõi."

Liễu lang hoảng hốt, "Đại phu, chúng ta không nhận được!"

Chu Tử Thư tự nhiên nói, "Vậy cứ coi như là ta cho đứa trẻ trong bụng nàng ấy đi."

Đại khái là Liễu lang vẫn cố giữ chút thể diện của người có học, do dự không muốn nhận túi ngân châu kia, trái lại Văn nương kéo cái chân bị thương quỳ xuống, dập đầu với Chu Tử Thư, "Văn nương thay hài nhi trong bụng, khấu tạ ân tình của đại phu!"

Chu Tử Thư đỡ nàng đứng dậy, đưa đồ cho nàng, "Sống khỏe mạnh là được."

Hai người không dám ở lâu, đắp thuốc xong liền vội vã rời đi, Ôn Khách Hành nhìn hai bóng lưng biến mất trong bóng tối, thắc mắc, "A Như, ngươi quen biết bọn họ sao?"

Chu Tử Thư trả lời, "Không biết."

Ôn Khách Hành lại hỏi, "Vậy tại sao ngươi cho bọn họ tiền, biết được bọn họ sẽ đến tiệm cầm đồ, còn có, làm sao biết bọn họ rời khỏi Hình Châu sẽ tìm đến được phòng?"

"Đoán." Chu Tử Thư đáp.

Y vốn không muốn nói nữa, nhưng trên mặt Ôn Khách Hành viết đầy mấy chữ "Ta muốn nghe nữa" nhìn y, Chu Tử Thư khẽ thở dài, giải thích, "Đêm hôm khuya khoắt mà còn gõ cửa, nhất định là đang bị người ta truy đuổi, không dám nán lại lâu. Cộng thêm lỏi ăn mặc cải trang nam tử của cô nương kia, hơn nữa trên tay nàng có đeo vòng tay phỉ thúy

vô cùng quý giá, chắc là thiên kim tiểu thư của một gia đình giàu có nào đó. Có thể suy ra, nhất định là nàng đang cùng tình lang bỏ trốn. Khẩu âm của bọn họ dường như là người bản xứ, có thể là người ở thành Trâu, nếu là thành Trâu, thì xuất châu cũng xem như là an toàn rồi."

"A Như, người thật thông minh." Ôn Khách Hành khen.

Chu Tử Thư đáp, "Người nữa, người biết từ lúc nào?"

Ôn Khách Hành trả lời, "Thiên kim nhà Thái thú tháng trước vừa được hứa hôn cho Lễ bộ thị lang Lưu đại nhân, hôm qua là cách mười ngày trước đại hôn, đám cưới đột ngột bị trì hoãn, lời đồn đãi đã truyền đi khắp trên phố, rằng là thiên kim bỏ chạy theo tình lang. Nghe nói người kia là một Cử nhân, là người được Thái thú đại nhân mời tới nhà để dạy viết chữ đọc sách cho tiểu thư, dạy thì dạy thôi, ai mà ngờ hắn câu người ta chạy luôn!" Ôn Khách Hành cười to, hỏi, "A Như, người nói xem trông có buồn cười không cơ chứ?"

Chu Tử Thư lắc đầu, cong môi cười, "Tình yêu của thế gian chính là như vậy, không thể nói đúng sai.", y đáp, "Trước đây ta cũng từng nghe nói, nhưng hôm nay mới nhìn thấy thật."

Y cảm thán, "Quả thực..."

Ôn Khách Hành tiếp lời, "Quá đại đột, quá ngu ngốc?"

Chu Tử Thư nhìn hắn, khẽ cười, "Là rất dũng cảm, đủ quyết đoán."

Y lại nói, "Người cũng nắm bắt tin tức nhanh nhẩu đấy. Đến thiên kim nhà Thái thú chạy theo tình lang mà người cũng biết?"

Ôn Khách Hành bao biện, "Ta nghe Lý đại ca làm bảo tiêu hàng hóa nói mà, A Như, ta nào có phải là người thích nói vớ vẩn đâu."

"Người?" Chu Tử Thư dùng đầu ngón tay chọt chọt hắn, mắng, "Cái miệng nhỏ ngày càng mềm dẻo rồi."

Sau đó lại rầu rĩ nói, "Nhưng nếu mà trăm họ phổ phàm đều biết chuyện thiên kim nhà Thái thú này đào hôn rồi, thì cuộc sống của bọn họ sau này chắc phải khó khăn lắm. Cũng không biết túi ngân châu kia có thể chống đỡ đến khi nào."

Ôn Khách Hành ôm vai y xoay một vòng, đẩy y hướng vào phòng, "Ai nha Bò tát của ta, Chu đại phu của ta, người cũng đừng có phiền lòng thay bọn họ nữa."

"Ta chỉ cho hi vọng, không phải mạng của ta, hai người bọn họ quyết định bỏ trốn, chẳng lẽ trong lòng không cân nhắc đến thị phi nặng nhẹ sao? Cứ coi như sẽ lại bị bắt về, thì cũng là số mệnh của bọn họ." Ôn Khách Hành nói, "Cũng đâu có liên quan gì tới người?"

Chu Tử Thư đáp, "Tuy nói như vậy, hai thư sinh bọn họ yếu đuối như vậy, bị mọi người vây quanh phán xét..."

Ôn Khách Hành ngắt lời y, "Biết rõ là họ khổ sở, ngươi còn giúp bọn họ làm chi? Không bằng để cho bọn họ nhanh chóng bị bắt trở về, một người gả cho Lễ bộ Thị lang kia, một người an ổn làm tiên sinh dạy chữ, cũng chẳng tới nỗi tệ. Ngươi giúp bọn họ, qua năm ba năm, cuộc sống rồi cũng dài gió dầm sương, bụng đói họng khát, mỗi ngày đều lo lo lắng lắng, không còn là hạnh phúc ngày hôm nay, trăm chuyện phụ thê khó khăn nghèo đói, nói không chừng sẽ còn trách ngược lại ngươi đó Chu đại Bồ Tát à."

"Thà rằng làm mà hối hận, còn hơn là tiếc nuối vì đã không làm. Ta tình nguyện để cho bọn họ trách ta." Chu Tử Thư lại nói, "Mà trách được ta mới là lạ, ta còn có thể mất đi miếng thịt nào hay sao?"

Ôn Khách Hành đáp, "Người ngươi chứa toàn là rượu." Giọng nói nghe có hơi chua.

Chu Tử Thư nhìn hấn bật cười một tiếng.

Lòng Ôn Khách Hành hoàn toàn trống rỗng, giống như bị y một cước đạp bay đi mất.

Mỗi khi Chu Tử Thư cười như vậy, Ôn Khách Hành vẫn luôn cảm thấy trong lòng hốt hoảng không lý do. Giống như lúc hấn thả điều ngày còn bé, trong tay ôm lấy kéo chặt sợi dây điều, ngươi rõ ràng có thể nhìn thấy điều giấy kia treo ở nơi nền trời phía xa, nhưng mà lúc nào cũng cảm thấy chỉ một khắc nữa thôi, nó sẽ rời khỏi sợi dây để tự do bay lượn.

Ngón tay Ôn Khách Hành giật giật, âm thầm dò vào ống tay áo của Chu Tử Thư tìm bàn tay y.

Chu Tử Thư hơi rút lại một chút, nhưng vẫn để mặc cho hấn nắm, mười ngón tay đan vào nhau.

"A Như," Ôn Khách Hành nói, "Bây giờ không còn ai quấy rầy chúng ta nữa rồi."

Hấn thấp giọng rỉ vào bên tai Chu Tử Thư, "Chúng ta tiếp tục có được không?"

Ôn Khách Hành vừa hôn y, vừa ôm y đặt xuống mép giường, cố ý buông lời trêu chọc, "Biểu ca."

Không biết là do bị hôn đỏ mặt, hay là bị trêu đỏ mặt, Chu Tử Thư đẩy ngực hấn, "Cần quấy."

Bàn tay Ôn Khách Hành câu lấy vòng eo thon nhỏ của y, Chu Tử Thư vẫn trong tư thế bất động đẩy hấn, sau đó bị người nọ bắt lấy cổ tay, hấn nói, "A Như, biểu ca, biểu ca tốt của ta, ta chờ đợi ngươi rất là khổ, nếu như ngươi yêu ta, thương tiếc ta, thì mau mang ta cùng bỏ trốn đi." Ôn Khách Hành cúi người hôn lên gò má Chu Tử Thư, Chu Tử Thư

ngiênng đầu tránh đi, hấn lại thuận thể chuyển từ gò má trực tiếp hôn lên khóe môi, quần quít nhau nói, "Biểu ca tốt, đưa ta đi với, có được hay không?"

Chu Tử Thư mắg, "Ai là biểu ca của ngươi!"

Ôn Khách Hành cười, "Khắp thành này ai cũng đều biết ngươi là biểu ca của ta, A Như, đây là chính miệng ngươi nói, ta là biểu đệ của ngươi, có thể dựa dẫm ngươi mà." Hấn hôn lên môi Chu Tử Thư, tinh tế ngậm cắn hai cánh môi mỏng của y, lại cạy hàm răng thưởng thức khoang thịt mềm như đang nói chuyện, tìm kiếm đầu lưỡi linh hoạt. Chu Tử Thư không biết mình đã bị đối phương giở thủ đoạn hạ lưu gì, mà thân thể y như nhũn cả ra, không thể chống đỡ nổi.

Ôn Khách Hành hơi lui về phía sau, hỏi, "Biểu ca, ngươi không chịu nhận ta, là vì bên ngoài có thú vui mới sao?"

Môi Chu Tử Thư bị hấn hôn đến mức sưng lên óng ánh nước, Ôn Khách Hành vô cùng yêu thích nó, tiếp tục trêu y, "Cái miệng nhỏ này vừa đáng yêu vừa dễ dãi, biểu ca, có phải ngươi đã dùng nó để hôn cô nương nào rồi không?" Hấn dùng răng mài nhẹ lên môi dưới của y, nói, "Những cô nương đó hôn ngươi có giỏi như ta không? Biểu ca?"

Hấn cứ lải nhải nhảm nhí, càng lúc càng quá quắt, Chu Tử Thư cả giận, "Con mẹ nhà ngươi! Ôn Khách Hành, ngươi đừng có cợt nhả ta!"

Lời vừa ra khỏi miệng, Chu Tử Thư đã hối hận tím cả ruột, cái lời nhất thời này nói ra giống như là một cô nương đang tức giận quở trách vậy.

Ôn Khách Hành thấy y mắc cỡ đến mức hai tai cũng đỏ bừng, rồi y nghiêng mặt qua một bên, nhất quyết không để cho Ôn Khách Hành lại hôn mình, hấn tiếp tục lảm nhảm, "A Như giận rồi hả?"

Chu Tử Thư trừng mắt nhìn hấn, chỉ là y cũng không hiểu rõ được tâm tình của mình, một khi đã chuyển động, sóng mắt cũng đung đưa, ôn nhu đưa đẩy, chỉ chờ người nhận lấy.

Ôn Khách Hành chân tay vụng về sờ eo y, rồi lại với xuống dưới xoa mông, chỉ là ngoài miệng không ngừng xin tha, "A Như, ta sai rồi, ta không nên chọc tức ngươi."

Hấn ngoắc tay vào đai lưng của Chu Tử Thư, định cời y phục, "Đêm xuân ngắn ngủi, chớ lãng phí thời gian quý báu. A Như, hay là chúng ta bắt tay làm chính sự đi."

Vô liêm sỉ! Chu Tử Thư đánh rớt bàn tay của hấn, mắg, "Đây mà là chính sự hả!"

Ôn Khách Hành muốn kéo mở vạt áo trước, Chu Tử Thư gắt gao giữ lại, hấn kéo thêm hai lần cũng kéo không được, nhíu mày bủi môi rút tay về, bày ra dáng vẻ đáng thương, hỏi, "A Như, ngươi muốn đổi ý sao?"

Chu Tử Thư đáp, "Đổi ý gì?"

Ôn Khách Hành cầm một lọn tóc của y, đưa đến trước mũi ngửi rồi lại buông xuống, thuận đường vuốt ve cổ Chu Tử Thư, sau đó chạm vào xương quai xanh bên dưới lớp áo của y, ngừng lại ở trước ngực, "Người nói rồi mà A Như," Hấn ngẩng đầu nhìn Chu Tử Thư, "Người nói, muốn cho ta."

Ánh mắt của ánh vừa thẳng thắn vừa trần trụi, nhìn Chu Tử Thư chăm chú như ngài hổ đói nhìn một chú hươu lạc đàn, chỉ hận không thể xông tới cắn lia cắn cổ mềm mại của nó, bàn chuyện sinh tử với nó, nhai cũng không nhai mà chỉ cần nuốt xuống bụng.

"A Như," Ôn Khách Hành nói, nhẹ nhàng tách tay Chu Tử Thư ra khỏi vạt áo, bắt đầu thông thả cởi xuống toàn bộ, giống như đang lột từng lớp từng lớp da thịt của y ra, "Mỗi một câu nói của người ta đều nhớ nằm lòng, người đừng hòng đổi ý."

Chu Tử Thư bị lột quần áo, ngực eo đều lộ ra ngoài, vậy mà vẫn còn cứng cổ, "Ai muốn đổi ý chứ?"

Ôn Khách Hành khê cười, ép y về đến đầu giường, "Người không đổi ý, vậy thì tốt."

Chu Tử Thư biết mình chỉ là mạnh miệng thôi, thực tế đã không kịp hối hận rồi. Một bước sai, hai bước sai, sai cũng đã sai rồi, đêm đó y uống rất nhiều rượu, đầu óc hồ đồ mới nói vậy, nếu không sao có thể để cho tiểu tử này làm càn được.

Ôn Khách Hành sắp sửa hôn người trong ngực đến bủn rủn, Chu Tử Thư bất lực, trong thoáng chốc y không biết mình vẫn còn là Chu Tử Thư, hay là đã bị biến trở lại thành con rắn nhỏ, y chỉ cảm thấy cả người mình không còn sức lực, trốn cũng không thể trốn, chỉ có thể cầu xin người trước mặt giải cứu.

"Người có cho ta hay không?" Vậy mà người này cứ truy hỏi y mãi.

Đầu Chu Tử Thư lúc này là một mảnh hỗn độn, y bắt thót lên, tựa như trách móc, lại tựa như thở than, "Người muốn thì ta làm sao có thể không cho?"

Đôi phương lắng nghe, ngẩn ra chốc lát, rồi lại nhào tới hôn y, không ngừng nói, "A Như, A Như... A Như tốt của ta, người đừng lừa gạt ta..."

Rốt cuộc là ai gạt ai? Chu Tử Thư thâm căn rãnh nghĩ, ta mới là người không có cách nào giải quyết tên lừa gạt nhà người.

Mấy khắc phân tâm, Chu Tử Thư đã giống như một quả trứng luộc bị lột vỏ, bị cởi sạch sẽ, đồ vứt xuống khỏi giường.

Y vai nhỏ eo thon, người mềm mại như cành liễu, nằm trên tấm vải bố lót giường, nhìn thấy ánh mắt của Ôn Khách Hành, y lắc người một cái nghiêng mình, để lộ ra nửa eo và hông, tạo nên khung cảnh phong tình kiều diễm.

"Nhìn gì vậy..." Chu Tử Thư hỏi.

Ôn Khách Hành cười một tiếng, cúi người xuống vây y vào giữa, "Đều là của ta."

Hắn cúi đầu đặt lên cổ Chu Tử Thư một nụ hôn, nơi này là vị trí cực kì nhạy cảm của Chu Tử Thư, bị người nọ hôn lên khiến cho cổ họng vừa khô vừa nhột, không ngừng lắc đầu, Ôn Khách Hành nhìn thấy y như vậy càng táo tợn hơn, hé miệng cắn một ngụm.

"Ôn Khách Hành..." Chu Tử Thư gọi, không biết là muốn ngăn lại hay là cầu khẩn, "Nhẹ một chút..."

Ôn Khách Hành giảm lực, nhìn thấy bên cổ trắng nõn của Chu Tử Thư bị hắn mút thành một chấm đỏ, lại khẽ hôn thêm vài cái nữa, "A Như, người ngọt quá, ta không nhịn được..."

Bàn tay hắn đã mò xuống phía dưới, nhiệt độ cơ thể Chu Tử Thư vốn thấp, lúc này lại tiết ra một tầng mồ hôi mỏng, tiếp xúc càng thêm trơn trượt, bàn tay của Ôn Khách Hành như có lửa, sờ qua mấy chỗ, Chu Tử Thư nhạy cảm đã bắt đầu tun rẩy, hắn tách hai chân Chu Tử Thư ra, nói, "Người quả thật đã câu hồn ta đi mất rồi."

Bản chất rắn vốn dâm đảng, những năm này Chu Tử Thư vốn đã từng nhìn thấy mấy con xà yêu đồng loại của mình dựa vào việc thái âm bổ dương mà tu luyện pháp thuật, nhưng mà mấy trăm năm trước Chu Tử Thư vẫn luôn đi theo kiếm tiên tu luyện, là một xử tử, tất nhiên không rành về sắc dục. Hôm nay cùng Ôn Khách Hành làm chuyện này, y ngược lại là tự động dạng chân, sau đó câu vào hông Ôn Khách Hành khiến cho hạ thân của cả hai không ngừng cọ xát vào nhau.

"Đừng nói nhảm nữa." Chu Tử Thư nói.

Ôn Khách Hành bị y làm cho bốc hỏa, lấy hương cao từ trong kệ đầu giường ra, quạt một lượng lớn sau đó tìm kiếm phía dưới Chu Tử Thư. Chu Tử Thư nhắm chặt hai mắt, chân mày mạnh mẽ nhíu lại, Ôn Khách Hành cực kì yêu thích dáng vẻ này của y, cúi đầu yêu thương hôn lên mi tâm y, động tác trên tay không chậm lại, bên dưới đôi chân trắng trẻo nhẵn nhụi của Chu Tử Thư vang lên tiếng nước sênh sệt nhóp nhép.

Ngón tay của Ôn Khách Hành vô cùng linh hoạt, bản lĩnh bên dưới của hắn cũng vô sỉ như tài hôn vậy, ban đầu Chu Tử Thư còn cảm thấy Ôn Khách Hành đang dày vò mình, nhưng mà cũng chẳng sao, nhịn một chút là hết, thế nhưng sau khi trải qua cảm giác khô khan nhoi nhói, trong huyết giờ đây trở nên vừa mềm vừa ướt, quán chặt ngón tay Ôn Khách Hành như lấy lòng, vậy mà người nọ lại cố tình làm chậm lại, ở trên thì ngậm lấy đầu vú y hôn liếm, bên dưới thì không toàn tâm toàn ý ra vào, khiến cho trong bụng Chu Tử Thư dâng lên một trận chua xót, bấp đui câu trên hông hắn cũng bắt đầu run kịch liệt.

Y cảm thấy mình giống như bị biến thành một con búp bê vải đồ chơi của Ôn Khách Hành, lỗi bông đã bị lỗi ra ngoài, chỉ có thể xụi lơ tay chân mặc người đùa bỡn, "Ôn

Khách Hành..." Chu Tử Thư gọi, trong giọng nói mang chút ủy khuất mà chính y cũng không phát hiện ra được, "Đừng đùa nữa mà..."

Ôn Khách Hành hỏi, "A Như không nhịn được sao?"

Chu Tử Thư lại muốn mắng hắn, nhưng y làm gì được khi ngay cả sức lực để mắng hắn cũng không có, y nghĩ, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, thù này ta tạm thời ghi nhớ, y nhẫn nhịn, "Nhanh lên đi."

Nhịn cực khổ như vậy, nhưng lúc vật kia đi vào Chu Tử Thư vẫn là không chịu được kêu lên, cong eo muốn bỏ chạy nhưng bị Ôn Khách Hành nắm lấy bả vai gầy giữ lại, y cảm thấy mình giống như bị đóng chặt vào đồ vật nóng bỏng kia, không thể động đậy.

Ôn Khách Hành một bên nhẹ nhàng rút ra cắm vào, một bên hôn lên gò má, tai y, chờ y thông thả lấy lại sức, ánh mắt có thần trở lại mới cười hỏi, "A Như, có thoải mái không?"

Chu Tử Thư quay đầu dứt khoát cắn lên bả vai hắn một cái, "Lề mề quá đi."

Ôn Khách Hành được lệnh, đồ vật trong huyết bắt đầu mạnh mẽ đâm rút, Chu Tử Thư phát ra mấy tiếng rên rỉ, lại bị Ôn Khách Hành hôn xuống, toàn bộ ngậm tan ở trong miệng.

"A Như..." Ôn Khách Hành gọi y, động tác bên dưới càng mạnh càng sâu, "A Như, A Như..."

Không biết là Chu Tử Thư có nghe được hay không, y chỉ thấy cơ thể mình như rã rời, hai chân vô lực rơi xuống khỏi người Ôn Khách Hành, người nọ bỗng nhiên lật y lại quỳ sát trên giường, tiến vào từ phía sau, Chu Tử Thư ngửa đầu lên, rồi lại như mất đi sức lực mà cúi xuống, mộng hoàn toàn vĩnh viễn nuốt lấy cự vật.

Ôn Khách Hành có thể đi vào càng sâu, cắm đến chỗ sâu nhất, áp sát người lên sống lưng của Chu Tử Thư ôm chặt y vào ngực.

"A..." Chu Tử Thư nỉ non, "Sâu quá, Ôn Khách Hành... Sâu quá..."

Ôn Khách Hành không đáp lại y, vén mái tóc tán loạn xoa trên lưng y sang một bên, hôn lên xương hõm đẹp, cảm thán, "A Như, xương hõm đẹp của ngươi rất đẹp, ta nhìn trăm lần cũng không chán."

"Ngươi... Ngươi, a!"

Ôn Khách Hành thừa biết mà còn tiếp tục hỏi tới, "Thế nào, A Như, không thoải mái sao?"

Hắn lại hung ác cắm vào, Chu Tử Thư vùi mình vào gối, hô hấp vừa mỏng vừa gấp, muốn kêu cũng không kêu được.

"Người đúng là..." Chu Tử Thư thờ gấp, "Người đúng là oan gia của ta."

*

Đêm khuya nặng nề bao phủ, ngoài cửa sổ truyền tới mấy tiếng ve kêu, sắp vào đầu thu rồi, mấy ngày nữa, ve kia rồi cũng sẽ chết cóng thôi.

Nén đã cháy gần hết, trong ánh nến lập lờ, Chu Tử Thư vẫn còn tỉnh, Ôn Khách Hành đã ngủ, nghiêng người cuộn tròn giống một đứa trẻ con.

Thời điểm này là lúc trời đêm tối nhất, bỗng có một trận gió tà thổi từ ngoài cửa sổ vào, lá cây bay loạn chạm vào nhau kêu xào xạc, tạo thành mấy bóng dáng quỷ mị. Chu Tử Thư nhón mày một cái, trở mình xuống giường, phủ thêm một lớp áo khoác rồi đi ra phía cửa.

Bên ngoài không một bóng người, Chu Tử Thư ngẩng đầu nhìn trời, đúng lúc mây mờ kéo đến đen kịt, một tia ánh trăng cuối cùng cũng tiêu tán trong bóng đêm. Khuôn mặt Chu Tử Thư đột nhiên hơi tái đi, vỗ một đóm lửa trên tay rồi ném về hướng tây bắc, một đạo ánh sáng xanh thoáng qua, hai bóng dáng xuất hiện từ trong màn đêm.

Hai người nọ có nước da trắng bệch, một người cầm sỏ, một kẻ chấp bút, không phải người sống, hóa ra là hai vị quỷ câu hồn đến từ địa phủ đi lấy mạng người.

Hai vị quỷ câu hồn bị chặn đường, cả giận hỏi, "Kẻ tới là ai?"

Chu Tử Thư thi lễ một cái rồi đáp, "Vãn bối Chu Tử Thư núi Thanh Thành, thấy có người xông vào nơi ở, tại hạ sinh lòng kinh ngạc liền muốn xem coi là ai. Nếu như mạo phạm, xin hai vị đại nhân thứ tội."

"Đây là nhà của ngươi?" Quỷ sai chấp bút hỏi.

"Đúng vậy." Chu Tử Thư đáp.

Hai vị quỷ sai trao đổi ánh mắt, tên quỷ cầm sỏ lật vài tờ trong quyển sổ sinh tử trên tay, hỏi, "Người không phải là phạm nhân, trong sổ sinh tử không có tên ngươi."

Chu Tử Thư lại nói, "Nếu đã như vậy, hai vị quỷ sai đại nhân tới chỗ của ta, sợ là có nhầm lẫn."

"Đây..." Kẻ cầm sách lưỡng lự.

Quỷ sai chấp bút cau mày, bấm ngón tay tính một lúc, "Nhà của ngươi có người."

Chu Tử Thư không lên tiếng.

Quỷ sai chấp bút đáp, "Người trong nhà của ngươi, có phải tên là Ôn Khách Hành hay không?"

Chu Tử Thư lắc đầu phủ nhận, cười nói, "Nếu như quý sai đại nhân còn không biết, thì làm sao ta biết được?"

Cổ tay của quý sai chấp bút chuyển động, đầu bút sắc nhọn thẳng tắp hướng về phía Chu Tử Thư, Chu Tử Thư phát tay áo một cái ngăn chiêu này, quý sai lại dùng một chiêu bỏ về phía ngực y, Chu Tử Thư nghiêng người tránh đi, tung lại một chiêu vào bên hông hấn.

Quý sai chấp bút bị Chu Tử Thư đánh trả, tức giận mắng, "Tiểu xà yêu, chớ có cãi lại ý trời."

Chu Tử Thư lạnh lùng đáp, "Không dám."

Quý sai lại nói, "Ôn Khách Hành này đã sớm là một người chết!"

Chu Tử Thư đáp, "Tại hạ bất tài, nhưng y thuật không tồi, hấn có thể ăn có thể ngủ, có thể chạy có thể nhảy, người chết nhà nào lại có bộ dạng như thế chứ? Quý sai đại nhân đừng có nói đùa."

Quý sai cảm sỗ lúc này mới lên tiếng, "Nếu không phải sáu tháng trước chúng ta ở trong ngôi miếu nát kia..."

"Lắm mồm!" Quý sai chấp bút cắt lời người kia.

Kẻ cảm sỗ oán giận im miệng, lại nói, "Xà yêu, coi như hôm nay ngươi ngăn cản được chúng ta, nhưng cũng không ngăn được ngày sau lại có người tới lấy mạng hấn!"

Chu Tử Thư đáp, "Vậy thì kết quả chắc hấn cũng không tốt hơn."

"Nếu đúng thật như lời hai vị nói, sáu tháng trước đến lượt hấn nộp mạng, thì làm sao còn có thể sống được đến lúc này. Nếu như Diêm Vương tra ra được, trách nhiệm này phải đổ lên đầu ai mới tốt đây?"

Quý sai cảm sỗ phần nộ, "Xà yêu! Rốt cuộc là ngươi muốn làm gì?"

Kẻ còn lại nhìn Chu Tử Thư, như có điều băn khoăn hỏi, "Ngươi muốn giúp hấn cải mệnh?"

Chu Tử Thư không nói phải, cũng chưa nói là không muốn, chỉ nhìn hấn, ánh mắt của y trong đêm đen sáng rực như vì sao trong đêm đông, "Ta muốn cùng hai vị thực hiện một trao đổi." Rồi lại cười vang, "Yên tâm, khoản giao dịch này hai vị nhất định sẽ không bị thua thiệt."

Ôn Khách Hành nằm mộng, hấn thấy mình và mẫu thân đang ở bờ sông nhỏ đầu thôn bắt cá, bỗng nhiên hấn trượt chân ngã xuống sông, nước tràn vào miệng mũi, không thể hô hấp bình thường. Hấn muốn kêu cứu, nhưng dòng nước lạnh lẽo kia không ngừng tràn vào trong cổ họng, hấn muốn phát ra tiếng cũng bất lực.

Nương! Nương! Hấn muốn nói, cứu con!

Cách tầng tầng sóng nước, hấn nhìn thấy trên bờ có một bóng người, bất kể là ai cũng được, Ôn Khách Hành nghĩ, mau cứu ta.

Đột nhiên, âm thanh của hấn lại thay đổi, A Nhứ! Hấn nghe thấy mình nói như vậy, A Nhứ, cứu ta!

Bóng người trên bờ ngày càng gần, giống như là muốn vươn tay kéo hấn lên, Ôn Khách Hành vui vẻ gọi, A Nhứ! A Nhứ mau cứu ta!

Ôn Khách Hành bị cơn mộng làm cho thức tỉnh, mở mắt ra đã kêu, "A Nhứ!"

Chu Tử Thư đang đóng cửa phòng, nghe thấy hấn gọi mình thì vội đi đến bên giường hỏi, "Sao vậy?"

"Không sao, gặp ác mộng thôi," Ôn Khách Hành đáp.

Hấn lại hỏi, "A Nhứ, ngươi đi đâu vậy?"

Chu Tử Thư đỡ dành hấn, "Khát nước, đi uống miếng nước." Rồi nói với hấn, "Không sao rồi, ngươi ngủ tiếp đi."

Ôn Khách Hành lắc đầu, nắm tay kéo y lên giường, "A Nhứ ngủ chung với ta đi."

Chu Tử Thư chịu thua hấn, không còn cách nào khách phải leo lên giường nằm xuống, "Lớn rồi, cứ như con nít vậy."

Y vừa nằm xuống, Ôn Khách Hành đã áp sát tới ôm eo vùi đầu vào vai vai y.

Mãi một lúc sau, Chu Tử Thư cho rằng hấn đã ngủ rồi, lại đột nhiên nghe thấy Ôn Khách Hành gọi mình, "A Nhứ."

"Hửm?"

Ôn Khách Hành hỏi, "Ngươi sẽ ở được đường này đợi cả đời sao?"

Trong lúc đợi Chu Tử Thư trả lời, Ôn Khách hành lén lút siết chặt áo y.

"Đúng vậy." Chu Tử Thư nhàn nhạt đáp.

Dường như Ôn Khách Hành không tin, nhồm dậy nhìn y, lại hỏi, "Cả đời?"

Chu Tử Thư cũng nhìn hấn, y khẳng định, "Cả đời."

Ôn Khách Hành biết y sẽ không gạt người, lúc này mới nằm xuống lại, giống như đã rất an tâm, ôm chặt vòng eo y, "Ngươi nói rồi nhé, cả đời."

Chu Tử Thư nâng tay, do dự chốc lát, cuối cùng nhẹ nhàng đặt lên tóc Ôn Khách Hành.

Đúng vậy, Chu Tử Thư sờ tóc hấn nghĩ, cả đời.

Ta trả được, nhưng một đời, quá ngắn ngủi.

tbc.

==

5.

Ngày hôm ấy là sinh thần của Đông Nhạc đại đế, mấy vùng châu huyện ở gần nhau quyên góp tiền của, cùng tổ chức lễ hội cúng kiến, Chu Tử Thư vốn định đóng cửa được đường lười biếng ngủ một ngày, cuối cùng bị Ôn Khách Hành ôm xuống khỏi giường, nói cái gì mà phải đi góp náo nhiệt. Từ trước đến giờ Chu Tử Thư không lần nào cản được hấn, chỉ đành thay y phục cùng hấn ra ngoài chơi.

Ôn Khách Hành giống như lần đầu tiên được nhìn thấy khung cảnh này, cả đoạn đường cứ luôn miệng kêu A Nhứ A Nhứ, lỡ tai Chu Tử Thư sắp bị mấy tiếng gọi này của hấn làm cho tê rần.

"Phải không?" Ôn Khách Hành nghe thấy y oán trách mình, không biết hỏi cái gì cười, đi vòng qua phía bên kia, nói, "Một bên nghe tê rồi thì đổi sang bên này nghe."

Chu Tử Thư thật sự không có cách nào bắt chẹt hấn.

Ôn Khách Hành mua được hai xiên kẹo hồ lô, Chu Tử Thư nói không ăn, Ôn Khách Hành vẫn nhét vào tay y một xiên, "A Nhứ, cái này to hơn cho ngươi."

Hội chùa rất đông người, mấy đứa con nít ở huyện lân cận cũng được dắt tới chơi, Ôn Khách Hành nắm lấy tay y dắt đi, Chu Tử Thư cúi đầu nhìn hai người bọn họ nắm tay, lại ngẩng đầu nhìn Ôn Khách Hành, Ôn Khách Hành cầm hai xiên kẹo hồ lô, trong miệng còn đang nhai một viên, cúi người nghiêm túc nói, "Đông người quá, ta sợ ngươi đi lạc."

Chu Tử Thư vô thức cười thành tiếng, Ôn Khách Hành thấy y không hất tay mình ra, cũng cười theo, nắm tay càng chặt hơn, sóng vai đi về phía trước, ăn kẹo hồ lô xong rồi cũng không buông tay. Nhìn thấy người ta nuốt kiết phun lửa, Ôn Khách Hành phản kích la hét còn hơn cả mấy đứa trẻ, Chu Tử Thư bất đắc dĩ lắc đầu, bị hấn kéo tới chỗ người đóng đình sắt.

Trước hàng bán bánh hoa quế có một đứa con nít đang khóc nháo, chắc là bánh hoa quế bị rớt rồi, muốn mua lại cái khác nhưng bị mẫu thân mắng, "Ngươi khóc nữa đi, khóc nữa đại ma đầu sẽ chui từ dưới đất lên bắt ngươi!"

Đứa trẻ kia nghe xong, nắm chặt lấy ống quần mẹ nó, "Nương, con sai rồi, đừng để đại ma đầu tới bắt con, con không muốn bánh hoa quế nữa..."

Vị phu nhân bỗng con bên cạnh ngạc nhiên hỏi, "A tẩu, đây là chuyện kì quái gì vậy chứ, hù dọa con nít như vậy có gì hay ho sao?"

Phụ nhân lớn tuổi đáp, "Đây cũng không phải là do ta thuận miệng nói bậy đâu, muối tử, mấy ngày trước quan lớn chỗ chúng ta đã tới dán bảng rồi, chắc là mấy ngày nữa sẽ đến phiên chỗ này của các người đó."

Vị kia lại hỏi, "Dán bảng gì thế?"

"Bảng truy lùng kẻ giết người a!"

"Đại quan nói với chúng ta, có một đại ma đầu cực kì hung ác, chuyên ăn thịt người sống, mặt xanh nanh sắc, nhà Thiếu Khanh, phủ Doãn đại nhân hai hộ tổng cộng ba trăm năm mươi chín người đều bị phanh ngực mở bụng, cả nhà đều bị giết, triều đình bây giờ đang tìm diệt ma đầu độc ác đấy thôi!" Phụ nhân lớn tuổi đáp.

Phụ nhân trẻ tuổi lại hỏi, "A tẩu, nhưng mà ta nhớ là hung thủ vụ án nhà họ Thiếu cùng Duẫn phủ ấy, không phải là nửa năm trước đã bị bắt về quy án rồi sao?"

Phụ nhân lớn tuổi thấp giọng, "Đây mới là chỗ đáng sợ!"

"Ta nghe nói, sau khi ma đầu kia bị giết, thi thể không hề thối rữa, ba tháng sau lại bò từ trong mộ ra ngoài, hóa thành ác quỷ, tìm người báo thù!"

Phụ nhân trẻ tuổi bắt đầu khóc lóc, "A tẩu, người đừng làm ta sợ, nào có lý người chết rồi còn sống lại được nữa?"

"Ta lừa ngươi làm chi! A đệ nhà ta là người hầu ở nha môn, chính miệng hắn nói với ta, ma đầu kia đã chôn rồi, nhưng mà không hiểu sao lại vô duyên vô cớ hóa thành ác quỷ hiện thế, làm hại nhân gian!"

Đứa trẻ trong ngực phụ nhân trẻ tuổi bắt đầu "Oa" một tiếng khóc lên, người này không ngừng dỗ dành nó, nói, "Nhân Nhân đừng sợ, Nhân Nhân đừng sợ..." Sau đó nói với phụ nhân lớn tuổi, "Câu chuyện này thật là dọa người, oa nhi nhà ta sợ nhất là yêu ma quỷ quái, chắc là tối nay không thể ngủ ngon được mất."

Phụ nhân lớn tuổi dặn dò, "Tin hay không tin tùy người, chỉ là gần đây buổi tối đừng đi ra ngoài, cửa nẻo cũng phải khóa chặt nghe chưa."

Phụ nhân trẻ tuổi đáp ứng, hai người lại cùng nhau đi về một hướng.

Hai người bọn họ đứng ở sạp bánh hoa quế suốt một giờ, Ôn Khách Hành chẳng nói lời nào, Chu Tử Thư nhìn hắn một cái, lên tiếng trước, "Không phải ngươi muốn ăn à?"

Ôn Khách Hành tựa như mới lấy lại tinh thần, nghe thấy giọng y bèn hoàn hồn nhìn bánh ngọt trên quầy, hỏi y, "A Như thích không?"

Chu Tử Thư đáp, "Bình thường thôi."

Ôn Khách Hành không tự chủ được quay đầu nhìn bóng lưng của hai vị phụ nhân, Chu Tử Thư hỏi hần, "Sao vậy? Nghe kể chuyện đến mê mẩn luôn rồi hả?"

Ôn Khách Hành xoay người lại nhìn y, "Lúc còn bé người nhất định cũng là một đứa trẻ nghịch ngợm như vậy ha, để cho nương của người bịa mấy cái chuyện thần thần bí bí để lừa gạt người." Chu Tử Thư chọc ghẹo hần.

Ôn Khách Hành như muốn nói lại thôi, sau đó đành hỏi, "A Như, người cảm thấy chuyện kia... Là giả phải không?"

"Đương nhiên là giả," Chu Tử Thư đáp, "Người chết sao có thể sống lại được? Còn là từ dưới lòng đất bò ra ngoài, diễn kịch cũng không thể diễn như vậy nha."

Ôn Khách Hành cười hai tiếng, "Người nói đúng đó, A Như, người chết sao có thể sống lại được? Nhất định là..."

Chu Tử Thư tiếp lời, "Nhất định là có người không tin hần thật sự đã chết, đào mộ phần của hần lên, mở quan tài nghiệm thi, không nghĩ tới cỗ thi thể này thật sự không phải là hần."

"Người chết có thể "sống lại" được," Chu Tử Thư nói, "Là bởi vì, hần căn bản vẫn chưa có chết."

Y quay đầu nhìn Ôn Khách Hành, hỏi hần, "Lão Ôn, ta nói có đúng không?"

*

Trời đã sớm tối, Ôn Khách Hành còn chưa trở về, Chu Tử Thư tháo bầu rượu giắt bên hông xuống đổ vào miệng, mặc dù y sẽ không đói bụng, nhưng mà khoảng thời gian mà Ôn Khách Hành bắt y ăn ngày ba bữa một bữa không được thiếu bữa nào quá dài, khiến cho y bây giờ cứ đến giờ cơm là lại cảm thấy đến rượu cũng chẳng có vị gì.

Y nghĩ tới đây, cửa đã bị người nọ đẩy ra, Ôn Khách Hành xách ba cái túi giấy đi tới, hết sức phấn khởi nói, "A Như, ta mua gà quay và cơm lá sen, thơm không?"

Chu Tử Thư không muốn đáng vẻ mong đợi của mình bị nhìn ra, đặc biệt đi tới chậm hơn nửa nhịp, Ôn Khách Hành bày chén đĩa, nói, "Mau lên, A Như, ta sắp chết đói rồi."

Chu Tử Thư ngồi xuống, buột miệng hỏi, "Ai bảo người về muộn như vậy, người đã đi đâu vậy?"

Ôn Khách Hành không trả lời, chỉ gấp vào chén y một miếng thịt, cười nói, "Ăn cơm trước đi A Như, để bụng đói lâu sẽ không tốt."

Sau khi ăn xong, Ôn Khách hành rót cho y một tách trà sơn tra tiêu thực mang vào trong phòng, Chu Tử Thư uống thêm mấy tách nữa, cảm thấy còn thiếu gì nữa, y nhớ hũ ô mai chưa lần trước hình như vẫn còn đặt ở phòng bếp liền ra khỏi phòng, định lấy hai viên ra ăn. Y cầm hũ ô mai bước ra khỏi phòng bếp, đúng lúc đụng phải Ôn Khách Hành đang từ trong phòng đi ra, khép cửa xoay người lại, vừa quay đầu thấy Chu Tử Thư là đã ngây người tại chỗ.

"Người muốn đi?" Chu Tử Thư hỏi hần.

Giọng nói của Chu Tử Thư không hề biến đổi, cũng không bày ra biểu cảm tan nát cõi lòng, chỉ đơn giản là hỏi Ôn Khách Hành, giống như hỏi hần tiết thanh minh ngày mai có muốn ra ngoài chơi hay không vậy.

Trái lại người hốt hoảng là Ôn Khách hành, hần sải hai bước đến chỗ Chu Tử Thư, quỳnh quang nói, "Ta..." Nhưng cái gì cũng không nói được.

Chu Tử Thư nhìn hần, y muốn hỏi hần đi đâu? Vì sao phải đi? Đi rồi, chúng ta còn có thể gặp lại không? Nhưng ánh mắt y lắng xuống, giống như một chùm ánh sáng vụt tắt, y cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng nói, "Người đi đi."

Cảm giác hiu quạnh đó lại ủa tới, Ôn Khách hành cảm thấy lòng mình đều đã được Chu Tử Thư nắm trong tay cả rồi, sau đó lại bị y nhẹ nhàng ném đi thật xa.

"A Nhứ!" Hần vội bày tỏ.

"Vậy thì người cũng đừng đi đâu hết nhé, người ở đây chờ ta."

"Ta sẽ trở về sớm thôi, ta đảm bảo" Ôn Khách hành nói, "Không phải người nói sẽ đợi ở đây cả đời sao, A Nhứ?"

Hần như đang khẩn cầu, "Người ở đây chờ ta, đợi ta một khoảng thời gian được không?"

Chu Tử Thư không đáp ứng hần, cũng không từ chối, chỉ đứng ở đó nhìn hần, Ôn Khách Hành vậy mà lại cảm thấy hần không nắm bắt được người trước mặt, dáng hình của y tựa như mộng ảnh, cũng tựa như cát bụi đương muốn tiêu tán khỏi đầu ngón tay.

Chu Tử Thư lắc đầu, giọng nói như than thở, "Ta ở đây đợi người đã rất lâu rồi."

Y không muốn nói thêm nữa, xoay người muốn rời đi, Ôn Khách Hành đuổi theo nắm lấy tay áo của y, gọi, "A Nhứ!"

"A Nhứ, người đừng đi." Ôn Khách Hành nói, "Người chờ ta, chỉ một chút thôi được hay không?"

"Chờ ta trở lại, chúng ta cùng nhau đi, Tây Bắc, Tắc Ngoại, Nam Hải, đi đâu cũng được, người muốn đi đâu chúng ta đi đó," Hần nói, "Chỉ cần... Chỉ cần chúng ta ở chung một chỗ."

Lời nói của hắn khẩn thiết, bao lâu nay, Chu Tử Thư chưa từng nghe hắn nói lời thật tình như vậy. Không phải lời ngon tiếng ngọt, cũng không phải đôi ba câu lừa gạt một câu thật lòng, lời này của hắn tựa như khóc than, tựa như bị ai lại như cầu khẩn, "Nhiều nhất là ba tháng, ngươi đợi ta thêm ba tháng nữa thôi, được không, A Như?"

Chu Tử Thư hất tay hắn ra, "Chờ ngươi ba tháng?"

Y quay đầu nhìn Ôn Khách Hành, "Chờ ngươi làm gì?"

Giọng nói của y trở nên cứng rắn, chất vấn, "Chờ ngươi đại khai sát giới, lạng lẽ chuồn mất, sau đó đổi một cái xác mới rồi lại đến gặp ta?"

Ôn Khách Hành chân động, vô thức vươn tay ra, rồi lại chậm rãi buông xuống.

"A Như..." Hắn run rẩy nói, giống như đang thỉnh cầu, khưng lại một chút, hắn hỏi, "Ngươi biết từ lúc nào?"

Chu Tử Thư yên lặng một lúc, "Đêm đó lúc ngươi đến trước cửa được đường, ta đã nghĩ thấy mùi máu trên người ngươi."

Thì ra là như vậy, Ôn Khách Hành trầm nghĩ, thì ra là như vậy. Cho nên A Như mới dẫn ta đi tắm trước, hắn trầm nghĩ, hóa ra ta dơ bẩn như vậy, vẫn luôn là như vậy.

"Nhưng mà ta không biết ngươi chính là hung thủ án Thiếu Khanh, Dẫn phủ." Chu Tử Thư nói, "Hoặc là, ta vẫn luôn không tin."

Y nhìn về phía Ôn Khách hành, ánh mắt có giận hờn có ai oán, nhưng cũng là bi thương là phẫn nộ, "Ta vẫn luôn không tin, nhưng mà mới vừa rồi ngươi nói ngươi phải đi. Nếu như ngươi vô tội, thì cần gì phải chạy trốn?"

Y hỏi, "Ôn Khách Hành, ngươi thừa nhận?"

Ôn Khách Hành nhìn y, hàm răng cắn chặt.

Chu Tử Thư cất cao giọng, "Ôn Khách Hành, tội này, ngươi nhận hay không nhận!"

Lòng ngực Ôn Khách Hành phập phồng, như đang đèn nén một ngậm khí hỗn loạn, trong khoảnh khắc, hắn nhìn Chu Tử Thư, ánh mắt sáng rực như đuốc, kích động quát, "Ta thừa nhận!"

"Ôn Khách Hành ta từng giết người, ta nhận!" Hắn đáp.

"Đám chó săn triều đình nói ta giết ba trăm năm mươi chín người, nói láo!" Ôn Khách Hành đáp, "Trương Loan, Lưu Mãn hai người bọn họ, cùng với Trương Tế cha ta năm đó ép chết nương ta, giết cả tộc nhân nha dịch của ta, quân lính bốn mươi một người, ở trên triều đình làm chứng cứ nguy tạo kiện cáo, cấu kết quan phủ không có trong biên chế,

thêm mười bảy người nữa, tổng cộng là sáu mươi một người, sáu mươi một tên họ, tướng mạo, trước khi chết nói cái gì, chết như thế nào, ta đều nhớ, nhận tội không giấu diếm!"

"Dù cho ta có đến âm tào địa phủ, Diêm Vương đưa sáu mươi một người đó ra trước mặt đối chất với ta, Ôn Khách Hành ta đây tuyệt đối không chối tội," Hấn nói, "Đúng, ta chính là một kiếm giết chết bọn chúng! Đây là tội mà bọn chúng phải chịu, ta chẳng qua để cho chúng nợ máu phải trả bằng máu, vậy thì có tội gì?"

Ôn Khách Hành bước từng bước đi vào trong sân viện, một mảnh trăng non treo trên bầu trời đêm, ánh trăng cực kì ảm đạm, thanh y vận trên người hấn nổi bật trên nền trời đêm tựa như quỷ ảnh.

"Đều nói rằng trời đất bao la, tự có đạo lý, nhưng mà những năm qua đối với chúng ta, người tốt chết thảm, kẻ ác hoành hành, công đạo ở đâu?" Ôn Khách Hành hỏi, "Đúng là ta có tội, vậy thì bọn chúng có tội hay không? Bọn chúng có từng trải qua thiên đạo báo ứng hay không, có sợ hãi đêm về bị ma quỷ tới quấy nhiễu hay không?"

"Lão thiên vô đạo, ta sẽ thay lão hành đạo! Nếu không có ác quỷ, thì ta sẽ trở thành ác quỷ." Ôn Khách Hành nói, "Mạng này, ta nhất định phải đòi lại từ bọn chúng!"

Chu Tử Thư vội hét lên, "Ôn Khách Hành!"

Ôn Khách Hành đột nhiên xoay đầu nhìn y, trong mắt hiện lên tơ máu, "Sao? Ta nói có gì sai sao?"

Giọng nói của hấn lại nhẹ xuống, giống như cách mà hấn vẫn luôn dùng để nói chuyện với Chu Tử Thư, ánh mắt của hấn mong mỏi, hy vọng Chu Tử Thư cho hấn một câu trả lời, "A Nhứ, người không giống như những kẻ ra vẻ ta đây, cũng không giống những kẻ vờ như thấu tình đạt lý nhưng chỉ là giả nhân giả nghĩa. Ta chỉ nghe một mình ngươi, ngươi nói đi, ta có sai không?"

Chu Tử Thư không thể thốt lên thành lời, chỉ ấp úng, "Ngươi..."

Ôn Khách Hành thấy y không đáp, lại cười lên, nói, "Chỉ là thư sinh kia, đúng là ta không thể xuống tay với hấn. Hấn là người tốt."

Chu Tử Thư không dám hỏi, nhưng vẫn phải hỏi, "Ngươi giết hấn?"

Ôn Khách Hành trả lời, "Không phải." Lại nói, "Nhưng mà hấn chết là bởi vì ta."

Hấn kể lại, "Ta bị quan phủ đuổi giết, lại bị trọng thương, nhìn thấy một ngôi miếu đổ nát liền vào đó lẩn trốn, gặp một thư sinh nghèo nàn, không nơi nương tựa cũng núp ở trong miếu trú mưa. Hấn thấy ta bị thương cho nên mới nhường cho ta vị trí phía sau tượng Phật để chắn gió, còn khoác quần áo lên người cho ta. Ngày hôm sau ta tỉnh lại, phát hiện hấn đã chết cứng rồi."

"Ta mới đổi y phục của hấn cho mình, làm cho hấn một ngôi mộ, giả trang làm một thư sinh bình thường mà lên đường." Ôn Khách Hành nói, "Là nhờ có hấn cứu ta."

"Có lẽ trong bóng tối vô tận vẫn thật sự có ý trời, A Như." Ôn Khách Hành nhìn về phía y, "Ta cũng không biết vì sao lúc ấy ta lại không chết, bây giờ ta hiểu rồi."

Ánh mắt của hấn quá nặng nề, sâu hun hút, lại mang theo huyết khí phong trần, một lượt ào tới chỗ Chu Tử Thư, liều mạng ép Chu Tử Thư tiếp lấy, ép Chu Tử Thư nghênh đón.

Chu Tử Thư chỉ cảm thấy lồng ngực khó chịu, không thở nổi. Trong lòng y hiện lên ngàn vạn ngôn từ, ngàn vạn suy nghĩ, nhưng một chữ cũng không thể nói ra. Y muốn nói, người không nên làm cách này, lại nghĩ, nhưng còn cách nào khác cơ chứ? Tính mạng của phạm nhân gần gũi vồn vện mấy chục năm, Chu Tử Thư có thể đợi, nhưng Ôn Khách Hành làm sao chờ nổi? Hấn không thể đợi đến lúc oan khuất được rửa sạch, không thể đợi đến ngày chân tướng được hé lộ, hấn nên chờ đợi sự thật như thế nào? Y muốn nói rằng, Ôn Khách Hành, người thật hồ đồ, người rõ ràng đang muốn vứt bỏ tính mạng trong sạch của mình. Lại nghĩ, ngoài cái mạng này, Ôn Khách Hành còn có thể dùng cái gì để đổi phò với lão thiên? Hấn vốn chỉ là một con người bình thường, sống không mong cầu gì nhiều, nếu như hấn không tàn nhẫn như vậy thì hấn còn có thể sống như thế nào được?

Y muốn trách, nhưng lại không có cách nào trách. Y nên trách ai bây giờ? Hay là tự trách mình đã tới trễ một bước, lẽ ra y nên đến sớm hơn, y nên tìm được hấn sớm hơn, nếu như có thể sớm hơn một chút... Nếu như có thể đến sớm hơn...

Đầu Chu Tử Thư đau như sắp nứt ra, tất cả mọi ưu tư cứ thế quán lấy tâm trí y, làm cho y đau đớn, thống khổ, y tu luyện hơn trăm năm, chưa bao giờ gặp phải cảm giác này, y chỉ thấy trời đất như quay cuồng, cả thân thể lão đảo, hũ ô mai rơi trên mặt đất vỡ tan tành.

"Là do ta..." Chu Tử Thư bấu chặt lấy cổ áo, tim y đau nhói như bị xé thành trăm mảnh, không thể nói được một câu hoàn chỉnh, "Là do ta... Muộn..."

Mấy ngày trước thụ thương vẫn chưa lành, hôm nay tình thế cấp bách lại dùng công tâm quá mức, rốt cuộc ho ra một búng máu.

"A Như!" Ôn Khách Hành hét hoảng, chạy tới đỡ Chu Tử Thư, "Người làm sao vậy, A Như?"

Chu Tử Thư nắm lấy y phục của hấn, hé miệng muốn nói gì đó, lại ho ra một búng máu khác.

"A Như, A Như!" Ôn Khách Hành không biết làm sao cho phải, ôm hấn gọi, "A Như, sao người lại thành ra thế này, A Như?"

Chu Tử Thư chỉ lắc đầu, "Không sao... Không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi... Nghỉ ngơi là được..."

Lời nói của y bị một trận đau đốn dồn dập ập tới cắt đứt, y biết rằng nội tức của mình đã rối loạn, thần thức xung đột, y không dám nói gì nữa, chỉ có thể cố nhìn qua trận này.

Ôn Khách Hành thấy hơi thở y mong manh, trên mặt chỉ còn một nửa phần huyết sắc, đôi môi nhuốm máu tươi đỏ chói mắt, lúc nhắm mắt giống hệt như một pho tượng ngọc, không có khí tức của người sống, trong bụng hần nhộn nhạo, chỉ còn biết nói, "A Nhứ, ta sai rồi, ta chọc người tức giận... A Nhứ, ta không đi, ta sẽ không đi nữa, A Nhứ, người không được xảy ra chuyện gì..."

"A Nhứ," Ôn Khách Hành gọi y, "A Nhứ, người trả lời ta, người nói chuyện đi..."

Hần ôm chặt lấy Chu Tử Thư, A Nhứ của hần thân thể mềm nhũn, tựa vào trong ngực hần an tĩnh đến mức dọa người, "A Nhứ," Ôn Khách Hành nói, "A Nhứ, người trả lời ta, A Nhứ..." Đôi chân hần mềm nhũn, ôm Chu Tử Thư ngã ngò xuống đất.

Ôn Khách Hành hoảng sợ, hần chưa từng cảm thấy sợ hãi như vậy, run rẩy vươn tay ra dò tìm hơi thở của Chu Tử Thư, sau đó khóc không thành tiếng, "A Nhứ, đừng ngủ, A Nhứ..."

Hần lại đưa tay muốn bắt mạch trên cổ Chu Tử Thư, đột nhiên cảm thấy mu bàn tay mình đau rát, có vật gì ném vào hất tay hần ra.

"Tặc tử!" Có người quát lên, "Lấy bàn tay bẩn thỉu của nhà ngươi ra!"

Ngực Ôn Khách Hành đau xót, tựa như bị người ta đánh một chương, đẩy hần tách khỏi Chu Tử Thư hơn một trượng.

"A Nhứ!" Ôn Khách Hành không rời rảnh quan tâm chính mình, trong đầu chỉ có cái tên này.

Bạch y nhân không biết từ đâu bay đến, đỡ Chu Tử Thư dậy, điểm vài đại huyết của y, sau đó dò mạch y, cau mày, búng tay một phát, đầu ngón tay xuất hiện một tia sáng vàng, chuyển vào trong miệng Chu Tử Thư.

Ôn Khách Hành hỏi, "Người là ai! Người làm gì A Nhứ vậy?"

Bạch y nhân liếc nhìn hần, Ôn Khách Hành vừa định đứng dậy, bạch y nhân lại búng ngón tay, Ôn Khách Hành bị đẩy ra xa thêm một trượng, người nọ mắng, "Tặc tử, cút ra xa một chút."

"Chuyện người trộm tu vi của đồ nhi ta, ta sẽ tính sổ với người sau!" Bạch y nhân nói.

Một lát sau, Chu Tử Thư tỉnh dậy từ trong mê man, nhìn thấy người trước mặt thì tỏ ra vô cùng kinh ngạc, "Sự phụ?"

Bạch y nhân hừ một tiếng, đứng dậy phui tay, nói, "Thiệt cho người gọi ta một tiếng sư phụ. Ở bên ngoài bị khi dễ, sao lại không nói cho vi sư biết?"

Chu Tử Thư yếu ớt trả lời, "Con nào có... Khụ, bị khi dễ?"

"Còn nói không có?" Bạch y nhân đáp, "Tên tặc tử này là một tên phạm tặc, vậy mà lại lấy mất hai trăm năm tu vi của người. Trước đây sư phụ nói với người thế nào, người phạm chẳng có kẻ nào là tốt đẹp, ai ai cũng ngấm ngấm làm hại nhau, là bọn tiểu nhân hèn hạ vô si!"

"Đợi chút," Bạch y nhân nói, "Bây giờ vi sư thay người thu hồi tu vi, đánh cho tên tiểu nhân này vào mười tám tầng địa ngục!"

"Sư phụ!" Chu Tử Thư vọt đến trước mặt bạch y nhân, "Đừng làm tổn thương hần!"

"Hần không có trộm!" Chu Tử Thư giải thích, "Là con tự nguyện."

Bạch y nhân cau mày, "Người ——!"

Bạch y nhân nói, "Chu Tử Thư, người có biết, nghịch thiên cải mệnh là sẽ bị trời phạt hay không!"

Chu Tử Thư thấp giọng đáp, "Lời sư phụ đã chỉ dạy, Tử Thư tất nhiên sẽ ghi nhớ trong lòng."

"Vậy người còn cứ..." Bạch y nhân vô cùng tức giận, nhưng trái lại chỉ cười, phất ống tay áo, "Mà thôi!"

Ôn Khách Hành lúc này ôm ngực đứng dậy, hỏi, "Kẻ mặc đồ trắng kia, người nói A Như sẽ bị trời phạt, đó là ý gì?"

Bạch y nhân nhìn hần một cái, "Chuyện của đồ nhi ta, liên quan gì tới nhà người?"

Ôn Khách Hành nổi giận, "Người! Tên tiểu tử này..." Đột nhiên hần cảm thấy sau gáy nhói lên, hôn mê bất tỉnh.

Chu Tử Thư thu tay lại, đỡ hần nằm qua một bên, sau đó quỳ xuống trước mặt bạch y nhân, "Đồ nhi biết sai, xin sư phụ trách phạt."

Bạch y nhân hừ một tiếng, "Người sai ở đâu?"

Chu Tử Thư đáp, "Đồ nhi không có sự cho phép của sư phụ, tự ý dùng hai trăm năm tu vi của mình đổi lấy bốn mươi năm tuổi thọ cho người này."

Bạch y nhân trách, "Người biết rõ là sai, vì sao còn làm?"

Chu Tử Thư nói, "Là do đồ nhi nợ hần."

"Hoang đường! Những năm này vi sư dạy người đều ném cho chó ăn rồi sao!"

"Thế gian vạn vật đều có trật tự, phúc phận cũng phụ thuộc vào tai họa, đều sẽ nhận được đền đáp, nào có đạo lý ai nợ ai, ai thiếu ai chứ!" Bạch y nhân nói, "Cái gọi là thiếu là nợ, chẳng qua chỉ là tham vọng, là cái có không chính đáng của thế tục mà thôi! Người có hiểu được hay không?"

Chu Tử Thư không phản bác, chỉ yên lặng lắng nghe, đập đầu lay một cái rồi nói, "Đồ nhi bất hiếu, còn có một chuyện muốn nhờ."

Bạch y nhân thấy đáng vẻ không ăn mềm dẻo của y, giận đến mức bất lực, "Là chuyện gì?"

Chu Tử Thư đáp, "Đồ nhi muốn giúp hãn tủy hồn."

Bạch y nhân cả giận mắng, "Hoang đường!"

Tủy hồn là bước cuối cùng trước khi đầu thai chuyển thế, sau khi uống xong canh Mạnh Bà, bước qua hết cầu Nại Hà, ân oán kiếp trước đều được gột rửa sạch sẽ dưới dòng sông, lần nữa đầu thai chính là sinh ra với một cuộc đời trong sạch.

"Hắn không xuống âm phủ để cho phán quan xét xử, tội nghiệt không minh bạch, nghiệp chướng chưa thể giải, tủy hồn như thế nào!" Bạch y nhân lớn giọng hỏi.

"Sáu mươi một mạng người mà hắn gánh, đều đã hóa thành lệ quý chờ hắn ở địa phủ rồi kia," Bạch y nhân nói, "Món nợ này, tủy như thế nào?"

Chu Tử Thư ngẩng đầu nhìn bạch y nhân, khẳng định chắc nịch, "Có thể tủy."

"Chỉ cần có người thay hắn bị xét xử, chịu tội nghiệt này, giải trừ nghiệp chướng, thay hắn siêu độ cho sáu mươi một lệ quý." Chu Tử Thư nói rành rọt từng câu từng chữ, không chút hối hận, y nghiêng đầu nhìn Ôn Khách Hành đang nằm một bên, nói, "Hồn này, đã có thể tủy sạch rồi."

tbc.

==

6.

Trong thành có một y quán, gọi là Ngọc Thiện Đường, trong đường có một vị tiểu đại phu họ Ôn. Tiểu đại phu lòng dạ hiền lành, đáng đáp tuần tú, hàng xóm láng giềng có đau đầu nhức óc, đều đi tới được đường này để cho Ôn tiểu đại phu xem bệnh.

Ôn tiểu đại phu tính tình rất tốt, rất kiên nhẫn với tất cả mọi người, nhưng có người tới tận cửa mai mối, nói có cô nương nhà nợ tâm duyệt người, thiên kim nhà kia ngưỡng mộ người, Ôn tiểu đại phu chỉ lắc đầu một cái, nói, "Tạm không tính đến chuyện này, ta còn phải lên kinh dự thi."

"Chờ ta đề tên lên bảng vàng cao trung, nương tử của ta sẽ đến tìm ta."

Lời này truyền ra ngoài, mọi người lặng lẽ bàn luận, đều nói Ôn tiểu đại phu này mê thần loạn trí rồi. Mấy bà cô chê cười, Ôn tiểu đại phu chắc là lúc còn nhỏ lên cơn sốt không kịp chữa trị nên đầu óc bị cháy hỏng, người cũng có chút ngốc, có người phản bác lại, nói bậy nào, Ôn tiểu đại phu thông hiểu y thuật, đọc thuộc nào sách nào thơ, ngốc ở chỗ nào? Là Ôn tiểu đại phu đã sớm có người trong lòng. Sau đó có người hỏi, người trong lòng của Ôn tiểu đại phu là ai? Vài người bèn đáp, chắc là vị kia đi! Lời đến khóe miệng rồi lại do dự không thể nói ra, nhưng là vị nào chứ?

Ngọc Thiện Đường này, dường như nên có hai người ngồi trong sảnh, bên cạnh Ôn tiểu đại phu nên có một cái bóng trắng nhỏ mới đúng, vậy còn người, rốt cuộc là ai chứ?

Không nhớ rõ, mọi người đều nói, không nhớ rõ.

Vì vậy trong Ngọc Thiện Đường lúc bấy giờ vẫn chỉ có một người, Ôn tiểu đại phu nói với bà mai, "Chờ ta đề tên lên bảng vàng cao trung, nương tử của ta sẽ đến tìm ta."

Giữa ngày hè nóng bức, Ôn tiểu đại phu nhân ngồi ở trước cửa được đường gặm dưa hấu, mấy đứa trẻ đang từ học đường trở về đi ngang qua, hắn đưa cho mỗi đứa một miếng, vừa ăn vừa nhả hạt dưa hấu ra ném chơi. Ăn dưa hấu xong, mấy phụ nhân vội vã chạy tới mắng, "Chỉ biết chơi, không thấy trời sắp mưa sao, nhanh đi về thu đậu phộng đang hong khô vào, ướt rồi thì làm sao đây hả?"

Ôn tiểu đại phu khóa cửa được đường, cũng đi theo giúp đỡ. Giúp nhà này thu đậu phộng, đến nhà kia thu hoa quả khô, đến khi chạy trở về được đường, trời mưa đã lớn như nước xối, cả người Ôn tiểu đại phu đều ướt mềm.

Ôn tiểu đại phu nhảy mũi nấu một chén nước gừng đỏ uống vội, khí trời âm ẩm nực nội, cảm thấy không có khẩu vị, hắn làm nóng lại phần cơm thừa lúc ban trưa, bỏ thêm mấy lát củ cải hớp mấy đứa là xong bữa.

Cơn mưa hạ này vừa to lại kéo dài không ngớt, giống như ngày trời xả nước vậy, Ôn tiểu đại phu cuộn mình vào chăn nằm trên giường, cảm thấy cả người mất thăng bằng, mơ mơ màng màng, miệng khô khốc, hắn muốn xuống giường rót một tách trà uống mới phát hiện trong bình trà chẳng còn giọt trà nào, hắn xoay đầu nhìn màn mưa ngoài cửa sổ, không muốn lại băng qua màn mưa đến phòng bếp nấu nước, dứt khoát quay về giường đắp kín chăn, nghĩ thôi thì nhìn qua đêm này vậy.

Mưa rơi mãi không ngớt, Ôn tiểu đại phu nửa mơ nửa tỉnh, không biết làm sao phân biệt, hắn chỉ cảm thấy cơ thể mình lúc nóng lúc lạnh, cực kì khó chịu. Hắn sợ là mình đổ bệnh rồi, nhưng hắn lười để ý, được đường này lớn như vậy mà chỉ có mỗi mình hắn, chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi nhỏ giọt tí tách, trống rỗng, thê lương tiêu điều.

Hắn ho khan một trận, trên trán lấm tấm mồ hôi, lại nhắm mắt ngủ. Hắn vẫn không thể ngủ yên, không biết mộng thấy cái gì, trong miệng đứt quãng gọi ra một cái tên, nói vài câu từ không rõ, chau mày nặng nề thiếp đi.

Đêm đã khuya, đột nhiên có một đạo thân ảnh lóe lên trong màn mưa, đẩy cửa phòng ra đi vào. Y là người đến từ trong mưa, lại không hề che ô, nhưng đến cả vạt áo cũng không dính một hạt mưa, tay áo nhẹ nhàng phất bay như một cánh liều nhẹ nhàng rơi xuống nền nhà.

Y bước đến trước giường, sờ lên trán Ôn Khách Hành, thở nhẹ một tiếng, lại rời khỏi phòng, lúc trở lại mang theo một chậu nước, ngồi xuống mép giường, dùng khăn tay đã vắt ráo nước lau mồ hôi cho Ôn Khách Hành.

Ôn Khách Hành từ trong mê man tỉnh lại, nhìn thấy y thì lộ ra nụ cười, "Người tới rồi."

Lại càng đặc ý hơn, "Ta biết là người sẽ tới."

Người kia nói, "Cần quấy, nếu như ta không tới, tối nay người sẽ để cho mình bệnh chết sao?"

Ôn Khách Hành đáp, "Bởi vì ta chắc chắn rằng người sẽ tới."

Hắn nắm lấy cổ tay người đang giúp hắn lau mồ hôi, "Người là nương tử của ta, ta biết người sẽ tới mà."

Chu Tử Thư bị hắn giữ tay, quát, "Người!"

Y giật tay mình ra khỏi tay Ôn Khách Hành, ném khăn tay vào trong chậu nước, "Ai là nương tử của người?"

Ôn Khách Hành sốt không nhẹ, hai mắt như có ánh nước, nóng bỏng nhìn y, "Người đó," hắn nói, "Người là nương tử của ta."

Không đợi Chu Tử Thư lên tiếng, hắn lại chen vào, "Đêm nào người cũng chui vào trong mộng của ta, nhưng sao ở trong mộng người lại không theo tâm ý của ta, không để cho ta gọi người một tiếng nương tử vậy?"

Chu Tử Thư không nói, lại vớt chiếc khăn tay ướt sũng kia lên, "Cái miệng nằm trên mặt người, muốn gọi thì cứ gọi đi."

Có thể trách ai đây? Chỉ trách y không yên lòng Ôn Khách Hành, luôn tìm cơ hội đến gặp hắn, vậy mà lại bị Ôn Khách Hành phát hiện, y lại không nói ra sự thật, chỉ có thể lừa gạt hắn, nói rằng tất cả chỉ là một giấc mộng.

"Nhưng đã là mộng, vậy người là ai?" Ôn Khách Hành hỏi, "Ta không nhận ra người, vì sao người lại xuất hiện trong mộng của ta?"

Chu Tử Thư nhất thời do dự, "Ta..."

Ôn Khách Hành lại nói, "Mỹ nhân lấp lánh như ánh sáng, khuôn mặt thanh nhã tựa lăng tiêu, là định mệnh ư!"

Hắn nói, "Ta biết, ta mộng thấy ngươi là bởi vì ngươi là nương tử của ta!"

Chu Tử Thư kinh ngạc, "Nói bậy nói bạ, ta sao có thể là nương tử của ngươi được!"

Ôn Khách Hành bữu môi một cái, ủy khuất nói, "Vậy sao ngươi biết không phải?"

"Ta vừa nhìn thấy ngươi là đã vô cùng thích ngươi rồi, lúc nào cũng muốn cùng ngươi gần gũi, ta vừa nhìn thấy ngươi, lồng ngực đã đột ngột căng chặt, lại đột nhiên cảm thấy trống trải, không biết làm thế nào mới phải, ta vừa nhìn thấy ngươi là đã biết mình không thể rời khỏi ngươi nữa, muốn cùng ngươi ở được đường này cắt nết uống rượu, muốn cùng ngươi bên nhau đến già, muốn đời này, đời sau, đời sau nữa cũng gặp được ngươi, bao kiếp đều phải giữ ngươi bên mình," Ôn Khách Hành hỏi, "Ngươi nói xem, vì có gì lại thế này?"

Chu Tử Thư chưa bao giờ nghe Ôn Khách Hành thẳng thừng cổ chấp bộc bạch giống một đứa trẻ như lúc này, nhất thời tâm loạn như ma, không hiểu sao vừa vui vẻ lại vừa lo lắng, muốn chối từ lại không biết chối thế nào, chỉ có thể nói, "Ngươi không hiểu..."

"Ta hiểu, ta hiểu rất rõ!" Ôn Khách Hành đáp.

"Cứ xem như ngươi không phải là nương tử của ta," Hắn nói, "Nhưng mà đây là mộng của ta, ta suy nghĩ gì, ta làm gì chẳng lẽ lại không được sao?"

Hắn bước tới câu lấy eo Chu Tử Thư, đặt cằm lên vai y, nửa là tùy hứng, nửa cầu khẩn, "Ta muốn ngươi làm nương tử của ta, ở nơi này là do ta định đoạt."

Chu Tử Thư khựng lại chốc lát, nhẹ giọng cười nói, "Đúng vậy, đây là mộng của ngươi, do ngươi định đoạt."

Dĩ nhiên không phải là mộng, buổi tối Chu Tử Thư đến nhìn hắn, biết Ôn Khách Hành rất ít khi nằm mơ, nếu có phần lớn cũng chỉ là ác mộng. Hắn không trải qua đầu thai, là Chu Tử Thư cho hắn uống canh Mạnh Bà, cưỡng ép tẩy hồn, tự nhiên y sẽ lưu lại dấu vết biến thành mộng ma, đợi đến lúc đêm khuya không người đến dây dưa với hắn.

Ôn Khách Hành gặp ác mộng, Chu Tử Thư sẽ khẽ vuốt ve gò má hắn trấn an, "Đều qua rồi, đừng sợ." Ôn Khách Hành dần dần bình tĩnh lại, một lát sau tỉnh dậy, lẩm bẫm một cái tên chợt nhớ tới.

"A Như... A Như..." Hắn vô tri vô giác gọi liên mấy tiếng, nhìn thấy Chu Tử Thư ngồi trước giường, hoàn hồn lại kêu, "Nương tử! Ngươi đến rồi!"

Chu Tử Thư thấy dáng vẻ vô tâm vô phách của hắn, đau lòng nhưng lại không biết làm sao, không còn cách nào khác ngoài im lặng, coi như là đáp ứng hắn lúc này vậy.

Ôn Khách Hành sợ y lại đi, đứng dậy bắt lấy ống tay áo của y, nói, "Nương tử, ngươi tới rồi, ta rất là nhớ ngươi!"

Chu Tử Thư ừ một tiếng, lại hỏi, "Mấy ngày nay ngươi có đọc sách đảng hoàng không đấy?"

Ôn Khách Hành đáp, "Có!"

Hắn nói, "Lời nương tử nói, ta không dám quên. Chờ ta ghi danh bằng vàng cao trung, đi đến núi Thanh Thành tìm một cái cây cổ thụ có bảy nhánh, gõ vào thân cây ba lần, ngươi sẽ ra gặp ta."

Hắn siết chặt eo Chu Tử Thư nói, "Cả ngày lẫn đêm ta đều nhớ." Hắn ngẩng đầu nhìn Chu Tử Thư, "Nương tử, ngươi đừng có mà dối ý, chờ ta thi xong cao trung là có thể tới tìm ngươi."

Chu Tử Thư đáp, "Nói không chừng khi đó người dối ý là ngươi, Trạng nguyên lang xiêm y phong nhã bên tuần mã, lại vừa ý thiên kim nhà nào mà đến đề thân, cũng không thể biết chắc được."

Chu Tử Thư nói như vậy, nhưng trong lòng mơ hồ hy vọng ngày đó có thể xảy ra. Y mượn cơ lấy được vị trí đầu bảng vàng cao trung, chính là hy vọng một ngày Ôn Khách Hành có thể nhìn thấy hết được hoa cỏ Trường An, nói không chừng đến lúc đó, Ôn Khách Hành sẽ hiểu được, đời này nếu không phải là y thì không thể được.

"Ngươi nói vậy!" Ôn Khách Hành nói, "Ta mới là người sẽ không dối ý!"

Hắn quát lên trước mặt Chu Tử Thư như một đứa trẻ, Chu Tử Thư không tránh khỏi bị hắn đẩy ngã xuống giường. Ôn Khách Hành đè y, cùng y mắt đối mắt, chớp mũi quán quít, hắn nghiêm túc, "Ta sẽ không hối hận."

Cặp mắt đen láy của hắn cố định nhìn Chu Tử Thư, mang theo nhiệt tình giản đơn nhất cùng dục vọng trần trụi, Chu Tử Thư có thể cảm nhận được hơi thở của hắn lướt qua gò má mình, ánh mắt y lóe lên, muốn tránh lại cảm thấy không thể tránh, Ôn Khách Hành đã hoàn toàn vây giữ y, y không còn có thể chạy đi nơi nào khác được nữa.

Ôn Khách Hành bỏ tay ra nhưng vẫn nhìn Chu Tử Thư. Môi của A Như bị hắn hôn cắn đến sưng đỏ, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng của thường ngày đã không còn nữa, thay vào đó là do dự nhìn hắn, thủy quang óng ánh dâng lên rung động. Trong một khắc bình tĩnh, Ôn Khách Hành nghĩ, nếu như đêm tân hôn đó, hắn vén khăn voan đỏ của Chu Tử Thư lên, ánh mắt của y chắc chắn cũng sẽ như thế này.

Một chút luống cuống, một chút sợ sệt, còn là mong manh dễ vỡ không cách nào che giấu được, giống như không biết nên làm cái gì mới phải, giống như không thể mở miệng nói một lời, là gián tiếp cầu xin Ôn Khách Hành phải đối xử với y thật tốt, đừng để y ở lại một mình trên chiếc giường đêm tân hôn này.

Lòng Ôn Khách Hành không kìm được ngứa ngáy, cúi đầu hôn y, dè dặt cắn lên đôi môi mềm, dỗ y hé miệng, bày ra mười phần thành ý, hẳn muốn để cho Chu Tử Thư thấy được rằng, A Như, ta sẽ đối tốt với ngươi, ta sẽ chân thành với ngươi cả đời.

"A Như, A Như..." Ôn Khách Hành liên tục gọi y, hôn cổ y, bàn tay vươn ra kéo mở vạt áo, nói, "Cho ta đi, A Như..."

Chu Tử Thư bị hắn gọi đến choáng váng, không có cách nào, đã qua đạo đầu, bây giờ không còn đường nào để quay đầu nữa.

Ôn Khách Hành không thành thạo giống như trước kia, cũng không đùa bỡn y nhiều, tuổi trẻ nghiêm túc hẳn hoi, lúc hôn lên đầu vú y còn mang theo tình ý, sợ y đau, sợ y khó chịu, sợ y không tình nguyện, hắn vừa dùng miệng vừa dùng tay, giống như muốn để cho y nếm trải khoái cảm từ trong ra ngoài, để cho y hoàn toàn không còn mảnh giáp, giữa hai chân dầm dề một mảng ẩm ướt, ngứa ngáy tê dại, Chu Tử Thư chỉ có thể co chân chủ động lắc lư thân mình, cầu hắn đi vào.

"Không..." Chu Tử Thư nói, "Không được...", âm thanh xấu hổ dần trở nên nức nở, "Vào... Ngươi mau vào đi..."

Ôn Khách Hành ngẩng đầu khỏi chân y, hắn liếm thứ dịch sền sệt bên khốe môi, đến cả chớp mũi cũng dính ánh nước, giống hệt như một chú chó nhỏ tham ăn, hắn cười một tiếng, "A Như mạnh miệng thật.", Ôn Khách Hành nhìn Chu Tử Thư rồi bắt đầu vào việc, đi vào huyết động ẩm ướt mềm mại, ngón tay hắn thon dài lại có lực, chạm qua vài chỗ cọ vài cái sẽ khiến cho Chu Tử Thư vì sướng mà kêu lên thành tiếng, nội bích siết chặt lấy dị vật.

"Nơi này rõ ràng rất yêu thích ta nha." Hắn nói, đây vốn nên là một câu nói cực kì bi ối, nhưng qua miệng hắn lại vô cùng thẳng thắn, quang minh chính đại, "Ngươi lại không thành thật chút nào."

Chu Tử Thư xấu hổ quay đi chỗ khác, Ôn Khách Hành rướn người hôn lên lỗ tai đỏ như máu của y, dỗ dành, "Ngươi thẹn thùng cái gì, A Như?"

"Ngươi là nương tử của ta, ta là tướng công của ngươi," Ôn Khách Hành nói, "Chúng ta hành sự là chuyện đương nhiên a."

Ôn Khách Hành lại tách cặp đùi của y ra, thay thế bằng đồ vật của mình vững vàng đi vào, Chu Tử Thư trực tiếp nhìn thấy cự vật nóng bỏng trắng tấp chọc vào trong huyết. Từng giây từng phút, mọi biểu tình của Chu Tử Thư hẳn đều không bỏ qua, tất cả đều

được hấn hôn lấy ăn vào trong bụng, hấn hôn lên khoe mắt ửng đỏ, đôi môi run rẩy của đôi phương, nảy sinh ý nghĩ ác độc vừa thao mạnh vừa gọi y là nương tử.

Chu Tử Thư không biết mình là vì bị hấn thao đến đầu óc mê muội, hay là bị danh xưng kia làm cho mê muội, giữa chừng y chỉ cảm thấy không biết bây giờ đã là lúc nào, bản thân ở phương nào, không biết mình là ai, Ôn Khách Hành là ai. Tựa như giờ phút này bọn họ không phải là phạm nhân và xà yêu, mà chỉ là một đôi phu thê bình thường đang trải qua đêm động phòng sau tân hôn, trốn trên chiếc giường nhỏ này làm một đôi cá nước vui vậy, quần quít không rời.

Ôn Khách Hành kêu một tiếng, y liền đáp lại một tiếng, vươn tay câu lấy cổ Ôn Khách Hành cùng hấn hôn môi, thập phần gọi tình.

Ôn Khách Hành mở mắt nhìn y, gò má Chu Tử Thư ửng hồng, đôi mắt mờ hơi sương cũng đang nhìn hấn. Hấn cực kì yêu A Nhứ như vậy, A Nhứ của hấn vừa cao ngạo vừa dịu ngoan, lại không thể nào kiểm soát sự ngượng ngùng của mình, thời điểm nhìn Ôn Khách Hành, y giống như là đang trách hấn để cho y trở thành bộ dáng này, hoặc như là trách hấn không hung hăng thao y, để cho y nhận được thống khoái. Thật gần, cũng thật sống động.

"A Nhứ..." Ôn Khách Hành chỉ có thể gọi y, "A Nhứ..." Ôm y vào lòng, lại nhẹ nhàng gọi y, "A Nhứ..."

*

Mấy ngày liền trời đều đổ mưa, Ôn Khách Hành tuy đã khỏi bệnh, nhưng xương cốt vẫn cảm thấy có hơi khó chịu, vậy nên đóng cửa được đường trộm trốn mấy ngày rảnh rỗi. Ngày thứ tư thứ năm rốt cuộc cầu vòng cũng xuất hiện, Ôn Khách Hành mở cửa được đường, thấy bên ngoài huyên náo bèn chạy tới hỏi thăm, "Đại nương, mọi người đều ở đây xem cái gì vậy?"

Tôn đại nương nói trong thành có một vị Hoàng bán tiên, phán đầu trúng đó, liệu sự như thần, "Bói toán cũng chuẩn xác lắm, ai cũng xếp hàng chờ cho hấn bói một quẻ đấy!" Đại nương lại nói, "Ôn tiểu đại phu, người cũng tới xem thử đi, bói một chút xem đường nhân duyên thế nào!"

Ôn Khách Hành khoát tay từ chối, "Ta không xem đâu..."

Mấy bà cô cho rằng hấn ngại ngùng, kéo hấn lại trước sạp coi bói, bảy miệng tám lời bảo Hoàng bán tiên xem bói luôn cho hấn.

Ôn Khách Hành đứng dậy nói, "Hảo ý này, kẻ hèn ta xin nhận và ghi nhớ, nhưng ta vẫn còn..."

Đột nhiên có tiếng gào thét, "Yêu nghiệt! Đừng hòng tránh được pháp nhãn của ta!"

Ôn Khách Hành bị tiếng gào này làm cho ngẩn ra, bên cạnh có người hỏi, "Tiên sinh người nói ai là yêu nghiệt?"

Hoàng bán tiên chỉ Ôn Khách Hành, đáp, "Thí chủ, trên người người yêu khí rất nặng, sợ rằng đã bị tà ma theo rồi!"

Có người cả kinh, "Tiên sinh, đừng có mà nói bậy bạ, Ôn tiểu đại phu hành thiện tích đức, làm sao có thể dây dưa với tà ma quỷ quái được?"

Hoàng bán tiên đáp, "Cái này còn phải hỏi hấn." Bán tiên nhìn Ôn Khách Hành hỏi, "Yêu khí kia đã ngấm vào tứ chi bách hài của ngươi, cùng bảy hồn sáu phách nhà ngươi dây dưa không rõ, chính ngươi cũng biết đúng không?"

Ôn Khách Hành nhìn chằm chằm bán tiên, chớp mắt một cái rồi đột nhiên cười nói, "Nói bậy!"

"Cái gì nhập vào tứ chi bách hài, bảy hồn sáu phách của ta chứ." Ôn Khách hành đáp, "Ta là người thân thể khỏe mạnh cường tráng, có thể chạy có thể nhảy, nếu như hấn muốn dây dưa với ta, thì cứ để cho hấn làm đi!"

Nói xong đứng dậy muốn đi, lại bị Hoàng bán tiên gọi lại.

"Thí chủ!" Hoàng bán tiên hỏi, "Người không muốn biết vì sao hấn lại dây dưa với mình sao?"

Ôn Khách Hành đáp, "Nếu ta nói không muốn thì sao?"

Hoàng bán tiên cười một tiếng, không đáp lời, móc từ trong ngực áo ra một túi giấy, một cái vòng nhạc, đặt lên bàn đầy tới trước mặt Ôn Khách Hành.

"Bần đạo tự biết mình không có bản lĩnh hàng yêu phục ma, nhưng những năm hành tẩu giang hồ này, ngược lại có chút bằng môn tà đạo, chiêu thức kì lạ nhưng vừa khéo dễ làm."

Bán tiên chỉ chiếc vòng nhạc, "Xâu chuông Phạn này, để cho người có thể nghe được thứ mình muốn nghe," Rồi chỉ túi giấy nho nhỏ kia, "Túi hùng hoàng này, để cho người nhìn thấy thứ mình muốn thấy."

Hoàng bán tiên phe phẩy cái quạt lông chim bản thủ, cười nói, "Thí chủ, người dám chắc là người không muốn biết sao?"

*

Lúc Chu Tử Thư đẩy cửa vào nhà, Ôn Khách Hành đã ngà ngà say, thấy y đi vào thì giờ chung rượu lên trước mặt y, cười nói, "A Như, người tới rồi."

Chu Tử Thư xoay người đóng cửa, bước tới ngồi xuống bên cạnh hắn hỏi, "Sao hôm nay lại muốn uống rượu vậy?"

Ôn Khách Hành rót cho y một chung, "Có một vài chuyện, ta không muốn nói ra, giữ ở trong lòng rất khó chịu, cho nên muốn uống chút rượu."

Chu Tử Thư nghĩ hắn lại gặp ác mộng, thanh âm mềm xuống, đau lòng nói, "Không muốn nói ra thì cứ không nói vậy, một đời không rõ ràng thì như thế nào chứ?"

Ôn Khách Hành đáp, "Đúng vậy một đời mơ hồ thì như thế nào?"

Lại nói, "Một đời mơ hồ, có A Như bên cạnh ta, cũng coi như là đáng giá rồi."

Chu Tử Thư muốn nói lại thôi, Ôn Khách Hành tiếp lời, "A Như, khi nào chúng ta mới có thể gặp nhau?"

"Không phải là gặp nhau trong mộng, mà là mỗi ngày đều gặp, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy người?" Ôn Khách Hành hỏi.

Hắn nhìn Chu Tử Thư, tựa như say lại không phải say, giọng nói lơ lửng, ánh mắt trở nên trong suốt, rơi trên người Chu Tử Thư, tỉ mỉ phác họa từng đường nét trên cơ thể y, một cọng tóc một sợi lông tơ cũng khắc vào trong lòng.

"A Như, có lúc ta không thể phân rõ, ở đâu là mộng, nơi nào là thực nữa." Ôn Khách Hành nói.

"Có lúc lại cảm thấy, đây không phải là nằm mơ, bởi vì chỉ lúc ta nhìn thấy người, ta mới có cảm giác mình còn sống, chỉ khi thấy người, ta mới có được sức sống mà ta nên có."

Ôn Khách Hành đáp, "Trang Chu mộng hồ điệp, đến tận cùng là Trang Chu mơ thấy mình biến thành hồ điệp, hay là hồ điệp mộng thấy mình trở thành Trang Chu."

Ôn Khách Hành hỏi, "A Như, người là thật sao?"

Chu Tử Thư đáp, "Hư hư thật thật, có sắc tức là vô thực, là thật hay giả thì thế nào?"

Y nhìn Ôn Khách Hành, "Người cảm thấy ta là thật, vậy thì ta liền là thật."

Ôn Khách Hành bật cười, lại châm đầy chung rượu cho hai người, hắn nói, "A Như, người có nhớ lần trước ta hỏi người, vì sao nhân thế lại gặp bệnh gặp tai, muốn cầu con cầu tài, trong lòng ứ đọng không rõ, cần có một lời giải đáp không đến tìm thầy lang, đại phu, học giả, lão sư, mà lại đi cầu Bồ Tát, một bức tượng đá không biết nói chuyện chứ? Nếu như thật sự có Bồ tát, vậy vì sao người còn không mau hiện thân, khai sáng một con đường cho chúng sanh chứ?"

Hắn tự mình trả lời, "Người nói với ta, không trải qua gian khổ thì không tin thần phật. Trong lòng bọn họ có Bồ Tát, Bồ Tát tự khắc sẽ tồn tại."

Chu Tử Thư nâng chung rượu uống cạn, trên môi lấp lánh ánh nước, Ôn Khách Hành giống như bị ánh sáng lấp lánh kia làm cho mê mẩn, vươn tay nhẹ nhàng lau đi giúp y, động tác vô cùng ôn nhu, giống như chỉ cần hất mạnh tay một chút, Chu Tử Thư sẽ bị hất đung tan đi.

Ôn Khách Hành nói, "Nhưng ta không tin thần phật, ta chỉ tin người."

"Ta không cầu Bồ Tát, ta chỉ cầu người." Ôn Khách Hành nói, "Ta nhìn thấy người, người ở trước mắt ta, ta chỉ cầu xin người."

"Ta chỉ cầu xin người, A Như..." Hắc run rẩy nói, "Người có thể, có thể không đi hay không?"

Chu Tử Thư rũ mắt, tránh né không đáp, y nói, "Đây là mộng của người, ta tự nhiên sẽ đến như người mong muốn. Người không để cho ta đi, ta chắc chắn không thể đi."

"Đây không phải là mộng của ta!" Ôn Khách Hành đột nhiên nói.

Hắc nói, "Ta không thể nào mơ một giấc mộng như thế được!"

Chu Tử Thư kinh ngạc ngẩn đầu nhìn hắc, giọng nói Ôn Khách Hành trầm xuống, tựa như đang hỏi y, cũng giống như đang hỏi chính mình, "Người làm sao biết không phải là thật, A Như? Sao người có thể là mộng của ta được?"

"Ta không mơ được loại mộng đẹp thế này," Ôn Khách Hành đáp, "Ta không xứng với giấc mộng đẹp thế này. Dù có moi tim gan lá phổi của ta ra giã nát, tìm cũng không tìm được thứ đẹp như vậy, có thể ở trong mộng tạo ra một "người", A Như, người làm sao có thể là mộng của ta?"

Chu Tử Thư há miệng, không thể nói được lời nào. Y chỉ cảm thấy tim mình đập vang như trống, huyết thái dương giạt đến phát đau, y không thở được, "Người..." Chu Tử Thư nói, "Người vì sao..."

Ôn Khách Hành hỏi, "A Như, người rốt cuộc là ai?"

Chu Tử Thư lắc đầu nguầy nguậy, cơn đau này khiến cho đầu y muốn nổ tung, y phát hiện mình không thể làm gì, nội tức cũng đang đấu đá loạn xạ trong cơ thể, y dùng tay đỡ trán, nói, "Ta không biết..."

Ôn Khách Hành không đáp lời y, chỉ tiếp tục hỏi, "A Như, nói cho ta biết, người rốt cuộc là ai?"

Chu Tử Thư cảm thấy cực kì khó chịu, y đứng dậy, bên tai nghe được một loạt tiếng chuông ngân nhỏ vụn, từ từ nhiều lên như đâm vào trong kinh mạch xương tủy, khiến cho y đau đớn kêu lên một tiếng, thân thể chấn động.

Ôn Khách Hành vội tới đỡ y, Chu Tử Thư nhìn thấy trên cổ tay hắn đeo một chuỗi chuông Phạn, đứt quãng hỏi, "Linh tiêu này... Ngươi lấy... Ở đâu ra...?"

Ôn Khách Hành đáp, "A Như, ngươi nói cho ta biết, ngươi nói ra rồi sẽ không đau nữa, có được không."

Hắn vén tóc mái trước trán Chu Tử Thư, rơi lệ nói, "A Như, ta không muốn như vậy, thật xin lỗi... Ta chỉ cầu xin ngươi, ngươi nói cho ta biết, đừng lừa gạt ta, được không?"

Hắn hôn lên trán Chu Tử Thư, cầu khẩn, "Ta không biết nên làm như thế nào... A Như, ngươi tha thứ cho ta được không, ta không biết phải giữ lại ngươi như thế nào, ta chỉ là phạm nhân, A Như, ta chỉ là một phạm nhân..."

Chuỗi chuông treo trên cổ tay hắn reo lên đinh đang, chui vào tai Chu Tử Thư, cộng với bột hùng hoàng bỏ vào trong rượu kia, Chu Tử Thư chỉ cảm thấy cả người xụi lơ, lồng ngực căng chặt, y chau mày nhắm nghiền hai mắt.

"A Như." Ôn Khách Hành truy hỏi, "Ngươi là ai?"

Chu Tử Thư cắn chặt răng, tựa như muốn đối kháng, lại đột nhiên mở mắt ra, đôi con ngươi trong veo hóa thành màu vàng kim, cơ thể từ trong ngực Ôn Khách Hành bay lên không trung, gò má, trên trán đều nổi lên một lớp vảy trắng.

Y nhìn Ôn Khách Hành, ánh mắt không buồn không vui, không giống ánh mắt của loài người, nhìn Ôn Khách Hành như nhìn một cái bàn, một ngọn nến, giống như nhìn chúng sinh thấp hèn, giống như nhìn vào hư vô.

Y lên tiếng, nhưng âm thanh kia cũng không phải là âm thanh mà Ôn Khách Hành quen thuộc.

"Bạch xà núi Thanh Thành," y nói, "Chu Tử Thư."

Nói xong câu này, y xuyên tường bay ra ngoài, biến mất trên bầu trời, cho dù Ôn Khách Hành gọi tên mình bao lần, y cũng không quay đầu lại.

tbc.

==

7.

Chu Tử Thư tổn thất hai trăm năm tu vi, đổi cho Ôn Khách Hành năm mươi năm tuổi thọ, lại hao thêm ba năm tinh huyết siêu độ sáu mươi một lệ quý, công lực đã không còn nguyên vẹn như trước. Lúc này lại gặp phải hùng hoàng thôi thúc biến hóa, chuông Phạn loạn nhĩ, liều mạng biến trở về núi Thanh Thành, sức cùng lực kiệt rơi xuống trước sảnh, cầu khẩn, "Sự phụ! Sự phụ!"

Diệp Bạch Y từ nội đường đi ra, nhìn thấy Chu Tử Thư xụi lơ trên nền đất, nửa thân dưới đã hóa thành đuôi rắn, áo lụa trắng tinh đã nhiễm bẩn, trông chật vật không thể chịu nổi.

Diệp Bạch Y vừa kinh hãi vừa giận mắng, "Ngươi!"

Chu Tử Thư nghe giọng lão, ngẩng mặt lên, đốm vảy bạc như ẩn như hiện, bi ai kêu lên, "Sư phụ, Tử Thư..."

Diệp Bạch Y không nghe được y nói gì, bước tới phong bế mấy đại huyết trên người y, nội tức mãnh liệt lập tức ngừng lại, sau đó vận khí giúp Chu Tử Thư dần dần ôn hòa, ba khắc sau, Diệp Bạch Y mới lạnh lùng hỏi, "Là do tiểu tử kia làm sao?"

Chu Tử Thư rũ mắt không đáp.

Diệp Bạch Y lại mắng, "Tự mình chuốc lấy cực khổ."

"Ngươi vì hấn hủy đi trăm năm tu hành, nhận được cái gì, một chung rượu độc hùng hoàng!" Lão nói, "Chu Tử Thư, ta hỏi ngươi, có đáng không?"

Khóe môi Chu Tử Thư run rẩy, thấp giọng đáp, "Hấn không biết con là..."

Diệp Bạch Y thét lên, "Ngươi có còn tỉnh táo không!"

Chu Tử Thư yên lặng chốc lát mới lên tiếng, "Hấn đã cứu mạng con."

Diệp Bạch Y nói, "Vậy ta cứu ngươi bao nhiêu cái mạng? Theo như đạo lý ngươi nói, trước tiên ngươi nên tính ân tình với ta đây mới đúng!"

Chu Tử Thư nghe, dập đầu với lão một cái, "Ân tình của sư phụ, Tử Thư tất nhiên không bao giờ quên."

Y nhìn về phía Diệp Bạch Y, nói, "Nếu có kiếp sau, Tử Thư nhất định kết cở ngậm vành, dũng tuyền tương báo."

Diệp Bạch Y nhìn Chu Tử Thư một cái, cảm thấy bộ dạng này của y thật sự là mấy trăm năm qua đều không thay đổi, nhìn được một lúc là lão lại đau đầu, chỉ phất tay một cái nói, "Đứng lên đi. Theo vi sư vào buồng điều tức cho ngươi."

Chu Tử Thư vâng một tiếng đáp ứng, lúc đứng lên cả người lại lão đảo, được Diệp Bạch Y tung một chương đỡ lên, Chu Tử Thư đứng vững lại thì lễ một lần nữa, nói, "Tạ sư phụ."

Diệp Bạch Y thềm thờ dài, xoay người đi vào nhà.

"Ngươi đi theo ta, đã bao lâu rồi?" Diệp Bạch Y đột nhiên hỏi.

Chu Tử Thư kinh ngạc chớp mắt đáp, "Chắc là, sắp được bảy trăm năm rồi, sư phụ."

Đã gần bảy trăm năm rồi, y ở trên núi Thanh Thành này gần được bảy trăm năm, nhưng xuống núi bất quá mới được năm năm, vậy mà đã gặp phải cảnh còn người mất, cảm giác mọi thứ đã thay đổi. Mỗi một bụi hoa, một gốc cây, một tảng đá trên ngọn núi này, nhìn qua thì chẳng khác gì trước kia, nhưng lại cũng không giống trước kia chút nào.

Chu Tử Thư biết, cái gọi là cảnh tùy tâm chuyển, không phải là khung cảnh thay đổi, mà là y thay đổi.

Diệp Bạch Y hỏi y, là đã chuẩn bị sẵn sàng hay chưa. Y rất rõ ràng Diệp Bạch Y đang hỏi cái gì, y tu hành theo lịch ngũ bách niên, đạo thiên kiếp đầu tiên đã ở ngay trước mắt, nhưng lúc này y đại thương chồng chất chưa lành, tinh nguyên bị tổn thương, cưỡng ép độ kiếp sợ rằng lành ít dữ nhiều.

Diệp Bạch Y thấy y không đáp, nói, "Nếu ngươi vẫn muốn nhận, cũng không phải là không có cách nào khác."

Hắn chắc chắn nói với Chu Tử Thư, "Vi sư sẽ giúp ngươi phi thăng."

Chu Tử Thư nhìn hắn, y biết Diệp Bạch Y đã nói sẽ giúp mình thì nhất định có thể làm được.

Y im lặng một lúc rồi đáp, "Tử Thư cảm tạ sư phụ."

Diệp Bạch Y thấy y như vậy, ngừng một cái chớp mắt, lại nói, "Nhưng nếu như ngươi không muốn..."

Diệp Bạch Y nói, "Nếu như ngươi không muốn, vi sư giúp ngươi giải tán tiên khí, làm một tiểu quái sơn dã, ở lại núi Thanh Thanh tiêu dao cuộc đời này, cũng không phải quá tệ."

"Không ai nói nhất định phải thành tiên thì mới được." Hắn nói.

Chu Tử Thư đáp, "Sư phụ, Tử Thư biết."

Chu Tử Thư đi theo Diệp Bạch Y tu hành, không giống như những yêu tinh khác đi đường tắt tu bằng môn tà đạo, tu vi tăng rất chậm, hai trăm năm còn chưa hóa được thành người, lại còn chạy xuống núi chơi để người ta bắt được suýt chút nữa là bị mổ bụng, lúc quay trở về núi câu đầu tiên hỏi Diệp Bạch Y chính là, "Sư phụ, chúng ta dù có thể nào cũng phải tu tiên sao?"

Diệp Bạch Y đột nhiên bị y hỏi tới khựng lại một lát, chuyển một đường kiếm thu vào vỏ, do dự nói, "Ngươi hỏi như vậy... Thật ra thì cũng không hẳn là dù thế nào cũng phải tu."

Diệp Bạch Y cũng không tính là tu luyện ra từ chính nhi bát kinh, mà là do Dận Ưc chân nhân năm xưa phi thăng, lúc nhận đạo thiên lôi thứ ba đem thần thức còn sót lại phong vào trong kiếm, phần hồn phách lại này trải qua trăm ngàn năm hóa luyện mới tu thành

kiếm tiên. Từ khi sinh ra lão đã mang tiên cốt, tự nhiên sẽ cảm thấy chuyện tu tiên là chuyện đương nhiên phải làm.

Chu Tử Thư lại hỏi, "Vậy nếu như không tu tiên, chúng ta có thể làm gì đây?"

Diệp Bạch Y lại khốn đốn, "Hình như là cũng... Chẳng làm được gì cả."

Chu Tử Thư gật gù, "Cũng đúng."

Y lại tiếp tục thắc mắc, "Sư phụ, yêu quái trong núi cũng muốn thành tiên, vậy con người ở dưới chân núi kia cũng muốn thành tiên sao?"

Diệp Bạch Y đáp, "Đương nhiên là cũng muốn rồi," Suy nghĩ một chút, lão lại nói, "Nhưng cũng không nhất định."

Lão chấp hai tay lại sau lưng than một tiếng, "Con người a, rất khó hiểu."

Chu Tử Thư hỏi, "Tại sao?"

Diệp Bạch Y đáp, "Yêu muốn trở thành tiên, là bởi vì yêu không hề tự nguyện trở thành yêu. Nhưng mà con người, là tự bọn họ lựa chọn trở thành người."

Chu Tử Thư nghe xong, chỗ hiểu chỗ không gật đầu một cái.

Cho đến hôm nay, y dường như đã hiểu được một điểm, chính là cái gì là người, cái gì là tự lựa chọn trở thành con người.

"Sư phụ," Chu Tử Thư nói, "Đề cho con vượt qua thiên kiếp này đi."

Diệp Bạch Y nhìn y rất lâu, sau đó thở dài, "Được."

*

Ngày hôm đó, thiên kiếp gần kề, sấm rền vang dội, mây đen tụ lại trên bầu trời, Diệp Bạch Y đang hộ pháp độ kiếp cho Chu Tử Thư ở trong sảnh.

Diệp Bạch Y hỏi, "Chu Tử Thư, ta hỏi ngươi một câu cuối cùng, sau này không hối hận sao?"

"Nếu như hối hận, bây giờ vẫn còn kịp." Lão nói.

Chu Tử Thư mím môi đáp, "Không hối hận."

Diệp Bạch Y tiếp lời, "Được, ta tin là ngươi sẽ không hối hận."

"Đạo thiên lôi thứ nhất giáng xuống xương thịt phạm tục, đạo thứ hai đánh tan tham niệm sân si, đạo thứ ba, là chặt đứt tình duyên của ngươi cùng thế tục, từ nay về sau, lục căn đứt đoạn, không còn ràng buộc." Diệp Bạch Y nói, "Ngươi có biết chưa?"

Chu Tử Thư nói, "Tử Thư biết."

Diệp Bạch Y nói, "Đương lúc độ kiếp phải cẩn thận không được để mình bị phân tâm, nếu như tâm thần bất định liền tan xương nát thịt, vạn kiếp bất phục, ngươi có hiểu không?"

Chu Tử Thư gượng cười, nói, "Su phụ, từ lúc nào người đã trở nên dài dòng thế này rồi vậy?" Lại nói, "Tử Thư đã hiểu."

Một tia sấm sét rạch ngang bầu trời, thiên kiếp đã tới, Diệp Bạch Y cất cao giọng trong tiếng sấm, "Biết rồi thì tốt, nếu như tự ngươi tìm chết, chính vì sư cũng không giúp được ngươi!"

Chu Tử Thư nghe thấy, nhắm mắt nín thở, theo Diệp Bạch Y điều động nội tức, bay thẳng vào giữa không trung, chờ đợi đạo thiên lôi thứ nhất.

Đột nhiên, một luồng sáng chói mắt loang loáng đánh xuống từ bầu trời, giống như một thanh kiếm thẳng tắp đâm tới, Chu Tử Thư bị ánh sáng mạnh mẽ nuốt chửng, biến mất ở trong đó.

Trong phút chốc, ánh sáng mạnh tản dần, bóng dáng Chu Tử Thư xuất hiện, giống như một phiến lá tàn lụi rơi rụng xuống mặt đất.

Diệp Bạch Y không đến đỡ y dậy, đứng một bên chấp tay nói, "Da thịt đau đớn, còn chịu được không?"

Đồng tử của Chu Tử Thư lại xuất hiện ánh vàng kim, y lắc mạnh đầu, lần nữa mở mắt đã khôi phục lại màu đen trong veo như cũ. Y chống tay đứng dậy khỏi nền đất, mu bàn tay đã xuất hiện vảy rắn, gò má, mang tai, trên trán cũng hiện vảy, đôi môi y tái nhợt, y phục trắng bị gió thổi phàn phật, thân hình gầy gò kia lại như một lưỡi dao sắc bén. Đạo thiên lôi kia hoàn toàn rút đi một tia hoạt khí động lòng người duy nhất trong cơ thể y, dường như chỉ để lại một bộ xương thuần khiết lạnh như băng, hai mắt vô hồn, phi nhân phi yêu, vô cùng kì dị.

"Tất nhiên là chịu được." Chu Tử Thư khàn giọng đáp.

"Được!" Diệp Bạch Y cất cao giọng, "Nghênh tiếp đạo thứ hai!"

Chu Tử Thư nghe, lần nữa nhắm mắt điều tức, chờ đợi đạo thiên lôi tiếp theo. Đạo thiên lôi thứ nhất, chính là bổ vào xương cốt phàm tục, Chu Tử Thư dĩ nhiên cảm thấy đau, tứ chi bách hài đều đau, nhưng sau cơn đau để lại một tia giải thoát sung sướng. Đau đớn cường bách y trầm tĩnh, kiên nhẫn, dồn toàn lực tinh thần chăm chú, cường bách y vút bỏ, nạo vét đi xương thịt của y, gột rửa toàn bộ thân xác vẩn đục này.

Cổ thân thể này vốn chẳng có gì tốt để thương tiếc, chẳng có gì tốt để lưu luyến, cũng chẳng tốt đến mức không nỡ buông, ân nên báo y cũng đã báo, thứ nên cho y đã cho đi toàn bộ, còn dư lại, giữ cũng vô dụng thôi.

Chu Tử Thư vận chuyển nội tức một lần, tâm tư trong veo không gợn sóng, chợt nghe có người gọi y, thanh âm mơ hồ không rõ, Chu Tử Thư mở mắt, chớp mi, "Sư phụ, người gọi con sao?"

Diệp Bạch Y đáp, "Người độ kiếp của người, ta gọi người làm gì?"

Chu Tử Thư khó hiểu, "Vậy là ai..."

Thanh âm kia từ từ đến gần, càng lúc càng rõ ràng, không phải là gọi Chu Tử Thư, mà là——

"A Nhứ!" Thanh âm kia cất lên, "A Nhứ! A Nhứ!"

Tinh thần Chu Tử Thư chấn động, thân thể giữa không trung giống như một con diều đứt dây rũ rượi, Diệp Bạch Y vội la lên, "Vô niệm vô tướng, tâm tĩnh tắc minh!"

Chu Tử Thư lắc đầu nguầy nguậy, muốn vứt bỏ chuỗi thanh âm như ảo giác đó khỏi tâm trí, lần nữa nhắm mắt.

Giọng nói kia giống như một con giòi, quần quít vùng vẫy trong đầu y mãi không đi, càng lúc càng trở nên rõ ràng, càng lúc càng gần sát bên tai y.

"A Nhứ!" Thanh âm kia nói, "A Nhứ, người không cần ta nữa sao? A Nhứ?"

"Người nói, ta có thể tìm người, người ở nơi nào?"

"A Nhứ, người ở đâu?"

Hô hấp Chu Tử Thư rối loạn, rất nhiều cảm xúc nhanh chóng ồ ạt tràn tới, lấp đầy biển ý thức, khiến cho thần trí y điên đảo, không cách nào chịu đựng được.

Y nhìn thấy rất nhiều hình ảnh thoáng qua, giống như cô hồn dã quỷ vây lấy y dây dưa không tiêu tán, càng tránh đi càng xoay nhanh hơn, nhưng lại dần rõ mồn một, Chu Tử Thư cảm thấy thần trí mình tựa hồ hóa thành một sợi dây thừng bị căng chặt, mà sợi dây thừng đó cũng đang quấn lấy cổ y siết lại, y chỉ có thể nương theo nó đi về phía trước, dần dần bị nhấn chìm xuống lòng biển, dần dần chết ngạt.

Bất chợt hình ảnh kia dừng lại, thanh âm kia cũng tìm được chủ nhân, Chu Tử Thư thấy rồi.

"A Nhứ!"

"A Nhứ!"

Ôn Khách Hành tựa người vào gốc cây bảy nhánh sát bên vách đá, kêu tên y từng hồi, "A Nhứ! Ra đây gặp ta, A Nhứ!"

Hắn vận hồng y, Chu Tử Thư nhìn mãi cũng nhận ra, là hỷ phục, tóc đen như quạ, nhiếp nhân tâm phách (*).

(*) Nhiếp nhân tâm phách – 摄人心魄- Ý chỉ một sự vật quá tốt đẹp, khiến mình đánh mất bản thân, giống như bị hút hồn.

"A Như." Ôn Khách Hành nói, "Người từng nói, ta chỉ cần đến đây là có thể gặp được người, người từng nói, người không có lừa gạt ta, người từng nói..."

Hắn hung hãn ném một nhánh cây, vừa oán hận lại tựa như kể lể, cả giận hét lên, "Người từng nói rằng người sẽ đến gặp ta!"

Hắn lại cầu xin, "A Như, ta sai rồi, ta không nên đối xử với người như vậy... Người tha thứ cho ta có được không? Ta biết mình sai rồi, A Như, ta thật sự biết sai rồi..."

Hắn nói, "Người từng nói sẽ đến làm nương tử của ta, sao người lại đổi ý rồi? A Như..." Đường như nghĩ đến gì đó, Ôn Khách Hành vừa ngậm lệ vừa cười, kéo lê hỷ phục đỏ thẫm trên nền đất, "A Như, người xem, ta tới cưới người làm vợ rồi này."

Ôn Khách Hành đứng bên gốc cây khóc khóc cười cười, lằm bằm, Chu Tử Thư đã đau đầu sắp nứt, không biết làm sao lại nhìn thấy được cảnh tượng này.

Hắn đứng thật là đã theo dấu tích tìm đến cây cổ thụ bảy nhánh, đến gõ thân cây ba lần, y đã cảm nhận được ngay lập tức, nhưng sức mạnh này rất yếu kém, tuyệt đối không thể gọi y ra từ thiên kiếp cảnh, cho nên thần thức của y mới cưỡng ép xâm nhập.

"Chu Tử Thư!" Y nghe thấy Diệp Bạch Y gọi mình, "Lúc này để cho hồn phách rời thân thể, người không muốn sống nữa à!"

Chu Tử Thư cắn chặt răng, liều mình bức thoát khỏi cảnh tượng này, liếc mắt nhìn thấy mây đen dày đặc kéo che đỉnh núi, đạo thiên lôi thứ hai sẽ đến ngay lập tức thôi.

Y thở ra một hơi, nặng nề vận khí, chân khí lưu chuyển chưa hết toàn thân, thanh âm kia lại truyền tới, nhiều tiếng động như đập uỳnh uỳnh vào màng nhĩ của y, từ tức giận đến đau thương, từ đau thương thành bi ai.

"A Như..." Ôn Khách Hành gọi, "A Như..."

Hắn vươn tay xoa lên thân cây, tay áo hỷ phục tuột xuống đến khuỷu tay, hô hấp Chu Tử Thư ngưng trệ.

Hỷ phục kia đỏ thẫm, ống tay áo lại dài rộng, Chu Tử Thư vẫn chưa phát hiện khác thường, lúc này Ôn Khách Hành nâng cánh tay lên, y mới nhìn thấy trên cánh tay hắn máu tươi đầm đìa, một vết thương cắt dọc, bắt đầu từ cổ tay, chiều dài bốn tấc, vắt ngang trên cánh tay, nhìn thấy mà kinh hoàng. Tại sao thủ pháp này lại mạnh mẽ đến như vậy,

không biết Ôn Khách Hành đã tìm được bí pháp ở đâu, dùng máu làm vật dẫn, buộc y hiện thân.

Chu Tử Thư đến xem tay áo của hắn, phát hiện nửa đoạn vải đỏ đã bị nhuộm thành màu đỏ sậm, giọt máu rơi xuống đất tạo thành một vũng máu nhỏ thanh khiết.

"A Như." Ôn Khách Hành siết chặt ngón tay, chạm vào vỏ cây xù xù, mu bàn tay, ngón tay, trên cánh tay đều có vết máu ngang dọc, mới có, đã khô lại cũng có, giống như một sinh vật được tôi luyện từ trong địa ngục vô biên chìa ra, gắt gao bắt lấy bàn tay Chu Tử Thư.

"A Như," Hắn trầm giọng gọi, "Người ra đây gặp ta, A Như..."

Tiếng nói kia như tiếng giục hồn, truyền vào tiềm thức Chu Tử Thư, không có cách nào thoát khỏi nó. Ôn Khách Hành nâng cánh tay còn lại lên, hàn quang vừa lóe lên, từ trong ống tay áo hắn xuất hiện một cây chủy thủ. Chu Tử Thư hốt hoảng, hô, "Dừng tay!"

Y đã quên rằng Ôn Khách Hành lúc này không thể nghe được lời mình nói.

Cây chủy thủ kia không chút do dự đâm vào mu bàn tay Ôn Khách Hành, đóng chặt bàn tay hắn vào trên thân cây. Ôn Khách Hành dường như không thể cảm nhận được đòn đau, một tiếng kêu đau cũng chẳng có, hắn khựng lại trong chớp mắt, lần nữa mở miệng, vậy mà lại là gọi, "A Như..."

Ôn Khách Hành bi thương gọi tên y, cầu y thương hại, "A Như... Giúp ta, A Như cứu ta!"

Hắn không kêu đau, giống như kẻ vừa mới đâm xuyên chủy thủ qua bàn tay không phải là chính hắn, chỉ là hắn không thể ngừng khẩn cầu, "A Như cứu ta, A Như cứu ta!"

Con người Chu Tử Thư nhanh chóng co rút, cơ thể mạnh mẽ chấn động.

Diệp Bạch Y ngẩng đầu nhìn y, thấy trạng thái y không đúng, vội quát lên, "Chu Tử Thư! Người đang làm gì!"

Bóng dáng Chu Tử Thư lượn vòng trong không trung, rồi từ trên trời cao chậm rãi rơi xuống, giống như bị kéo bởi vật gì nặng ngàn cân, cuối cùng khiến cho y không thể gắng gượng nổi nữa, hoàn toàn rơi trở về phạm trần.

Y xuống cách mặt đất một trượng, nhìn Diệp Bạch Y, vẻ mặt cổ quái. Diệp Bạch Y chưa bao giờ nhìn thấy biểu tình như vậy của Chu Tử Thư, dường như là vô cùng hận, vô cùng oán, vô cùng thống khổ, lại như vô cùng yêu, vô cùng nhung nhớ, là cam tâm tình nguyện. Y không thể hiện cảm xúc gì đặc biệt, nhưng ánh mắt tựa hồ đang khóc, khóc mãi lại giống như cười.

"Sự phụ," Chu Tử Thư nhàn nhạt nói, "Con muốn đi tìm hắn."

Diệp Bạch Y tự nhiên biết được hắn là ai.

"Người điên rồi!" Diệp Bạch Y quát lên, "Cách xa pháp trận, người làm sao có thể chống đỡ đạo lôi thứ hai? Người có còn muốn giữ lại mạng của mình không?"

Chu Tử Thư cười hai tiếng, vừa đắng vừa chát, "Hai người chúng con, cũng không biết là ai mới điên đâu."

Lại nói, "Mạng này là của hần, nếu như hần không muốn sống nữa, vậy con, cũng không cần nữa thôi."

Diệp Bạch Y nói, "Hần là người phạm, bỏ mình chính là đầu thai chuyển kiếp, còn người nếu như bị thiên lôi kia đánh tan bảy hồn sáu phách, thì ngay cả đầu thai cũng không thể!"

Chu Tử Thư không nói.

Mây đen vẫn âm trầm ùn ùn kéo tới lấp đầy bầu trời, gió xuyên qua vạt áo y, trong tiếng sấm rền ầm ỹ, Chu Tử Thư nhẹ giọng nói, "Nhưng mà hần cần con đến cứu hần."

Y nói thản nhiên như vậy, giống như đây chính là lý do thiết thực nhất.

"Hần cần con đến cứu hần." Chu Tử Thư nói, "Làm sao con có thể không đi?"

Mưa giông sắp tới, bóng cây lay động, Ôn Khách Hành bởi vì mất máu quá nhiều mà run rẩy, hần cảm thấy rất lạnh, lạnh từ trong xương thịt lạnh ra, trái tim hần cũng lạnh lẽo, lòng hần cũng giống như bàn tay đang bị đóng vào trên thân cây, bởi vì quá nhiều vết thương mà dần trở nên trắng bệnh, như sắp chết khô.

Hần đã không còn sức lực tựa vào thân cây, chậm rãi trượt ngồi xuống đất, cánh tay đóng chặt vẫn giơ cao, khiến cho hần trông như một con bù nhìn rách rưới, trong miệng vẫn luôn không ngừng lầm bầm, A Như, A Như.

Chu Tử Thư men theo con đường mòn tìm được Ôn Khách Hành, đáp xuống đất nhanh chóng bước về phía hần, thời gian không còn nhiều nữa, dù là y, hay là cả Ôn Khách Hành.

Ôn Khách Hành cảm thấy bàn tay cứng nhắc lạnh băng của mình nhận được một cổ ấm áp, ngẩng đầu nhìn lên, hần thấy Chu Tử Thư dùng tay mình phủ lên tay hần, nói ngắn gọn, "Chịu đựng một chút." Sau đó dùng tay còn lại rút chủy thủ ra.

Chu Tử Thư vút chủy thủ sang một bên, nắm bàn tay Ôn Khách Hành lên nhìn mà giật mình, Ôn Khách Hành chỉ cảm thấy có một dòng nước ấm tràn vào từ vết thương, máu tươi ngay lập tức ngừng chảy.

Hần vừa mừng vừa sợ, trước đó còn nghĩ là mình hồi quang phản chiếu xuất hiện ảo giác, bây giờ hần cũng đã có thể chắc chắn rằng Chu Tử Thư đang ở trước mắt, hần trở tay bắt lấy cổ tay Chu Tử Thư, vội kêu, "A Như!"

Chu Tử Thư bấm đại huyết của hắn, tháo hết sức lực trên cánh tay, cau mày mắng, "Đừng lộn xộn, trên tay người có thương!"

Ôn Khách Hành không dám động nữa, nhưng dùng bàn tay còn lại nhẹ nhàng bắt lấy ống tay áo của Chu Tử Thư, nói, "A Như, cuối cùng người cũng tới rồi!"

Chu Tử Thư băng bó cho hắn, chẳng nói chẳng rằng, chỉ quát một tiếng im miệng, Ôn Khách Hành nhìn y cười, "Ta biết là người sẽ tới mà."

Động tác trên tay Chu Tử Thư khựng lại, ngẩng đầu nhìn hắn. Ôn Khách Hành cười giả lả, giống như kẻ tìm ra cách thức độc ác kia để gọi người chẳng phải là hắn, giống như kẻ tự mình đâm mình không phải là hắn, giống như kẻ chuốc rượu hùng hoàng cho Chu Tử Thư không phải là hắn, giống như kẻ tận mắt nhìn thấy nguyên hình của Chu Tử Thư không phải là hắn.

Chu Tử Thư vẫn không lên tiếng, cúi đầu băng bó.

Vết thương trên tay hắn còn chưa băng được một nửa, Diệp Bạch Y đã đuổi tới đây.

Lão cũng không cất lời, chỉ nói với Chu Tử Thư, "Bây giờ người theo ta trở về, vẫn còn có thể đuổi kịp một con đường sống."

Chu Tử Thư bịt tai không nghe thấy, tiếp tục tỉ mỉ giúp Ôn Khách Hành băng vết thương, nhắm mắt vận khí, từ trong miệng nhỏ ra một viên kim đan, y nắm chặt trong tay, muốn đưa nó cho Ôn Khách Hành.

Diệp Bạch Y động tay một cái, một đạo kiếm khí tung ra đánh vào cổ tay Chu Tử Thư, cả giận mắng, "Người làm gì đó!"

Chu Tử Thư nhìn Diệp Bạch Y, đáp. "Hắn là một người phạm tặc đã thực hiện bí pháp, tâm lực đều đã quá mệt mỏi, nếu không được tinh nguyên hỗ trợ, sẽ không sống nổi quá ba ngày."

Y đem vật kia đưa cho Ôn Khách Hành, nói, "Cầm lấy."

Ôn Khách Hành không nhận, hỏi y, "A Như, đây là cái gì?"

Diệp Bạch Y vô cùng tức giận, trái lại chỉ bật cười nói, "Hắn không thể sống quá ba ngày, còn người sẽ phải chết không nghi ngờ!"

Ôn Khách Hành nghe vậy, xoay đầu nhìn Diệp Bạch Y, cau mày một cái, tựa như có cảm giác quen thuộc, "Là người?"

Diệp Bạch Y đột nhiên cười to ba tiếng, hỏi, "Chu Tử Thư, ta hỏi người."

"Khi ấy người nói muốn độ kiếp, rốt cuộc là muốn trở thành tiên, hay vẫn là muốn chết?"

Chu Tử Thư đáp, "Con cũng đã từng hỏi chính mình."

"Rốt cuộc là muốn trở thành tiên, hay vẫn là muốn chết," Y nói, "Con không biết."

"Nhưng mà bây giờ, đồ nhi biết rồi," Y nhìn về phía Diệp Bạch Y, "Hai cái này thì có gì khác nhau? Cũng chỉ là cầu được giải thoát mà thôi."

Y nhét viên kim đan vào lòng bàn tay Ôn Khách Hành, gom ngón tay hẩn lại thành nắm đấm nắm lại, nói, "Ta tới cứu ngươi."

Y nhìn Ôn Khách Hành cười, ngữ khí ôn nhu, cứ như đang dụ dỗ một đứa con nít ăn kẹo ngọt, "Ngươi uống viên kim đan này, đảm bảo tăng thêm tuổi thọ, sống lâu trăm tuổi."

"Không có tinh nguyên," Diệp Bạch Y nói, "Ngươi sẽ không chịu nổi đạo thiên lôi kia, thần hồn nhất định đều sẽ tiêu tán, không có cách nào quay đầu."

Chu Tử Thư không đáp. Ôn Khách Hành thì siết chặt ngón tay, lại không để cho y rút tay về, vội hỏi, "A Nhứ, lão đang nói cái gì vậy?"

"Thiên lôi cái gì? Thần hồn đều tiêu tán lại là cái gì? Ôn Khách Hành hỏi, "A Nhứ, ngươi mau nói cho ta biết."

Chu Tử Thư hỏi, "Ngươi cứ như vậy muốn gặp ta sao?"

Ôn Khách Hành gật đầu, "Muốn, A Nhứ, mỗi ngày đều muốn. Ngươi cũng thật là hẹp hòi, ta chộc ngươi tức giận, ngươi cũng không vào trong mộng của ta nữa. A Nhứ à, ta biết sai rồi, ta nhận sai, lần này gặp nhau, chúng ta không bao giờ chia xa nữa có được hay không?"

Chu Tử Thư lại hỏi, "Ngươi rõ ràng biết ta là yêu, có sao vẫn muốn gặp ta?"

"Yêu thì sao chứ!" Ôn Khách Hành đáp, "Ta chỉ biết ngươi là nương tử của ta, ngươi vốn chỉ là nương tử của ta."

Hắn nói ra những lời đơn điệu nhẹ nhàng như vậy, thật giống như nói ra lí lẽ bất di bất dịch. Chu Tử Thư không nhịn được cong khóe môi, thầm nghĩ, nếu như bọn họ sớm thẳng thắn đi gặp nhau, có lẽ cũng sẽ không đến nỗi gặp phải tình cảnh ngày hôm nay. Thiên hạ vốn vô sự, kẻ tầm thường tự chuốc lấy phiền toái, trên thế gian này, nói tất cả là do trời xui đất khiến, tất cả là những hối hận không kịp, bất quá cũng chỉ là gieo gió gặt bão mà thôi.

Ôn Khách hành vươn tay lau mặt y, hỏi, "A Nhứ, sao ngươi lại khóc?"

Chu Tử Thư lắc đầu, rưng rưng mỉm cười, "Không sao." Y nói, "Ta cũng nhớ ngươi."

Tiếng sấm ngày càng gần, Diệp Bạch Y ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói, "Tới rồi."

Ôn Khách Hành ôm chặt Chu Tử Thư vào lòng, hỏi, "Vậy lần này chúng ta không rời xa nhau nữa, có được không?"

Chu Tử Thư nhắm mắt, lệ nóng lại tuôn rơi, y gật đầu, "Được."

Ôn Khách hành nói, "A Như, ngươi lại gạt ta rồi. Ta hỏi ngươi một lần nữa, có được không?"

Chu Tử Thư tựa vào ngực áo hỷ phục đỏ thẫm của Ôn Khách Hành, ngửi thấy mùi máu tươi tanh nồng trên người hắn, nghe thấy nhịp tim của hắn, lần đầu nghĩ, nếu như có thể, nếu thật sự có thể, mặc kệ kiếp trước kiếp này, mặc kệ cả khác biệt nhân yêu, mặc kệ sống chết của y, đều cắt đứt cả đi, chỉ như vậy cùng hắn chung một chỗ, không bao giờ chia xa nữa, sẽ không bao giờ.

Y nắm chặt vạt áo của Ôn Khách Hành, thấp giọng đáp, "Được."

"Được." Ôn Khách Hành thì thầm, "Được, ngươi đồng ý với ta, A Như."

Hắn cúi đầu, dựa sát bên tai Chu Tử Thư, nhẹ giọng nói, "Ta nhớ ngươi, A Như, ngươi cũng phải nhớ ta."

Hắn nghiêng đầu hôn Chu Tử Thư, chuyển kim đan lại vào trong miệng y, Chu Tử Thư còn chưa hoàn hồn, đã cảm thấy ngực bị người nọ đẩy một cái, lực đạo lớn khiến cho lồng ngực y căng chặt, ngay sau đó một đạo ánh sáng mạnh mẽ giáng xuống, đạo thiên lôi thứ hai rơi xuống, thẳng tắp ngay tại vị trí y vừa mới rời khỏi.

Vị trí mà y vừa mới rời khỏi.

"Ôn Khách Hành!" Chu Tử Thư hét lên. Y phi thân muốn lao về phía đạo thiên lôi, bị Diệp Bạch Y gắt gao níu lại, kéo xuống mặt đất.

Bộ hồng y trong luồng ánh sáng tung bay lên trời, ánh sáng dần tản đi, người nọ giống như chim tước gãy cánh, mất hết sức sống rơi xuống nơi vực sâu.

"Ôn..." Chu Tử Thư muốn chạy đến vách đá, đột nhiên cảm thấy sau gáy nhói lên, y bị Diệp Bạch Y tung một chưởng, ngã đi.

tbc.

==

8.

Ngày hôm đó, sau khi Ôn Khách Hành rơi xuống vách núi, Chu Tử Thư bị kiếm tiên Diệp Bạch Y đánh ngã, sau đó bức xuất nội đan, đánh tan toàn bộ tu vi trăm năm của y, đánh cho y quay lại nguyên hình. Đạo thiên lôi sắp tới, Diệp Bạch Y phiên não bỏ Chu Tử Thư đã hóa thành bạch xà vào trong tay áo, tìm đến đỉnh tháp lôi phong của Diệu Âm tự giấu trong bình cam lộ trên tay tượng Phật Quan âm, Phật quang như giáp, che giấu đi yêu khí còn sót lại không nhiều của y, lúc này mới có thể tránh khỏi họa sát.

Tuy Chu Tử Thư đã mất hết tu vi, quay trở lại làm một con rắn nhỏ bắt đầu mơ hồ mở mang thần trí, nhưng mỗi ngày y ở trong chùa nghe các hòa thượng niệm kinh giác ngộ, lại được Diệp Bạch Y cho ăn nội đan, cũng chỉ tốn chừng năm mươi năm đã có thể hóa thành hình người.

Năm mươi năm này nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm. Năm mươi năm, đủ để một con bạch xà lần nữa hóa hình, cũng đủ để cho một cỗ thi thể biến thành xương trắng. Lúc đó, y đúng là có nghĩ tới việc đuổi theo một thoáng hồng y, rơi vào vực sâu không đáy, dù con đường phía trước không có ánh sáng, y cũng sẽ theo hấn đi, nhưng bỏ qua cơ hội liễu chết trong chớp mắt, tựa hồ như vĩnh viễn không muốn nghĩ tới nữa. Khi đó đã không thể đi theo hấn, dù có đứng trên cầu Nại Hà cũng sẽ không có cách nào tìm thấy bóng người, tam sinh tam thế, lục đạo luân hồi, từ tận cùng bích lạc xuống đến hoàng tuyền, y cần phải đi nơi nào tìm lại một tia hồn phách nọ? Y không thể tiếp lấy giọt lệ quý giá khi nó rơi xuống, đợi đến khi nó hòa vào trong biển, muốn tìm cũng đã chẳng còn cách nào mà tìm được.

Giọt lệ tan biến vào biển nước, lại không phải là giọt lệ mà y từng quen thuộc.

Cuối cùng vẫn là y bỏ lỡ, một lần nữa.

Tất thấy những thứ này, rốt cuộc là có ý nghĩa ư? Hoặc nên hỏi, tất thấy những thứ này, kể từ khi vừa bắt đầu đã có ý nghĩa sao?

Thiên ý khó phạm, có lẽ rằng mọi thứ đều thật sự có số mệnh, y là một con xà yêu nhỏ nhỏ không an phận, mưu toan nghịch thiên cải mệnh, cho nên chỉ có thể rơi vào kết cục chật vật như vậy.

Diệp Bạch Y thường đến thăm y, lần thứ bảy lão đến, có từng hỏi y có ý định rời tháp hay không, Chu Tử Thư chỉ lắc đầu.

"Tử Thư biết mình đã mắc phải sai lầm lớn."

"Cái sai thứ nhất, là không nghe lời sư phụ dạy bảo, tự mình xuống núi."

"Sai thứ hai, là không nên tự tiện thay đổi thiên mệnh, thêm tuổi thọ cho phạm nhân,"

"Thứ... Thứ ba, không nên chấp mê bắt ngộ, lộng xảo thành chuyết, cuối cùng, người muốn giữ lại, vì ta mà chết."

Chu Tử Thư đáp, "Những điều sai này, Tử Thư đều rõ."

Ngày qua ngày quỳ dưới đèn tụng kinh niệm phật, y đã tự hỏi mình rất nhiều lần, đem từng tội tội nghiệt nhai đi nuốt lại, ăn vào bụng, chờ đêm xuống bị nó nhộn nhạo lên hành hạ, trần trọc từ đêm này sang đêm khác.

Y sai rồi, y biết, y sai rồi, mỗi một dấu chân sai trái đều được y khắc sâu ở đáy lòng, ân hận vì ngay từ đầu y đã sai.

"Nhưng mà," Chu Tử Thư nói, "Tử Thư vẫn còn một chuyện không rõ."

Y nhìn về phía Diệp Bạch Y, giống như lúc còn là con rắn nhỏ chưa biết gì ham học hỏi vậy, nhưng lời hỏi ra lại khiến người ta đau đến tan nát cõi lòng, "Tử Thư thật sự không hiểu —— Tại sao?"

"Tại sao Tử Thư lại sai?" Chu Tử Thư hỏi.

Vì sao cứu người là sai, báo ân là sai, muốn kẻ xấu đền mạng là sai, lấy tu vi của con đổi lấy tuổi thọ cho hân, cam tâm tình nguyện cũng là sai? Vì sao yêu nhau là sai, ở bên nhau là sai, vì hân dệt nên một giấc mộng đẹp để là sai, hiện nguyên hình là sai, muốn hân được sống cũng là sai?

Trời cao đất dày, ngày đêm sáng tỏ, nếu như thật sự có thiên đạo, vậy thì đạo lý ở chỗ nào?

Chu Tử Thư nhìn Diệp Bạch Y chăm chăm, chờ lão trả lời.

Chu Tử Thư vốn đã tự chỉnh đốn lại mình, bởi vì mấy mươi năm tụng kinh trong chùa, yêu khí dùng để phân biệt y với phạm nhân đã ngày càng nhạt dần, nếu không quan sát kỹ thì sẽ trông không khác con người là mấy. Thế nhưng lúc này y lảng lạng đứng thẳng, vừa mang phong thái ngọc lan như bách trúc cheo leo bên vách núi, vừa mang một loại kiêu ngạo vô song sinh ra trong gió xuân.

Y không giống yêu, lại càng không giống con người.

Diệp Bạch Y nghĩ, cái tính tình bướng bỉnh quật cường này, sợ là có tu luyện ngàn năm cũng không thể đổi được.

"Không nghĩ ra được thì ở đây nghĩ tiếp!" Diệp Bạch Y phát ống tay áo, "Lão già hỏi đầu này nợ ta một ân tình, dù cho ngươi có ăn chùa uống chùa mãi, lão cũng không dám đuổi ngươi đi."

Vậy nên Chu Tử Thư tiếp tục ở lại tháp lôi phong, cam nguyện để bị trấn áp hơn nửa phần pháp lực, bắt đầu một cuộc sống bình thường. Trụ trì ban cho y pháp danh Tịnh Xá, y tất nhiên hiểu được hàm nghĩa trong đó.

Y ở lại tháp lôi phong, nhìn như đang chịu đựng, thật ra là đang cố chấp. Thế nhân cố chấp vì tiền, vì lợi, vì danh, vì dự, còn Chu Tử Thư cố chấp, là vì mong cầu một câu trả lời, một câu trả lời mà ngay cả câu hỏi của nó y cũng chẳng biết là gì.

*

Sáng sớm, Chu Tử Thư đang quét dọn lá rụng trong sân cùng một đám tiểu sa di (*), khách dâng hương thừa thớt, Chu Tử Thư thuận miệng nói, "Gần đây trong chùa yên tĩnh nhỉ."

(*) Sa di: hoà thượng mới xuất gia

Tiểu sa di lắc đầu, đáp. "Thế nhân cảm thấy cầu Phật vô dụng, tự nhiên sẽ không tới nữa." Lại cúi đầu, có chút không cam lòng nói, "Phật môn chúng ta sạch sẽ thanh tịnh, ý là lòng thành thì linh, những tiền tài vật chất thay người cung phụng đó, đều chỉ là đường ngang ngõ tắt."

Đã lâu Chu Tử Thư không được nghe chuyện nhân gian, nghe được câu này động tác trên tay khựng lại một lát, hỏi, "Tiểu sư phụ có ý gì?"

Tiểu sa di đáp, "Tịnh Xả sư phụ, người có biết đến nạn đói ở Cẩm Châu mấy tháng trước không?"

Chu Tử Thư trả lời, "Hình như có nghe."

Nạn đói ở Cẩm Châu làm ảnh hưởng đến cả Tô Bắc, Hoàn Bắc, Lũng Đông hơn hai mươi châu huyện, người chết đói ở khắp nơi, xác chất thành đống được chở đi như tải đồ, xương khô đầy đồng, ngay cả khắp Giang Nam cũng khốn khổ không có nổi một miếng lương thực. Chu Tử Thư nhìn thấy có người khổ sở khẩn cầu trong chùa, ba quỳ chính khấu đến mức trán ứa máu, cầu Bồ Tát khai ân ban cho chén cơm trắng, nhà có già có trẻ, sẽ sớm chết đói hết mà thôi. Chu Tử Thư nghe xong trong lòng không mấy vui vẻ, nhưng dù cho y có bản lĩnh phi thường cũng không thể biến ra lương thảo, chỉ có thể thi pháp, bảo hộ cho đoàn xe thuyền chở lương thực của kinh thành, gia tăng tốc độ, thuận buồm xuôi gió.

"Triều đình không phải đã chở lương thực đến các huyện gặp nạn rồi sao?" Chu Tử Thư hỏi.

Tiểu sa di đáp, "Cả đoàn xe xe thuyền thuyền, chuyển lương thực tới đâu chứ!"

"Từ lúc lên đường xuất phát ở kinh thành, đã chỉ còn có một nửa là lương thực, đến Tuần phủ còn nửa xe cám trấu, đến Duẩn phủ còn nửa thuyền rom heo, rồi đến huyện gặp nạn, thứ còn lại chỉ là một đống cát đá!"

Chu Tử Thư bật cười khanh khách.

Tiểu sa di đáp, "Những tên quan viên kia xem mạng người như cỏ rác, nào còn tâm trạng để ý dân gặp nạn sinh tử?"

Chu Tử Thư nói, "Vậy hôm nay..."

Tiểu sa di dừng một chút, thần sắc phức tạp đáp, "Hôm nay, chắc là có biến số."

"Gần đây có một đám người, tự xưng là giáo phái quan vô lượng, đi khắp nơi dựng lên thiền viện giáo quán, dán thông cáo ở cổng thành, cho người ta báo danh đến làm đây tớ ở công trường xây dựng thiền viện, một người một ngày được một thăng gạo. Hương khách đương nhiên không còn muốn vào chùa cung phụng nữa, tranh nhau đi tu sửa cả rồi."

Chu Tử Thư hỏi, "Vậy dân tị nạn tham gia tu sửa, đúng thật là mỗi người mỗi ngày, được một thăng gạo?"

"Đây..." Tiểu sai di đáp, "Đây là sự thật."

"Như vậy cũng tốt." Chu Tử Thư nói.

"Thời thế loạn lạc, Bồ Tát không độ được, chỉ có thể tự giúp bản thân mình," Y nói, "Tay làm hàm nhai, dùng sức mình đổi lấy một phần lương thực, cũng là chuyện dễ hiểu."

"Nhưng mà... Nhưng mà..." Tiểu sai di nắm chặt chuôi gỗ của cây chổi, vội la lên, "Nhưng mà giáo phái này, chính là tà giáo!"

Chu Tử Thư khựng một chút, hỏi, "Sao lại là tà giáo?"

Tiểu sai di đáp, "Giáo quán kia chính là để lừa gạt những dân tị nạn, dùng người sống làm vật tế, luyện trường sinh đan!"

"Nói nhảm!" Chu Tử Thư chưa kịp mở miệng, đã nghe có người quát lên.

Chu Tử Thư nhìn thấy người đến thì hành lễ, "Thủ tọa sư phụ."

Thủ tọa sư phụ đáp lễ, sau đó nói với tiểu sai di, "Tuệ Minh, người ở đây nói những cái gì đó."

Tiểu sai di lúng ta lúng túng, đáp, "Mọi người đều nói như vậy..."

"Mọi người đều nói như vậy, người cũng có thể nói sao?" Thủ tọa sư phụ hỏi, "Tai nghe là giả, mắt thấy là thật, người thân là người xuất gia, lại còn phạm vào ngôn giới. Đi, mau đi chép năm lần kinh thư và quay lại lớp học đi!"

Tiểu sai di lên tiếng đáp rồi buông chổi. Thủ tọa sư phụ lại hành với Chu Tử Thư, "A di đà phật, đệ tử lỗ mãng, làm người chê cười rồi."

Chu Tử Thư đáp, "Sư phụ đừng khách khí. Tuệ Minh là người thần thắng, cũng không có ác ý gì. Ta ở trong chùa tai mắt bết tắc, toàn nhờ nó nói cho ta nghe mấy tin đồn thú vị trong nhân gian, ta ngược lại phải cảm ơn nó mới đúng."

Thủ tọa sư phụ chỉ cười không đáp, hồi sau mới nói, "Xuất thế cùng lánh đời, suy cho cùng không hề giống nhau."

Chu Tử Thư nhận ra lão có ý ám chỉ, hỏi, "Sư phụ đây là có ý gì?"

Thủ tọa sư phụ đáp, "Nếu như còn có ràng buộc, vậy vì sao phải tránh? Đó cũng chỉ là đồ sinh niềm thương nhớ mà thôi."

Lại nói, "Phong vân tế hội, thế sự khó liệu, năm đó Diệp thí chủ phó thác người vào trong chùa, là muốn thay người tìm một nơi thanh tịnh. Nhưng thời thế loạn lạc đã ở trước mặt, trứng dưới tổ liệu có thể yên? Chỉ sợ rằng một phần trời đất trong ngôi chùa này cũng là thứ vạ lây người vô tội, không còn như trước kia nữa."

Chu Tử Thư hỏi, "Sư phụ, lời này từ đâu mà có?"

Thủ tọa sư phụ chấp tay hành lễ, nói, "Thiện tai, thiện tai." Không đáp Chu Tử Thư mà xoay người rời đi.

Lời nói của thủ tọa sư phụ kia, khiến cho Chu Tử Thân cảm giác thật sự có chuyện không ổn.

Y tuy rằng cư trú trong chùa đã lâu, nhưng cũng biết rằng Hoàng đế đương triều bao năm nay ngu ngốc, không màng chuyện triều chính, chỉ mong cầu con đường trường sinh, để cho nịnh thần cầm quyền, dân chúng lầm than. Những năm trước còn có thanh niên chí sĩ, ôm lý tưởng hào hùng muốn khải thủ công danh, thanh lọc triều đình đã vắn đục từ lâu, nhưng Hoàng đế chẳng những không quan tâm trị nước, mà còn phế trừ khoa cử, hoàn toàn vô tâm trước một bầu nhiệt huyết của học tử. Ngày nay lại gặp phải giáo phái quan vô lượng kia dựng lên thiền viện khắp nơi truyền bá, thu hút nhân công, không biết là thế lực phương nào xé bỏ lớp da cũ, mượn xác hoàn hồn (*), sau lưng là một vũng lầy của quyền lực cùng dục vọng, mãnh liệt như sóng ngầm.

Câu gốc: Tá thi hoàn hồn - 借尸还魂, ví với những tư tưởng, hành vi, thế lực lạc hậu nay mượn danh khác để xuất hiện trở lại.

Chu Tử Thư vào chùa đốt đèn, chuông Phạn vang lên từng hồi từ phía xa, khiến cho người ta bình tâm tĩnh khí, tinh thần sáng khoái.

Y thờ dài nhìn ánh nến bên trong lập lòe lung lay, trầm nghĩ, liệu rằng chuỗi ngày yên tĩnh làm con rùa rút cổ của y chừng nào mới có thể kết thúc?

*

Ngày còn chưa sáng, tiền viện đã truyền tới một trận huyên náo, Chu Tử Thư cả đêm không ngủ, lúc này thấp đèn rời khỏi phòng, cũng đi đến tiền viện, nhìn thấy trước cửa có năm mười người đứng, đều ăn mặc kiểu quan binh, trong lòng hốt hoảng, bước nhanh về phía trước, kéo một tiểu sa di đến hỏi, "Chuyện gì xảy ra vậy?"

Tiểu sa di khóc lên nói, "Tịnh Xả sư phụ! Bọn họ... Bọn họ định phá chùa!"

Chu Tử Thư chậm rãi nghĩ, ngày này, cuối cùng vẫn phải tới thôi.

Y chỉ về phía hậu viện, nói với tiểu sa di, "Đừng gấp. Nhanh đi thông báo với các đại sư, đóng chặt hết cửa sổ trong chùa, đừng nên ra ngoài này!"

Thấy tiểu sa di tỏ vẻ do dự, y lại nói, "Ở đây có ta rồi, các người mau đi đi!"

Năm ba tiểu sa di lên tiếng đáp lại rồi chạy đi, chỉ còn lại hai đứa cầm đuốc đứng chắn ở trước cổng, Chu Tử Thư thấy bọn họ sợ tới mức run lấy bầy, nghĩ đến chuyện chúng chỉ là mấy đứa trẻ chưa lớn, không khỏi thở dài.

Một kẻ trong đám quan binh tiến lên phía trước, nói, "Tôn quý gọi các người một tiếng sư phụ đã là cho các người mặt mũi. Ngôi chùa đồ nát cũ kỹ này, hương khói cũng không thịnh bằng lúc trước, có gì đâu mà cần phải giữ lại?"

"Hôm nay đại nhân nhà ta làm chủ, đem ngôi miếu nát này phá hủy rồi trùng tu, thay các người tân trang, đổi thành thiền viện giáo quán của chúng ta. Nếu như các người nguyện ý ở lại, quy y theo bọn ta dạy học, tự nhiên sẽ được hoan nghênh, còn nếu vẫn hồ đồ ngu xuẩn liều chết chống cự, đừng trách chúng ta không khách khí!"

Tiểu sa di nghe những lời lẽ lăng nhục này, mặt đỏ lên, cả giận quát, "Cửa phật sạch sẽ, là nơi để cho các người nói phá liên phá sao, đúng là những kẻ không biết phải trái!"

Kẻ đứng đầu nói, "Tiểu tử gốc nhà ngươi, đừng có rượu mời không uống chỉ thích rượu phạt! Ngươi có biết đại nhân nhà ta là ai không? Cả mảnh đất này, đại nhân muốn đẹp cũng có thể đẹp, huống chi là cái chùa đồ nát của các người."

Tiểu sa di vội hét lên, "Ngươi!"

Chu Tử Thư vươn tay cản lại, kéo tiểu sa di ra phía sau, chậm rãi cất tiếng, "Chùa này đã nhiều năm không sửa sang, hương khói điều linh, lại tọa lạc ở nơi xa xôi, làm sao có thể lọt vào pháp nhãn của đại nhân, để ngài đại phí chu chương (*) đến tận đây muốn dỡ chùa chứ?

(*) Đại phí chu chương: 大费周章— chỉ việc làm hoang phí, khổ tâm vào những việc không đâu

"Núi đồi đất đai bạt ngàn, tìm một nơi cũng có thể xây dựng thiền viện giáo quán của các người, vì sao lại dây vào ngôi chùa nát nhỏ tí của chúng ta?" Chu Tử Thư hỏi.

"Cái này..." Quân lính bỗng chốc cứng họng.

Rồi lại lập tức quát lên, "Liên quan gì đến ngươi! Mau mau tránh ra, đừng làm lỡ mất thời hạn công trình của bọn này."

Vừa nói hấn vừa tiến lên xô đẩy, Chu Tử Thư né người tránh đi, làm cho hấn té ngã sõng soài, thẹn quá hóa giận, tên nọ bỏ dẫy rút bội đao bên hông đâm tới, Chu Tử Thư cau

mày tránh đi, dùng khuỷu tay thụi vào người hắn, người nọ kêu đau một tiếng, bội đao rơi xuống đất phát ra tiếng leng keng lạnh lạnh.

"Điều dân to gan! Dám tập kích thị vệ của quốc sư!" Tên quan binh ngoắc tay về phía những tên khác, hất mặt, "Người đâu! Bắt hắn lại!"

Quốc sư? Chu Tử Thư trầm nghĩ.

Người ở đâu, sao chỉ toàn xuất hiện mấy kẻ dưới trướng vậy?

Y có biết, hai năm trước, một sơn quý đạo nhân tiến kinh diện thánh, tự xưng mình là người nắm giữ bí pháp trường sinh. Nghe nói Hoàng đế nói chuyện cùng bọn họ một đêm, ngày hôm sau thượng triều đã phong hắn làm Khâm thiên giám chương sự, nửa năm sau lại sắc phong Tì thiên hầu, nắm giữ sách cổ của thiên hạ, tra xét vận nước hưng suy. Mấy năm nay triều đình vô cùng hỗn loạn, dân gian gặp đại thủy đại hạn, vậy mà tên Hoàng đế ngu muội kia không lo chỉnh đốn triều đình, hỗ trợ người dân gặp nạn thiên tai, ngược lại để cho Tì thiên hầu giống trống khua chiêng làm vài trận pháp sự liên cho rằng quốc gia vạn sự đại cát, sau đó nói Tì thiên hầu có công cứu nước, phong hắn làm Thanh thần Đức Sùng Thuận Hộ quốc đại pháp sư, trong lúc nhất thời huênh hoang vô độ.

Vậy vì sao Quốc sư còn muốn phá Diệu Âm tự? Xem ra giáo phái quan vô lượng kia, là thế lực của quốc sư? Chu Tử Thư nói thầm.

Một đám quan binh vây lại thành vòng tròn quanh y, Chu Tử Thư vừa chống đỡ vừa quan sát tình hình, nhìn thấy ở xó xỉnh kia có một chiếc xe ngựa, đứng vững ngay ngắn, xung quanh có tinh binh hộ vệ, hiệu lệnh bắt người kia bọn họ dường như không nghe theo, chắc là quyền lực còn lớn hơn so với kẻ phát lệnh. Nếu như vậy, có lẽ người ngồi bên trong chiếc xe ngựa này, chính là kẻ tai to mặt lớn nhất cuộc đại loạn đêm nay.

Mấy sư phụ chạy từ trong viện ra, thấy y bị bao vây, vội la lên, "Tịnh Xả sư phụ!"

Chu Tử Thư ngăn được một vòng, xoay người lại đáp, "Không cần phải lo cho ta! Mau đưa mọi người quay về đi!"

Một tiểu quan binh lạnh mắt nhìn thấy, lập tức vận công nhảy lên, bắt lấy một tăng nhân lại uy hiếp, nói, "Động thủ là ta không khách khí nữa đâu đấy!"

Dao găm sắc nhọn ép sát vào cổ tiểu sa di, hắn khóc lóc kêu lên, "Tịnh Xả sư phụ!"

Chu Tử Thư gọi nó, "Tuệ Linh!"

Máu tươi theo mũi dao nhỏ xuống quá nhức mắt, kích thích khiến cho y thống khổ nhớ lại chuyện cũ.

Chu Tử Thư quát lên, "Muốn gì thì cứ nhắm vào ta, buông nó ra!"

Nhất thời nóng lòng sinh rối loạn, cánh tay Chu Tử Thư cũng bị chém một dao, đường cắt vết thương bắt đầu nhỏ máu.

Y không có vũ khí để chống cự, lúc này đây lại muốn dùng tay không phi thân tới đoạt lấy dao găm, cứu tiểu sa di, chợt nghe một tiếng, "Dừng tay!"

Trước xe ngựa, một tinh binh hộ vệ cất cao giọng, "Đại nhân có lệnh, dừng tay!"

Quân binh vây vòng Chu Tử Thư đều thu đao vào vỏ, chỉ có nên lính nọ vẫn còn đang bắt giữ Tuệ Linh chưa chịu thu tay.

Chu Tử Thư hướng về phía xe ngựa đáp, "Tạ ân đại nhân không giết, xin nương tay cho, cũng xin để cho tiểu sư phụ Tuệ Linh một con đường sống."

Tinh binh hộ vệ kia khựng lại chốc lát, giống như là đang ngóng ta nghe cái gì, lại nói, "Đại nhân bảo rằng, phá hủy chùa này, thì tiểu sư phụ còn mạng mà sống."

Chu Tử Thư kìm nén siết chặt quả đấm, "Ngươi..."

"Thiên hạ to lớn, đất đai vô vàn, đại nhân muốn xây cất giáo quán thì cứ đến đó mà xây, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt bọn ta?" Chu Tử Thư hỏi.

Tinh binh hộ vệ dừng một chút, lại nói, "Đại nhân nói, thiên hạ to lớn, đất đai vô vàn, xây cất giáo quán ở đây, tại sao không thể?"

Chu Tử Thư cau mày một cái, nói, "Chùa này, đại nhân sao nhất định phải phá?"

Tinh binh đáp, "Phá hủy chùa này, hoặc là giết người này, xin sư phụ tự ra quyết định."

Chu Tử Thư nghe vậy, hai ngón tay nhập lại như kiếm, y phi thân lên, trong nháy mắt đã cách xe ngựa kia gần trong gang tấc. Một đám tinh binh ở đó cũng phản ứng không kịp, Chu Tử Thư đương muốn phá cửa xông vào, một bóng người từ bên trong xe ngựa lóe lên, ném ra một sợi roi nhanh như tia chớp.

"Ai nha cái người này, chủ nhân nhà ta tốt tính cùng người thương lượng, người lại thật là nham hiểm có mưu đồ ám sát, đúng là âm độc!"

Giọng nói này là của nữ nhân, Chu Tử Thư né người tránh roi mới thấy rõ người tới, là một cô nương mặc y phục tím nhạt, trông vô cùng trẻ trung.

Một đám hộ vệ đồng loạt quỳ xuống, đồng thời mở miệng nói, "A Tương cô nương, không kịp hộ giá, tội đáng muôn chết."

Tử y cô nương đáp, "Quả thật đáng chết, nuôi đám thùng cơm các người, thật không biết chủ nhân nghĩ cái gì nữa." Nàng vung roi một cái, sợi dây dài quật lên lưng ba bốn người xếp liền nhau, bọn họ cũng chỉ yên lặng nhin, một tiếng kêu đau cũng không phát ra.

"Còn có người, ám toán." Tử y cô nương nói, "Hôm nay ta nhất định cắt đầu người đi làm cầu đá." Vừa nói, một đường roi đã quật tới.

Chu Tử Thư không có lòng dạ ham chiến, qua lại đón đỡ mấy lần, dẫn tử y cô nương cách xa xe ngựa, cuối cùng nắm được dây roi, mượn lực bay lên nóc xe.

Tử y cô nương không ngăn được chiêu này của y, lùi đi mấy bước mới có thể đứng vững, vội vàng xoay người lại kêu lên, "Chủ nhân!"

Chu Tử Thư nhảy xuống trước xe, nói một tiếng, "Thất lễ rồi!" Mới vén rèm tiến vào bên trong.

Bên ngoài xe ngựa, một loạt âm thanh rút gươm ra khỏi vỏ ầm ỹ vang lên, Chu Tử Thư chậm chậm nghĩ cách, thời gian không nhiều, phải dùng đại nhân vật này đổi một mạng của Tuệ Linh mới được, lại nghe thấy tiếng nói, "Dừng đã."

Bên ngoài trong nháy mắt yên ắng.

Lúc này Chu Tử Thư mới nhìn thấy được người ngồi trong xe ngựa.

Đó là một nam tử ngồi ngay ngắn, vận trường bào màu đen, trên mặt treo một cái mặt nạ quỷ, tiếng "Dừng" kia có lẽ là giọng của hắn, âm thanh trầm thấp, khàn đặc khó nghe.

Chu Tử Thư chẳng biết vì sao lòng mình lại lay động một cái, hỏi, "Người..."

Nhưng nam tử nọ lại tranh lên tiếng trước, "Người bị thương rồi?"

tbc.

9.

Đêm xuống, Ôn Khách Hành ngồi bên trong phòng, trên người khoác áo bào đen, đeo mặt nạ quỷ. Trong phòng chỉ thắp một ngọn đèn, đèn dầu mỏng manh, ánh lửa lay động càng tôn lên mặt xanh nanh trắng của hắn, hình ảnh đáng sợ cứ như là ác quỷ từ dưới địa ngục trèo lên.

Đột nhiên có người đẩy cửa đi vào, người chưa đến tiếng đã tới trước, "Chủ nhân, phân đà Giang Nam có tin!"

Người đến chính là thiếu nữ vận y phục tím nhạt, Ôn Khách Hành nhận lấy thư của nàng mở ra xem, trong thư nói rằng đã an bài pháp trận mà hắn yêu cầu, nhưng hôm nay xuất hiện động tĩnh kì lạ, phải cho người cả đêm chạy đi báo lại.

Ôn Khách hành xem xong, đem thư kia đến gần ngọn lửa uể oải, lửa kia như hóa quỷ hỏa vọt tới, chỉ chốc lát đã nuốt cháy sạch sẽ lá thư. Ôn Khách Hành buông tay, nói, "A Tương, ngày mai lên đường, đi Giang Nam."

Cố Tương tuổi tác hãy còn nhỏ, vẫn còn chút tâm tình thiếu nữ, nghe thấy được đi Giang Nam liền vỗ tay nói, "Dạ dạ, chủ nhân, ta sẽ đi chuẩn bị ngay đây."

Ôn Khách Hành đeo mặt nạ quý, âm thanh phát ra bí bách khàn đặc rất khó nghe, nhưng dường như Cố Tương đã quen với hình ảnh đáng sợ này, chớp chớp mắt tiến lên vài bước, hỏi, "Chủ nhân, người nói xem, lần này chúng ta có thể tìm được không?"

Ôn Khách Hành đáp, "Hy vọng là được."

Cố Tương thở dài, lại nói, "Lần nào đi cũng tìm, nhưng mà đã nhiều năm như vậy rồi, A Tương cũng không biết người đang tìm cái gì nữa."

"Là bí tịch võ công, hay là trân bảo truyền đời?" Cố Tương tò mò lại gần hỏi, "Là bảo đao chém sắt như chém bùn, hay là thần dược trường sinh bất tử vậy?"

Ôn Khách Hành co ngón tay gõ lên đầu nàng một cái, "Người còn nhỏ, đã tâm ngược lại thật là lớn."

Cố Tương ôm trán lui về phía sau một bước, oán giận nói, "Chủ nhân ——", nàng hỏi, "Rốt cuộc là người muốn tìm cái gì hả?"

Ôn Khách Hành thu tay, không trả lời. Sau đó phất ống tay áo nói, "Đi nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai lên đường."

Cố Tương cũng thừa biết đêm nay nàng chắc chắn không có câu trả lời, vâng dạ đáp lời rồi lui xuống.

Cửa phòng nặng nề bị đóng lại, ánh sáng bên trong vẫn ảm đạm như vậy, thể lương lạnh lẽo lại vắng lặng cùng cực, Ôn Khách Hành ngồi ở chính giữa phòng cũng không thể khiến cho không gian mang một tia sinh khí của người sống, trái lại còn lạnh hơn, yên ắng hơn, tựa như tim hắn không còn đập, không tồn tại hô hấp, đến cả máu thịt cũng lạnh ngắt.

Trong một khoảng thời gian dài, trong phòng chỉ có ngọn nến là yếu ớt cháy lách tách, còn lại lặng yên như tờ.

Một lúc lâu nữa, Ôn Khách Hành mới đứng dậy, đi tới trước bàn, trên mặt gương loang lổ ánh lên hình ảnh mặt nạ quý phiến phức của hắn. Hắn giơ tay lên, do dự, chần chừ, cầm lấy mặt nạ, giống như đã hạ quyết tâm rất lớn mới dám gỡ bỏ khuôn mặt giả kinh người kia.

Thế gian đều nói quốc sư sinh ra có sáu mắt ba miệng, da đỏ mắt vàng, vô cùng xấu xí cũng rất hung ác, bất cứ ai nhìn thấy bộ mặt thật của hắn đều không khỏi bị dọa cho sợ mất mật, vậy nên hắn mới phải đeo cái mặt nạ đồng này xuất hiện trước công chúng. Lúc này Ôn Khách Hành cầm lấy mặt nạ, chậm rãi tháo xuống, mặt nạ rời đi, đầu tiên để lộ vầng trán sáng bóng, sau đó là đôi mày sắc sảo, thêm đôi mắt sáng như sao, sống mũi cao

thẳng, môi mỏng trời sinh ngậm cười, cuối cùng hoàn toàn xuất hiện một gương mặt trẻ tuổi tuấn tú phong lưu.

Tướng mạo thế này, không hề giống như dáng vẻ quỷ dị mà người ta thường truyền tai nhau ngoài kia.

Ôn Khách Hành ngấm hình ảnh trên mặt gương, ánh mắt hoảng hốt, tựa như nghĩ tới cái gì đó, hoặc là như không nhận ra điều gì, hắn nhìn người trong gương, không giống như nhìn bản thân mình, mà là như quan sát một kẻ xa lạ nào đó.

Hắn nhẹ nhàng lên tiếng, thanh âm không còn trầm khàn nữa mà trở nên dịu dàng đa tình, hắn gọi, "A Nhứ..."

Sau khi mở miệng, có lẽ là không hài lòng lắm, lại gọi một tiếng, âm điệu hơi cao, "A Nhứ..." Hắn chớp mắt, gọi thêm một lần nữa, lần này hơi thấp hơn, "A Nhứ..."

Hắn cứ như một đứa trẻ mới bập bẹ tập nói, liên tiếp gọi lên, "A Nhứ, A Nhứ, A Nhứ..."

Hắn lại im lặng, nhìn chằm chằm người trong gương như oán hắn là một kẻ ngu xuẩn, đứa trẻ đột nhiên phát cáu, lông mày hắn nhíu lại, hắn muốn nổi giận, lại có thể nhịn xuống được, thử kéo ra một nụ cười.

Mặt mũi hắn có tình, cười lên tươi rói như đào mạn, mặt tràn gió xuân, nhưng nụ cười còn chưa lan đến đáy mắt, từng thớ thịt đã co quắp như muốn xé tấm da người ra, cực kì quái dị.

Hắn hoàn toàn trở nên phần nộ, vung tay đâm về phía mặt gương, một chưởng của hắn khiến cho một nửa tấm gương nát bấy, một mảnh kính dài ba tấc bay thẳng đến cửa vào trán, hắn cũng không tránh đi.

Ôn Khách Hành chán nản ngồi xuống trước bàn, một nửa tấm gương còn lại soi rõ gương mặt bị tổn hại của hắn. Mảnh vụn như khảm vào trán hắn, vết máu chảy từ mày xuống gò má đến cằm, hắn không chớp mắt giơ tay lên, rút mảnh vỡ kia ra, để lộ một vết thương cắt sâu tới xương.

Máu thịt chung quanh vết thương lúc nhúc nhảu nhíu lại quỷ dị, trong chốc lát liền khép miệng. Một cách đột ngột, vàng trán lại trơn nhẵn như lúc ban đầu, chỉ còn lại vết máu đã khô lại nửa bên mặt.

"Ngay cả chính ta cũng không nhớ ra được ta trông như thế nào," Ôn Khách Hành nói, "Làm sao ta có thể cầu người còn nhớ ra ta, A Nhứ?"

Hắn đã kinh qua biển máu núi thây, bò ra ngoài từ vực sâu vạn trượng, huyết nhục toàn thân đã gần như tổn hại hoàn toàn, hắn đã không còn là hắn của trước kia, cũng không còn biết chính mình là ai.

Một giọt máu rơi xuống mu bàn tay, hấn cúi đầu xem thử, lần nửa ngẩng đầu người trong gương đã lại thay đổi hình dáng.

Hấn không hề tỏ ra kinh ngạc, mà là nghênh đón, dùng ngón tay chạm tới khuôn mặt ngay cả trong giấc mơ cũng lần quần bên hấn, "A Như..." Hấn thở dài cất tiếng gọi, mang theo sự thỏa mãn vui mừng khi đạt được mong muốn nhưng cũng là bi thương khi chẳng thể làm gì, "A Như..." Đôi mi cong kia, cánh mũi xinh đẹp tuyệt trần kia, đôi môi như ngọc kia, hấn gọi, "A Như..."

Ngón tay sắp chạm tới mặt gương, lại chột vung lên, đánh nát bấy một nửa phần kính còn lại.

"Đáng ghét..." Ôn Khách Hành nói, âm thanh đau đớn như nôn ra máu, hấn chỉ nói một câu, "Thật là đáng ghét!"

Mảnh vụn cắt đầy bàn tay, cũng giống như vết thương kia nhanh chóng lành lại, hấn kinh ngạc nhìn bàn tay mình, bên trên láng mịn, giống như là trước đây chưa từng bị đích thân hấn đâm một dao xuyên qua.

Ôn Khách Hành đột nhiên cảm thấy có một cảm giác bị ai tràn đến khoét rỗng cơ thể hấn. Hấn chẳng còn gì nữa cả, một dấu vết nhắc nhở hấn về Chu Tử Thư cũng đã không còn nữa.

Hấn sống tạm bợ trên dương gian này, phủ thêm một lớp da người, bất quá là đang lừa mình dối người. Hấn đã là một cô hồn dã quỷ, không có đường đi, cũng chẳng có lối về.

*

Ngày đó, Ôn Khách Hành nhận đạo thiên lôi rơi xuống vách núi, trời xui đất khiến lại không chết đi, chỉ là xương cốt toàn thân vỡ vụn, không thể động đậy, muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong, chỉ có thể nằm ở dưới đáy vực, mặc cho thi thể dần thối rữa, đợi chó sói kèn kèn tới phân thực.

Ánh mặt trời không thể lọt vào sơn cốc này, không gian u ám khó lường, ngoại trừ đám dã thú hoành hành, thì cất giấu đầy kẻ thân mang tội nghiệt, không thể đi vào nhân đạo luân hồi, chỉ có thể ở quỷ đạo này chịu hình phạt trăm năm làm oan hồn ma quỷ.

Mùi máu thịt mới mẻ rất nhanh đã dụ một con quỷ đói da xanh bò tới, nó gầy còm, xương trơ lờm chờm như mấy mòm đá, hai mắt đỏ quạch trời ra, nhìn thấy Ôn Khách hành liền xông tới, đuôi hết rần rết thú vật xung quanh hấn đi mất, nhặt một khối thịt vụn dưới đất lên ăn. Cắn một miếng liền ngạc nhiên nói, "Thật là kì lạ, sao thịt xương phàm tục lại có một tia tinh khí, tựa như là yêu mà không phải yêu, tựa như tiên mà cũng chẳng phải tiên vậy nhỉ?"

Nó đá vào người Ôn Khách Hành, hỏi, "Tiểu tử, ngươi là người có phải không?"

Ôn Khách Hành vẫn chưa tắt thở, yếu ớt nhắm mắt nói, "Người muốn ăn thì cứ ăn đi, ăn cho ta thống khoái."

Quý đối vui vẻ, "Tiểu tử, người không cam lòng."

Ôn Khách Hành không đáp.

Nó lại nói, "Nếu như người không phải là con người, ta không thể ăn thịt người."

Lúc này Ôn Khách Hành mới mở mắt, oán hận nói, "Ta cũng hy vọng ta không phải! Làm quỷ, còn tốt hơn là làm người!"

Quý đối cười ha ha nói, "Tiểu tử, quả nhiên là người không cam lòng!"

Sau đó nói, "Để vào cõi ngạ quỷ của ta, người phải ẩn nấp trong rừng sâu đáy cốc, không thể nhìn thấy ánh sáng, cũng không có bóng tối, thức ăn không phải là thịt sống thì cũng là xác chết thối rữa, trên người người có chút tiên khí, theo lý ta không thể ăn người, nhưng bản thân người chấp niệm chưa giải, nghiệp lực nặng nề, máu thịt cũng đậm đặc hơn so với người thường một chút, đúng thật là ngon lành."

Quý đối cười khà khà, con mắt lộ lộ lại càng đáng sợ hơn, nó nói, "Thôi thôi, tiểu tử, bây giờ ta ăn người, xem như giúp người thực hiện phượng nguyện, thế nào? Cũng coi như là "hành thiện tích đức", rồi ta ngồi đây thêm trăm năm nữa cũng được?"

Nó hỏi, "Tiểu tử, người muốn cái gì?"

Ôn Khách Hành trợn tròn mắt, nằm giữa một bãi thịt nát nhầy nhựa máu đỏ, hắn chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng vặn chặt, trái tim bị gắt gao bóp nghẹt đến vỡ vụn, nhưng có một hơi, từ đầu đến cuối hắn vẫn còn lưu lại một hơi tàn.

Ôn Khách hành đáp, "Ta sợ rằng ta sẽ quên."

Hắn không sợ chết, không sợ luân hồi, không sợ bị biến thành xương trắng mục nát. Hắn chỉ sợ, lần này, A Như không thể tới tìm hắn, hắn sẽ quên mất phải đi tìm A Như.

Ôn Khách Hành nói, "Ta sợ ta chết đi rồi, lại không nhớ ra được gì, cũng không có ai nhớ đến ta."

Quý đối nghe vậy, bèn nói với hắn, "Như vậy, ta thì có một cách có thể khiến cho người lừa được đạo luân hồi này, chỉ là biện pháp này rất nguy hiểm, người thường không chắc có thể qua được. Người có chịu hay không?"

Ôn Khách Hành cả người từ trên xuống dưới, chỉ có đôi mắt là có thể động, nhìn chăm chăm nó, ánh mắt sắc như hai cái móc câu, hắn hỏi, "Cách gì?"

*

Ôn Khách Hành ở trong cốc năm mươi năm dài đằng đẵng, sống dở chết dở, làm một cái xác biết đi, chịu đựng ở nơi này tránh khỏi sinh tử luân hồi, tranh đấu cũng những tà vật khác trong cốc, trao đổi máu thịt với quỷ đói mỗi ngày, vật vã cho đến khi biến thành một bộ xương trắng, để lại một phần thân thể rỗng tuếch.

Ôn Khách Hành từng hỏi quỷ đói, có cách nào để cho hắn nhìn không khác gì người thường hay không, quỷ đói đáp, "Đợi người lần nữa mọc ra máu thịt hoàn chỉnh trở lại, ít nhất cũng phải mất hai ba trăm năm." Ôn Khách Hành nghe rồi không nói gì nữa.

Quỷ đói nhìn bộ dạng này của hắn, cười ha hả nói, "Đúng thật là ứng với câu nói kia của người, làm người không bằng thành quỷ. Người dùng dáng vẻ này trở lại nhân thế, đáng sợ còn hơn cả quỷ!"

Quỷ đói cũng coi như là có ý tốt, ngày hôm sau tìm ở đâu mấy bộ hài cốt chân tay gãy rời, giúp đỡ cho Ôn Khách Hành tái sinh, Ôn Khách Hành chỉ xua tay đẩy ra, "Đừng đụng ta!"

Quỷ đói nói, "Ai, người cũng đừng có mà không biết phải trái! Đây đều là thi thể tươi mới đó, ta ăn cũng không nở ăn, cầm tới đây chỉ tiện cho tiểu tử nhà người thôi!"

Ôn Khách Hành chỉ cắn răng phun ra một chữ, "Bần!"

Sau đó hắn nhắm mắt nói, "Y sẽ ngủi thấy... Mùi máu."

Ôn Khách Hành nóng lòng suốt năm mươi năm, chỉ khôi phục được đầu và hai tay đã rời khỏi quỷ cốc, hắn sợ thời gian tuần hoàn, hắn muốn đi tìm người nợ cũng không thể tìm được nữa.

Hắn men theo khí tức mà Chu Tử Thư lưu lại để tìm, nhưng phát hiện khí tức kia vô cùng nhạt nhòa vì đã quá lâu, không khỏi nghĩ, chẳng lẽ hắn thay Chu Tử Thư nhận một đạo thiên lôi, sau đó còn thêm một lần nữa? Chẳng lẽ Chu Tử Thư không chịu được thiên kiếp, thần hồn tan nát? Không, không thể nào. Ôn Khách Hành không biết là mình không hề muốn nghĩ về nó, hắn vẫn là không dám nghĩ tới, chỉ lo đi tìm, khắp nơi trời đất, biển rộng mịt mù, hắn không tin Chu Tử Thư cứ như vậy không tồn tại, dù y có đầu thai, có chuyển thế, dù chỉ còn một luồng hồn, một tia phách, hắn cũng nhất định phải tìm ra Chu Tử Thư cho bằng được

Ôn Khách Hành tìm mấy chục năm, chẳng thu hoạch được gì, hắn biết mình lực lượng thừa thớt, tiếp tục tìm kiếm cũng là chuyện tốn công vô ích, lại nghe được tên Hoàng đế ngu ngốc kia đang thu nhận kì nhân dị sĩ trên diện rộng, dùng quyền cao lộc hậu để thu được bí pháp trường sinh, hắn liền bí quá hóa liều, lên kinh diện thánh.

Son quỷ đạo nhân khoác một tấm áo bào bằng vải bố, đeo một cái mặt nạ quỷ đến trước điện, chỉ lộ ra đầu lâu cùng hai cánh tay tái nhợt. Dưới điện không có người, chỉ có son

quỷ đạo nhân đứng ở trong điện, gió thổi qua trường bào của hắn có lúc tựa hồ như trống rỗng, dường như bên dưới lớp áo choàng kia chẳng có gì cả.

Thái giám cất giọng the thé, "To gan! Thấy Thánh thượng còn không mau quỳ xuống!"

Sơn quỷ đạo nhân không một động tác thừa, ngược lại đáp, "Nghe nói bệ hạ muốn cầu thuật bất tử?"

Hoàng đế ngồi trên ghế gỗ chạm khắc rồng vàng, râu tóc bạc phơ, khốn đốn phát tay một cái, "Nếu muốn giả thần giả quỷ, vậy thì lui ra đi."

Sơn quỷ đạo nhân cười nhẹ một tiếng, lúc này lấy tay phải nắm vào ngón trỏ tay trái dùng lực bẻ một cái, tiếng răng rắc vang lên, da thịt xương sấu đều rời ra, vứt xuống trước long ỷ của Hoàng đế, làm cho lão sợ đến mức gần như nhảy lên.

Thái giám đứng một bên liên hét lên, "Cứu giá! Cứu giá!"

Hoàng đế vậy mà đã kịp phản ứng được, quát một tiếng, "Chậm đã!"

Chỉ thấy trong chốc lát, vết thương trên cánh tay tái nhợt máu tươi đầm đìa của sơn quỷ đạo nhân đã lành lặn, hai cánh tay mười ngón tay, một thứ cũng không thiếu, khôi phục trạng thái như lúc ban đầu.

Hoàng đế kia mừng rỡ như điên, cầm đoạn tay dưới đất lên, "Ngươi..."

Sơn quỷ đạo nhân đáp, "Như vậy, bệ hạ đã tin chưa?"

Hoàng đế vội vàng xuống điện nghênh tiếp, "Tiên nhân! Tiên nhân! Ta tìm thấy ngươi rồi!"

Mọi người chung quanh thấy vậy cũng quỳ xuống theo hô, "Tiên nhân! Tiên nhân!"

Ôn Khách Hành thâm buồn cười, người trên thế gian này đều như vậy, vì danh vì lợi, trái lại có thể nhắm mắt xem cầm thú là con người, nhận ác quỷ làm thần tiên.

Chỉ trong vòng vài ngày, Hoàng đế đã phong sơn quỷ đạo nhân thành Khâm thiên giám chương sự, phê chuẩn cho hắn mở giáo quán khắp nơi, bày pháp trận chỉ vì một câu nói "đảm bảo quốc thái dân an, bệ hạ kéo dài tuổi thọ".

Ôn Khách Hành dùng lòng tin của giáo đồ để tăng thêm tu vi, khôi phục thân xác, sau đó bày pháp trận tiếp tục tìm kiếm tung tích của Chu Tử Thư, mãi đến hôm nay, pháp trận kia cuối cùng cũng có biến động.

Trước khi tới đây, Ôn Khách Hành cũng đã từng nghĩ chuyến này rồi cũng có phải hay không lại là một chuyến đi vô ích, thắp lời phong được Phật quang bao phủ, hoàn toàn tương khắc với kẻ tu quỷ đạo là hắn, đi đến chỗ này khiến cho pháp lực của hắn giảm

mạnh, năm giác quan cũng không nhạy bén như lúc bình thường, chỉ thấy khí tức xung quanh hỗn loạn, đột nhiên, Ôn Khách Hành cảm giác có điều khác thường.

Cố Tương vén rèm xe ngựa lên, ngó ra ngoài nhìn quanh rồi nói, "Chủ nhân, có kẻ không biết điều, ngăn không để cho người của chúng ta phá chùa."

Ôn Khách Hành hỏi, "Có thể nhìn thấy là người nào không?"

Cô Tương đáp, "Không rõ nữa, chỉ là người đó một thân bạch y, đang bị người vây đánh."

Hô hấp của Ôn Khách Hành dần loạn, nói, "Dừng tay."

Cố Tương không nghe rõ, xoay đầu lại hỏi, "Chủ nhân, người nói gì?"

Ôn Khách Hành quát, "Kêu bọn chúng dừng tay!"

Cố Tương bị dọa hết hồn, không lên tiếng đáp lại mà vén rèm phân phó cho thị vệ trước mặt một câu, những kẻ bên ngoài lập tức lĩnh chỉ.

Từ trước Ôn Khách Hành đã bị thần thức thúc giục thăm dò, nhưng lần nào đến gần trước Phật đường cũng đều bị đánh lui, cái chùa bỏ đi này, từng nghĩ lẽ ra hẳn phải đột nó sớm hơn mới đúng!

Cố Tương ra khỏi xe, Ôn Khách Hành cũng chẳng còn tâm tư nào để nghĩ ngợi, hẳn nửa mừng rỡ, nửa sợ hãi, hẳn rất hy vọng, cũng sợ nhận sai. Rốt cuộc người đó là ai? Là y sao? Nếu như đúng, vậy thì vì sao y lại ở đây, vì sao nhiều năm qua không rời khỏi tháp này, thần hồn ẩn dật nơi nào khiến cho hẳn không thể tìm ra?

Ôn Khách Hành đương lúc tâm loạn như ma, màn xe chợt bị vén lên, một bóng người lách đi vào.

"Thất lễ rồi." Hẳn nghe người kia nói, giọng nói khiến cho hẳn như gặp phải đại chấn. Thân ảnh kia lặng yên không tiếng động xuất hiện ở giữa xe, giống như cánh liễu mỏng nhẹ nhàng bay qua khung cửa rồi đáp xuống từ trong màn mưa khi đó, thân ảnh xinh đẹp rơi vào cơn mộng đêm ấy, vô cùng nhẹ nhàng, cũng vô cùng nặng nề, vô cùng ôn nhu, lại vô cùng chói mắt.

Người ấy nhìn thấy hẳn, mở miệng nói, "Người..."

Ánh mắt của Ôn Khách Hành rơi xuống nơi vết máu ngưng tụ, nói trước, "Người bị thương rồi?"

*

Lúc đi vào thần phòng, Chu Tử Thư vẫn trầm nghĩ trong lòng, quốc sư này, hành vi thật là kì lạ.

Y vốn nghĩ rằng đêm nay không thể nào thiếu một trận chiến khốc liệt, thắp lòi phong tai họa ngập đầu, ai mà ngờ quốc sư đột nhiên quát lui tất cả mọi người, nói, "Trời sáng rồi bàn sau", cũng dễ dàng thả tiểu sư phụ đang bắt giữ đi.

Càng kì quái hơn chính là, quốc sư mặt quỷ đồ đen kia còn nói với y, "A... Vị sư phụ này, thủ hạ lỗ mãng đụng chạm người, quả thực áy náy. Chỗ ta có loại thuốc này rất tốt, tìm một chỗ phù hợp, ta giúp người băng bó, xem như là tạ lỗi."

Chu Tử Thư đáp, "Không cần phiền toái, đưa thuốc cho ta, ta tự mình làm là được."

Quốc sư khựng lại một chút, không biết vì sao, mặc dù hấn đeo một cái mặt nạ, lại không cử động chân tay, nhưng Chu Tử Thư có cảm giác hấn hơi hoảng loạn. Quốc sư lại nói, "Bài thuốc này là thuốc bí truyền, không được truyền ra ngoài, hay là cứ tìm một nơi đi, ta giúp người thoa thuốc."

Nếu như nghe kĩ, lời nói này, cực kì quái dị.

Nói rằng áy náy, lại sợ ta trộm thuốc, quốc sư này cuối cùng là đang tính toán điều gì? Chu Tử Thư cau mày.

Nhưng việc đã đến nước này, đối phương người đông thế mạnh, nếu không hòa hoãn lại nổi lên va chạm thì rất phiền phức, Chu Tử Thư chỉ có thể nói, "Vậy thì, đại nhân đi theo ta đi."

Nghĩ tới nghĩ lui, Chu Tử Thư quyết định đưa người tới thần phòng của mình.

Chu Tử Thư đi vào trong phòng, quốc sư đi cách xa ở phía sau, lúc vào phòng còn xoay người lại đóng cửa. Chu Tử Thư liếc mắt một cái, tùy ý ngồi xuống trước bàn, nói, "Đại nhân, mời." Trà trên bàn là trà ngưu ôi, Chu Tử Thư cũng chẳng phí tâm kéo dài thời gian, liền rót hai chung trà, sau đó tự nhiên cúi đầu nhìn xuống vết thương.

Quốc sư đi đến bên cạnh y, mang theo một luồng khí lạnh, mũi Chu Tử Thư chột buốt, thầm nghĩ, trên người của kẻ này sao mà chẳng có lấy một hơi ấm nào hết vậy?

Vết thương kia không sâu, nếu Chu Tử Thư thi triển phép thuật là có thể lành lại ngay, nhưng lúc này có người ngoài, y chỉ có thể nhịn lại. Quốc sư nhìn vết thương trên cánh tay y, vươn tay muốn chạm vào, Chu Tử Thư hơi tránh đi, ngẩng đầu nhìn hấn, y nói, "Quốc sư không phải nói là có thuốc sao? Thuốc đâu?"

Động tác của quốc sư ngừng lại, khuôn mặt đeo mặt nạ có hơi lay động, nghiêng về phía y. Chu Tử Thư nhìn chằm chằm nhìn mặt nạ quỷ, dường như ánh mắt có thể xuyên qua nhìn ngắm khuôn mặt bên dưới lớp mặt nạ đó.

Quốc sư xoay cổ tay, lấy một cây chủy thủ từ trong cổ áo ra ngoài, Chu Tử Thư thoáng nhìn một cái, tựa như có một cảm giác từng quen biết xông tới, nhưng y không nhúc nhích, chỉ dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn thanh chủy thủ kia.

"Đây chính là..." Quốc sư nâng chủy thủ lên, nói, "Thuốc."

Hắn cắt một đường trên tay, cầm lấy cánh tay Chu Tử Thư, dùng máu nhỏ vào vết thương của y. Chu Tử Thư hơi sững sốt, sau đó dùng sức muốn tránh thoát, quốc sư giữ chặt cánh tay y, vội trấn an, "Ta sẽ không làm hại ngươi!" Thanh âm tựa như ra lệnh, lại giống như cầu khẩn.

Chu Tử Thư khựng lại, nhìn miệng vết thương trên cánh tay.

Giọt máu của người kia nhỏ vào vết thương của y, ban đầu cảm nhận được cơn lạnh đến thấu xương, sau đó chậm chậm tản ra ấm áp nhàn nhạt, vết thương dần dà ngừng rỉ máu, rồi bắt đầu khép lại.

Quốc sư thấy y không né tránh nữa, vì vậy buông cổ tay y ra, lại rạch thêm một đường trên bàn tay mình.

Chu Tử Thư phát hiện, hắn rạch vào da thịt rất sâu, hai lần đều cắt ngang qua toàn bộ bàn tay, da thịt nứt ra, nhưng không ngờ rất nhanh đã liền lại, người nọ liền không chút do dự giơ tay lên cắt thêm một dao nữa.

Chu Tử Thư không khỏi vươn tay muốn ngăn cản hắn, "Ngươi không cần..."

Quốc sư né tránh y, nói, "Không sao."

Cứ như vậy bốn năm lần, vết thương trên cánh tay Chu Tử Thư cuối cùng cũng hoàn toàn lành lặn, quốc sư thở dài, vứt thanh chủy thủ dính máu lên mặt bàn.

Hắn chưa bao giờ dùng máu của mình để cứu giúp người khác, hành động mới vừa rồi kia chỉ đơn thuần là xung động nhất thời, nhưng A Như chảy nhiều máu như vậy, hắn thật sự muốn đánh đổi bằng bản thân mình. Nhìn thấy máu của chính mình chảy vào thân thể của A Như, hắn lại cảm nhận được một chút phấn khởi khó tả, ổn định tinh thần làm phép, trên trán cũng đã sớm lấm tấm mồ hôi.

May mắn thay hiệu quả không tệ, A Như chắc chắn sẽ không thể trách hắn được.

Chu Tử Thư vừa sửa sang lại quần áo vừa muốn nói, y vốn tưởng rằng quốc sư chỉ là một thuật sĩ giang hồ cổ tình ra vẻ huyền bí để lừa bịp người khác, không nghĩ tới hắn đúng là có phép thật. Nhưng mà, y không cảm nhận được pháp môn tu hành nào trên người quốc sư, vậy đây là tu vi của môn phái nào, mà lại có được phương pháp dùng máu đổi máu tà đạo này?

Y đang nghĩ ngợi, quốc sư đã lên tiếng, "Không biết phải xưng hô với sư phụ thế nào?"

Chu Tử Thư đáp, "Pháp danh Tịnh Xả."

Quốc sư sững sờ một chút, không ngờ mình lại nhận được câu trả lời thế này, mới nói, "Tịnh Xả... Hoàn toàn buông bỏ. Hóa ra là Tịnh Xả sư phụ."

Hắn hỏi, "Tịnh Xả sư phụ, đã ở trong chùa này bao lâu rồi?"

Chu Tử Thư nhấp một ngụm trà, nói, "Có liên quan gì đến quốc sư?"

Quốc sư cười nói, "Tất nhiên là không liên quan gì đến ta. Chỉ là nhiều năm như vậy rồi, ta cũng không biết tháp lô phong này có một Diệu Âm tự, càng không biết trong Diệu Âm tự này, cất giấu Tịnh Xả sư phụ."

Chu Tử Thư nhìn hắn một cái, đáp, "Một nơi thờ cúng bé nhỏ thôi, không đáng nhắc đến."

Quốc sư nhìn y, đột nhiên lên tiếng, "Tám mươi ba năm?"

Hắn nói, "Ngươi đã ở đây tám mươi ba năm rồi?"

Chu Tử Thư nhíu mày hỏi, "Làm sao ngươi biết..."

Y từ phía sau bước lên, đứng trước mặt quốc sư, hỏi, "Ngươi là người nơi nào?"

Quốc sư không đáp, lại hỏi, "Là vì không muốn đi, hay là không thể đi?"

Hắn vươn tay về phía Chu Tử Thư, hỏi, "Cái gì đã trấn ngươi lại trong tháp này? Là cái gì? Cái chung kia, lư hương, tượng phật kia?"

Chu Tử Thư né tránh câu hỏi của hắn, lên tiếng, "Ngươi từ đâu biết được là tám mươi ba năm?"

Quốc sư dường như không nghe, tiếp tục nói, "Nếu như là tượng phật, không có gì đáng ngại, ta đã cho người làm một pho mới, ngày mai sẽ chuyển đến. Không được nữa, ta liền nổi lửa đốt cái tháp này, ta có thể cứu ngươi... Ngươi ở trong này có cực khổ không..."

Chu Tử Thư thấy hắn liên miên nói như điên dại, càng nghi ngờ hơn, "Cuối cùng thì ngươi là ai?"

Quốc sư khựng lại một chút, không nói nữa.

"Ta..." Hắn đáp, giọng nói kia vừa to lại vừa khàn đặc, hắn ngừng một chốc, lần nữa mở miệng lại đột nhiên biến thành giọng nữ, "Ta có thể là..."

"Tất cả..." Thanh âm kia lại hóa thành giọng một đứa trẻ, "Ngươi hy vọng ta là ai..." Giọng nói lại trở nên già nua, "Thì ta chính là người đó..."

Cổ họng hắn cuộn cuộn, vô số thanh âm chồng chất ở cửa miệng, cuối cùng lắng đọng được một tiếng nói.

Hắn chần chờ, rồi quyết định, nhìn Chu Tử Thư cất giọng, "Ngươi hy vọng ta là ai?"

Chu Tử Thư nghe thấy tiếng nói kia, không thể tin nhìn về phía quốc sư, lấy thế nhanh như chớp tiến lại bóp cổ hắn, cả giận nói, "Rốt cuộc ngươi là ai?"

Chu Tử Thư siết chặt ngón tay, ép hỏi, "Người đã làm gì Ôn Khách Hành?"

tbc.

10. (H)

Chu Tử Thư vừa hoảng sợ vừa nóng ruột, quốc sư này hành động quỷ quyệt, pháp thuật cũng âm độc, giáo phái vô lượng cùng pháp đàn nổi lên đầy rẫy, những chuyện này vẫn luôn là khúc mắc trong lòng y.

Chẳng lẽ chân tu của quốc sư thật sự là lấy người sống để luyện đàn, dùng yêu thuật hóa sói ăn thịt người?

Vậy Ôn Khách Hành...

Trái tim Chu Tử Thư vừa như bị nướng cháy trên ngọn lửa, vừa như rơi xuống hầm băng, vạn phần đau khổ, y chỉ muốn hỏi, vậy Ôn Khách Hành...

Hôm đó hắn rơi xuống vực, chẳng lẽ chưa chết? Nếu như chưa chết, những năm này lại chịu đựng nỗi khổ gì, mà thủ lĩnh yêu ma lại có được giọng nói của hắn? Chẳng lẽ y lại đến muộn rồi? Chẳng lẽ y lại một lần nữa bỏ lỡ, để cho một mình Ôn Khách Hành ở lại địa ngục vô biên?

Cả người Chu Tử Thư lúc lạnh lúc nóng, tâm loạn như ma, lực đạo trên tay lại tăng thêm mấy phần, "Nói! Người đã làm gì Ôn Khách Hành rồi hả!"

"Hắn..." Giọng Chu Tử Thư run rẩy cực độ, "Bây giờ hắn còn sống hay đã chết? Người đang ở đâu?"

Quốc sư rũ tay, mặc cho y bóp cổ, không hề phản kháng, hỏi, "Người còn nhớ hắn?"

Chu Tử Thư đáp, "Bớt phí lời, ta hỏi người một lần nữa, không trả lời ta liền bẻ gãy cổ người!"

Quốc sư nọ cười hai tiếng, giọng nói phát ra phía sau mặt nạ ngọt ngào một cách kì lạ, "A Như, tính khí của người kém đi rồi."

Xung hô này khiến cho đầu mày Chu Tử Thư nhướn lên, cả giận quát, "Yêu nghiệt!" Y vươn tay đoạt lấy mặt nạ quỷ trên mặt quốc sư, cuối cùng người nọ cũng có động tác, lui về phía sau một bước tiếp chiêu, bắt được cổ tay Chu Tử Thư.

Chu Tử Thư lại tấn công thêm một chương, quốc sư vẫn tránh được, hai người bọn họ dây dưa tranh đấu. Thân pháp của quốc sư rời rạc kì lạ, lúc gần khi xa, sau khi tránh được chiêu của Chu Tử Thư lại chủ động sát lại gần, khiến cho y không thể tấn công trúng đòn nào. Không biết huyền y của hắn mang theo mùi hương gì mà làm cho Chu Tử Thư cảm thấy đầu mình choáng váng.

Chu Tử Thư tránh người muốn đi, lại bị hấn dấn sát bên, truy hỏi, "Người còn nhớ hấn sao?"

Trong giọng nói của hấn lại mang theo sự khẩn cầu, khiến Chu Tử Thư vừa nghi hoặc vừa giận, "Ta có nhớ hay không, có liên quan gì đến người!" Ngay sau đó bỏ một chương về phía hấn.

Quốc sư xoay người né chiêu này, thuận thế nắm lấy bàn tay Chu Tử Thư, bao bọc lấy thân thể y, tư thế gần gũi như tình nhân, cúi đầu nỉ non bên tai y, "A Nhứ..."

Khí tức ngọt ngào lại lạnh lẽo giống như độc rắn tùy ý phả vào tai y, Chu Tử Thư cảm thấy lạnh sống lưng, hốt hoảng chớp mắt một cái, lại lập tức xoay người tung chương, quát lên, "Đừng dùng giọng nói của hấn để gọi ta như vậy!"

Lần này quốc sư tránh không kịp mặt nạ đồng bị Chu Tử Thư đánh rớt xuống đất. Chu Tử Thư chỉ thoáng thấy khuôn mặt quen thuộc lóe lên, nhưng quốc sư ngay lập tức dùng chương phong kích cho ngọn nến tắt lửa, xoay người đưa lưng về phía y. Trong phòng nháy mắt rơi vào một mảnh bóng tối yên tĩnh.

Hơi thở của Chu Tử Thư rối loạn, vẫn không thể tin được, có phải hình ảnh y vừa nhìn thấy thoáng qua chỉ là ảo giác hay không, rồi lại chợt bừng tỉnh, "Người vì sao..."

Bóng lưng quốc sư trong bóng tối co rúm lại một chút, tựa như động vật nhỏ bị lạnh.

Chu Tử Thư lại lên tiếng, lần này không còn là nổi trận lôi đình nữa mà là đau thương không thể tin được, y hỏi, "Rốt cuộc người là ai?"

Thân ảnh giữa màn đêm kia đứng thẳng, đáp, "Người thật sự không nhận ra ta sao, A Nhứ?"

Giọng nói của hấn chất chứa tủi thân, còn là sự giận dữ như một đứa trẻ con, Chu Tử Thư giật mình, giống như được quay trở lại căn phòng nhỏ ở Ngọc Thiện Đường, đêm khuya y đẩy cửa bước vào bên trong, Ôn Khách Hành cũng dùng giọng nói thế này để gọi y, "Sao bây giờ người mới đến vậy, A Nhứ? Người quên ta rồi sao?"

Tất cả mọi ưu tư chông chất, Chu Tử Thư chỉ có thể đáp ứng, "Người..."

Bóng lưng đưa về phía y lại cất tiếng, "Người từng nói sẽ ở Ngọc Thiện Đường đợi cả đời, A Nhứ, vì sao ta không tìm được người? Người từng nói người sẽ không lừa ta, vì sao người lại trốn ở đây, để ta không tìm được?"

Bóng tối tựa hồ khiến cho hấn thổ lộ những bí mật chưa ai từng được biết, không do dự, không sợ hãi, không ngờ vực lẫn nhau, thân ảnh kia rất tự nhiên mà nói, cứ như sợ rằng nếu mất đi cơ hội lần này, hấn sẽ không còn cách nào để nói ra được nữa.

"Dĩ nhiên là ta không tin ngươi đã chết, A Như... Nhưng ta không thể tìm được ngươi, ta đi đến nơi nào cũng không tìm được... Tri hoãn thêm một này, ta chỉ sợ rằng ngươi sẽ quên ta, A Như, ta chỉ là..." Thân ảnh kia run rẩy.

Chu Tử Thư nói, "Ngươi xoay người lại đi."

Thân ảnh kia hơi lão đảo, rồi lại bất động.

Giọng Chu Tử Thư ôn nhu chắc nịch, y nói, "Ngươi xoay người lại, Ôn Khách Hành."

Chu Tử Thư gọi hắn, "Ngươi xoay người lại đi, để cho ta nhìn ngươi một chút."

*

Bên trong phòng yên lặng đến mức tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy được, Ôn Khách Hành đứng đối diện Chu Tử Thư ở trong tối, hắn siết chặt quả đấm dưới tay áo, nói, "Ta đi... Ta đi đốt đèn."

Ôn Khách Hành đi đến bên cạnh bàn, dùng hai hòn đá đánh lửa, nhưng hai tay hắn run rẩy, cọ mấy lần cũng không đánh ra được một tia lửa nào, Chu Tử Thư đứng ở bên cạnh hắn, nhẹ nhàng cầm lấy đá đánh lửa trong tay hắn, nói, "Để ta làm."

Chu Tử Thư vững vàng đập hai lần, lửa bắt lấy tim nến, hình như Ôn Khách Hành bị ánh sáng yếu ớt kia làm cho nhói mắt, hơi nghiêng đầu tránh đi một chút, Chu Tử Thư dùng tay che ngọn lửa lại, cẩn thận điều chỉnh ánh lửa trong đèn dầu, sau đó mới buông ngọn nến xuống, ngẩng đầu quan sát hắn.

Ôn Khách Hành rũ mắt, rồi lại dè dặt nâng mí mắt lên, chạm phải sườn mặt của Chu Tử Thư lại né tránh, vênh môi lên, giống như rất tủi thân, tức giận, lại như là trông đợi, cầu y rửa lòng thương xót.

Chu Tử Thư hỏi, "Bao nhiêu lâu nay ngươi đã đi đâu?"

Ôn Khách Hành nghe được lời này, nghiêng đầu một chút, rất nhanh lướt qua y một lần, nhưng vẫn tránh được tiếp xúc ánh mắt, đáp, "Lời này, nên là ta hỏi ngươi mới đúng!"

Chu Tử Thư cười xòa, "Ta mất hết tu vi, không chống nổi thiên kiếp, sư phụ hóa ta trở lại nguyên hình, giấu ở trong chùa mới giữ lại được một cái mạng. Là ta sai, ta không..." Y thở dài, "Ta không nghĩ rằng ngươi còn sống, nếu như ta biết ngươi vẫn chưa chết, ta nhất định ——"

"Không trách ngươi." Ôn Khách Hành nói.

Hắn nhìn chăm chăm vào ánh nến lay động, "Ta lẽ ra đã phải chết từ lâu rồi, vậy mà lâu nay cứ tự mình sống tiếp như vậy."

"Năm bảy tuổi cả nhà ta bị diệt môn, cha mẹ vì cứu ta mà bị chém đứt tay chân, khi đó là ta đáng chết, ta giết sáu mươi một người, bị quân lính đuổi giết, trọng thương nấp trong ngôi miếu đổ nát kia, quỷ sai nhận lầm ta thành thư sinh kia nên câu hồn hẩn đi, khi đó là ta đáng chết, ta lừa người uống rượu hùng hoàng, lấy mắt của người hai trăm năm tu vi, khiến cho người phải độ kiếp, khi đó là ta đáng chết ——" Ôn Khách Hành nói.

Hắn hỏi, "A Như, ta có phải là kẻ lưu manh vô lại nhất thiên hạ này không, ông trời muốn ta đi chết nhiều lần như vậy, thế mà lần nào ta cũng vẫn sống sót, ta có phải là —— không xứng được sống hay không?"

Chu Tử Thư đau lòng hẩn, "Nói bậy!"

Y nói, "Ai nói người không xứng được sống? Trên đời này còn có lý do gì khiến cho người người không xứng được sống chứ!"

Ôn Khách Hành nghe vậy nói, "A Như, người hy vọng ta sống sao?"

Cuối cùng hắn cũng giương mắt nhìn Chu Tử Thư, "Người có hy vọng ta được sống không?"

"Ta..." Chu Tử Thư than nhẹ, cứ như nghe Ôn Khách Hành hỏi y một câu hỏi ngốc nghếch, "Làm sao ta có thể không hy vọng người được sống..."

"Ta mong đợi, ta nhớ nhung, mỗi ngày đều cầu xin trước Bồ tát, ta cầu rằng nếu như lần này Ôn Khách Hành vẫn còn có một luồng hồn phách được đầu thai chuyển thế, thì phải đưa hắn đến một gia đình thật tốt, bình an trưởng thành, lấy vợ sinh con, cháu chắt đầy cả nhà mới được." Chu Tử Thư nói, "Lúc ấy ta mới hiểu hiệu thể nhân sở cầu, không phải vì danh lợi, bởi vì đôi khi bất lực không thể làm gì. Bởi vì vô năng, lại không buông bỏ được, chạy không thoát, cho nên mỗi ngày đều nhớ tới, trong lòng luôn tồn tại một hy vọng."

Y lắc đầu, cam chịu nói, "Sư phụ muốn ta buông, nhưng tám mươi ba năm, ta không lúc nào chịu quay đầu."

Y trả lời Ôn Khách Hành, "Sao ta lại không hy vọng người còn sống?"

Ôn Khách Hành bước một bước tiến lại gần phía y, cúi đầu ngược mắt lên nhìn y, gọi, "A Như..."

Hắn vươn tay ôm lấy eo Chu Tử Thư, dường như có thiên ngôn vạn ngữ muốn bộc lộ, nhưng cuối cùng chỉ gọi tên y, "A Như..."

Hắn càng muốn giữ lấy chặt hơn, ôm Chu Tử Thư vào trong ngực, sợ y lại chạy đi mất, có chết cũng phải giữ lấy y, vừa gấp gáp lại vô cùng thận trọng, không ngừng gọi tên, "A Như, A Như..."

Chu Tử Thư đặt tay lên sống lưng, vuốt ve mái tóc dài của hắn, nói, "Người chịu khổ nhiều rồi."

Trái lại, Ôn Khách Hành chỉ cười, "Không có mà."

"Ta ở..." Hắn khựng lại một chút mới nói, "Ta ở trong cốc, nhớ về người, thời gian trôi qua rất nhanh."

"Nhưng mà ta không có da cũng chẳng có thịt, phải mất rất nhiều công sức mới có thể lấy lại được dáng vẻ như cũ, ta sợ sẽ dọa người sợ... Càng sợ người không nhận ra ta hơn..." Ôn Khách Hành đã sớm vượt qua những ngày tháng kia một cách nhẹ nhõm, chỉ nhặt nhanh lại những ung dung để mà nói.

Hắn lui về phía sau một chút, hỏi Chu Tử Thư, "A Như, người thấy ta..."

Hắn nhìn Chu Tử Thư, rất dè dặt, "Người thấy ta có giống ta hay không?"

Chu Tử Thư nhìn ánh mắt của hắn, ánh mắt vừa sợ sệt, vừa dửng dưng, lại tràn đầy mong đợi, trong ánh nền giống như mới vừa bị một cơn mưa thấm ướt, sáng trong như vậy, mang theo một loại cảm giác vô cùng sạch sẽ, đơn thuần cùng trần trụi.

Chu Tử Thư vuốt ve đôi chân mày, rồi đến sống mũi, cánh môi của hắn, y nói, "Cái gì mà có giống hay không, người vốn là người. Ta còn có thể không nhận ra người sao?"

*

Sáng sớm, Chu Tử Thư đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn thấy tử y cô tương đêm qua đầu tay đôi cùng y đang ở trong sân viện dùng chân khảy mấy viên đá, phát hiện y ra ngoài liền muốn chạy vào trong phòng, Chu Tử Thư vội đưa tay cản nài, "Ôn..." Khựng lại một chút, y lại đổi cách nói, "Chủ nhân nhà người còn chưa tỉnh dậy đâu, một chút nữa hãy vào."

Cố Tương chun mũi, "Người nói dối. Chủ nhân cho đến bây giờ cũng chưa từng ngủ."

Chu Tử Thư ngừng một lát, hỏi, "Cho tới bây giờ chưa từng ngủ?"

Cố Tương lắc đầu, "Chủ nhân sợ nằm mơ."

Chu Tử Thư hỏi, "Sợ gặp ác mộng sao?"

Cố Tương đáp, "Chủ nhân nói, hắn sợ gặp mộng đẹp."

Chu Tử Thư kinh ngạc, sức lực trên tay buông lỏng cho Cố Tương chui vào, không lâu sai lại chạy ra ngoài như con mèo con, nhìn Chu Tử Thư le lưỡi, "Chủ nhân thật sự đang ngủ à, thật hiếm thấy."

Chu Tử Thư cười, "Không sợ tỉnh lại, đương nhiên là sẽ không sợ gặp mộng. Để cho hắn ngủ thêm một lát nữa đi."

Cố Tương chỗ hiểu chỗ không cũng gật đầu một cái, đột nhiên nhìn y rồi ho khan một tiếng, nói, "Tối hôm qua không nhìn kĩ, ta thấy người cực kì quen mắt."

Nàng đi quanh Chu Tử Thư hai vòng, "Có phải ta đã từng gặp người ở đâu rồi không?"

Chu Tử Thư cười lắc đầu, "Thời điểm ta vào chùa này, có lẽ cô nương còn chưa ra đời, người từng gặp như thế nào được?"

Cố Tương một đường đi theo Chu Tử Thư tới sảnh trước quét dọn như mọi ngày, không ngừng lẩm bẩm, "Ta thật sự đã gặp rồi mà, nhưng là ở đâu nhỉ?"

Lúc Chu Tử Thư nhất chỗi lên muốn bắt đầu quét lá rụng, Cố Tương a một tiếng, nói, "Ta nhớ ra rồi!"

Nàng nắm lấy cổ tay Chu Tử Thư, kéo y đến nhà kho, nàng nói, "Ta biết ta đã gặp người ở đâu rồi!"

Chu Tử Thư bị nàng dắt đi, giật ra không được, y nói, "Cô nương, đây là đất tịnh của phật, không nên lời lời kéo kéo. Người buông ra, ta đi theo người."

Cố Tương đáp, "Ai nha, người đừng nhiều lời, đi nhanh một chút, ta đưa người đi xem, ta đã nói là ta chắc chắn từng gặp người rồi mà!"

Cố Tương dẫn y vào nhà kho của chùa, bên trong có để một vài vật dụng, bàn thờ mới, Cố Tương nói, "Những thứ này vốn là đem qua phá chùa xong sẽ vận chuyển vào chính điện ngay trong đêm, ai ngờ chủ nhân đổi ý không phá, không còn cách nào khác phải ở đây."

Nàng đi tới một góc, một vật cao chừng bằng người trưởng thành, dùng vải bố phủ xuống che lại, nàng vươn tay kéo tấm vải, nói, "Đây, ta đã nói là từng nhìn thấy người mà."

Soạt một tiếng, tấm vải bố rơi xuống đất như đáp lại, lộ ra bên dưới một bức tượng người trắng nõn được điêu khắc từ một loại ngọc, rất tinh xảo. Bức tượng ngọc khắc kia chân đạp hoa sen làm đế, tay trái cầm kiếm, tay phải kết ấn, rũ mi hạ mắt, không khác gì một cái tượng phật.

Cố Tương chỉ vào "tượng phật" kia, nói, "Người nhìn đi, ta không nhận lầm chứ?"

Chu Tử Thư ngẩng đầu nhìn tượng phật, không khỏi lui về phía sau một bước, cả kinh cất giọng, "Đây...?"

Cố Tương nói, "Chủ nhân vì cái này mà như phát điên vậy, phí rất nhiều tâm tư khí lực. Chỉ là ta không nghĩ tới," Nàng tiến lên một bước, vươn tay muốn sờ lên mặt Chu Tử Thư, "Gương mặt này lại thật sự có người..."

Bàn tay nàng còn chưa chạm đến mặt Chu Tử Thư, đột nhiên mu bàn tay nhói lên, nàng ai ui kêu đau, nắm tay rút trở lại.

"A Tương." Ôn Khách Hành bước vào bên trong giáo huấn, "Thu móng vuốt lại."

Cổ Tương xoa xoa bàn tay, cong môi không nói nữa.

Ôn Khách Hành bước tới, hắn không đeo mặt nạ, nhìn thấy biểu tình của Chu Tử Thư cùng pho tượng ở một bên, hắn dừng chân, vẻ mặt có chút mất tự nhiên đáp, "A Như... Người nhìn thấy rồi?"

Không đợi Chu Tử Thư trả lời, hắn đã tiếp tục lên tiếng, tựa như đang giải thích, "Ta chỉ muốn tìm người, A Như. Ta chỉ muốn, dùng tượng phật kia đổi thành người, được chống đỡ bởi ý niệm của hàng vạn giáo đồ, hơn nữa thêm pháp trận trợ lực, dù cho người chỉ còn sót lại một tia hồn phách, ta cũng có thể tìm ra người."

"Mặc dù hiện tại ta đã tìm được người, nhưng người nói rằng tu vi của người bị tổn thương, tượng này cũng có chỗ dùng được. Chúng ta đặt nó vào trong điện thờ, tín đồ thờ phụng nhất định sẽ giúp tu vi của người tăng trở lại, A Như, chúng ta có thể..."

Ôn Khách Hành thấy chân mày Chu Tử Thư cau lại càng chặt, nhẹ giọng hỏi, "A Như, người không thích sao"

Chu Tử Thư đáp, "Ôn Khách Hành, người sao lại làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy?"

"Ta đại nghịch bất đạo chỗ nào?"

Hắn nói, "Thế nhân thờ Tào vương gia, thổ địa, thổ nhĩ gia, dù có lấy bùn đất trát lên, cũng sẽ xem là thần tiên Bồ tát, dùng ba quý chín khẩu mà cầu, vậy thì không hoang đường sao? Người cứu vớt ta, độ ta, ta dùng ngọc khắc thành dáng hình của người, để cho mọi người tới bái lạy, có gì gọi là đại nghịch bất đạo?"

Chu Tử Thư lúng túng, "Người..."

Ôn Khách Hành thấy y tức giận, khóe miệng cong lên, lại lập tức nói, "Được rồi được rồi, A Như, nếu như người không thích, ta sẽ không bày nó ra nữa." Hắn đến gần thêm một bước, bắt lấy bàn tay Chu Tử Thư xoa xoa, "Đừng giận ta mà, A Như của ta, người giận ta một giây, lòng ta liền khổ sở như muốn tan vỡ vậy."

Hắn cứ vừa nắm vừa xoa như vậy, lại cứ gọi tên khiến Chu Tử Thư chẳng nói được lời nào.

"Đừng giận ta." Ôn Khách Hành cầu khẩn, "Được không?"

Chu Tử Thư không có cách nào khác, nhắm mắt lại đáp, "Dùng vải che lại đi, ta nhìn thấy khuôn mặt kia là thấy sợ."

"Được, được." Ôn Khách Hành cùng y ra khỏi nhà kho, vung tay một phát, tấm vải nặng nề lại phủ lên bức tượng ngọc, "Người nói như thế nào thì ta sẽ làm như thế ấy."

*

Sau chuyện tượng ngọc, Chu Tử Thư vẫn chưa nguôi giận, muốn tìm một cơ hội nói chuyện đường hoàng với Ôn Khách Hành, nhưng Ôn Khách Hành thì giống như cầm tinh con lươn trơn trượt lặn mất tăm, luôn có cách luôn rúc thừa cơ tránh né chuyện này. Thường xuyên qua lại, Chu Tử Thư chỉ cảm thấy lòng phiền muốn hoảng, nhưng lời cũng lười nói, không biết là Ôn Khách Hành làm bộ hay là không phát hiện ra, vẫn cười hi ha gọi y A Như, kêu đến mức Chu Tử Thư cảm thấy vừa phiền vừa mềm mại.

Ngày hôm đó, Chu Tử Thư nằm trên giường xem sách, Ôn Khách Hành thì nhất quyết muốn ở bên cạnh y, gối đầu lên vai dùng ngón tay câu lấy một lọn tóc, giống như phát hiện nó là món đồ chơi tuyệt vời nhất trong thiên hạ.

Chu Tử Thư vốn cố tình tỏ ra lạnh nhạt không muốn nói chuyện với hắn. Nhưng cả người Ôn Khách Hành mang theo hơi lạnh, một chút ấm áp cũng không có, quần ở trên người y như một khối băng khổng lồ không chịu tan, rắn vốn ưa thích nhiệt độ cao, Chu Tử Thư bị hắn ôm, thêm với đang trong tiết lạnh mùa xuân khiến cho y không chịu được mà bắt đầu run rẩy.

"A Như," Ôn Khách Hành rất nhanh đã nhận ra, "Ta làm ngươi lạnh hả?"

Sau đó ão nào nói, "Ai dô, là ta sai, ta quên mất."

Hắn ôm Chu Tử Thư vận pháp, hỏi, "A Như, ấm chưa?"

Chu Tử Thư bị hắn ôm chặt, chỉ cảm thấy nhiệt độ càng lúc càng tăng cao, khiến cho y phải giãy dụa, "Nóng quá..."

"Nóng quá sao?" Ôn Khách Hành hỏi y, lại hạ nhiệt độ xuống, "Như vậy được chưa?"

Nhiệt độ nóng bức người cuối cùng cũng tản đi, để lại thân nhiệt bình thường, cao hơn nhiệt độ cơ thể Chu Tử Thư một chút, vô cùng thoải mái. Chu Tử Thư hí mắt, người cũng mềm mại ngã xuống, "Ừm... Được rồi..."

Ôn Khách Hành thấy đáng vẻ ngoan ngoãn lại còn thuận theo không chút phòng bị, không nhịn được tiến tới hôn y một chút, "A Như thật đáng yêu."

Chu Tử Thư bị hắn hôn tinh táo trở lại, ánh mắt tròn tròn, nhìn hắn không kịp phản ứng.

Lòng Ôn Khách Hành bị y làm cho ngứa ngáy, lại tiến đến hôn, lần này là hôn môi.

Chu Tử Thư lui lại một chút, Ôn Khách Hành lần ắt tới ngăn lại, tiếp lấy vòng eo vừa thon vừa mềm của y, hôn y càng sâu. Lần nữa ngẩng đầu, môi Chu Tử Thư đã bóng lên đỏ hồng, khóe mắt cũng ửng đỏ, mở to mắt nhìn hắn, "Ngươi định làm gì?"

Ôn Khách Hành đáp, "Vốn là chỉ muốn hôn A Như, nhưng A Như đã hỏi ta như vậy rồi, ta phải thực sự làm gì đó thôi."

Bàn tay hần di chuyển xuống, vuốt dọc eo thon của Chu Tử Thư xuống dưới khe hở bên dưới lớp chăn nệm, bầu lầy mông y, Chu Tử Thư giật nảy mình, lại bị Ôn Khách Hành ôm quay về giường, "Người điên à! Đây là trong chùa!"

Ôn Khách Hành không có ý thu tay, nói, "A Như, người một ngày cũng không thể ra khỏi chùa, vậy chẳng lẽ ta một ngày cũng không được chạm vào người sao? Đây là đạo lý gì?"

Hần tỏ vẻ đáng thương, "Người từng nói sẽ trở thành nương tử của ta, người quên rồi sao?"

Chu Tử Thư không còn lời nào để phản bác.

Đột nhiên y cảm thấy thật hoang đường, hai người bọn họ trải qua trăm năm, sinh ly tử biệt, hận trời oán đất, quay đầu lại Ôn Khách Hành cũng chỉ là vì một câu nói này, vẫn luôn là câu nói này.

Chu Tử Thư đáp, "Ta đã đáp ứng người, lúc nào quên được?"

Ôn Khách Hành nghe vậy, lại gần hôn y, Chu Tử Thư nhắm mắt chống tay lên bả vai hần, không phản kháng nữa.

Cuối cùng bởi vì là ban ngày, lại còn đang ở trong chùa, Ôn Khách Hành chỉ muốn chừa lại cho Chu Tử Thư cái khổ, nhưng quần áo trên người cởi được một nửa đã bị Chu Tử Thư gắt gao nắm lấy, không cho hần tiếp tục hành động.

Áo tơ trắng bị kéo ra một mảng lớn, để lộ khuôn ngực đã rịn ra lớp mỡ hôi mông, bên dưới là cẳng chân thon dài trắng nõn, ngượng ngùng không để cho người ta nhìn thấy phong cảnh đẹp để ở bên trong, Ôn Khách Hành cúi đầu cắn lên xương quai xanh của y, sau đó để lại một nụ hôn, vươn tay thăm dò dưới lớp quần, dưới vạt áo, không thấy rõ bàn tay kia làm gì, chỉ thấy lồng ngực người nọ phập phồng, hai chân đột nhiên co lại mạnh mẽ kẹp lấy cánh tay kia, Chu Tử Thư siết vai Ôn Khách Hành, nhỏ giọng khóc, "Nhẹ một chút... A... Người nhẹ thôi... Muốn..."

Ôn Khách Hành không đáp ứng, cũng chẳng nói không được, chỉ tiếp tục hôn xuống ngực y, đầu lưỡi dạo chơi ở quầng vú, bàn tay vẫn lẩn núp dưới vạt áo. Chu Tử Thư ưỡn người, trong miệng phát ra âm thanh ngắn ngủi, lại mềm nhũn buông xuôi, lúc này không còn kêu ca nhẹ một chút chậm một chút nữa, chỉ dùng tay đè gáy Ôn Khách Hành, dâng lên nửa bên ngực về phía trước, eo cũng dần dần cong lên, co chân câu lấy hông Ôn Khách Hành.

"Người vào..." Chu Tử Thư mờ mịt nói. Y phục đã tuột xuống rối loạn, nhưng cũng chỉ làm tăng thêm chút phong tình. Chuông phạn vang lên xa xa, hai người bọn họ lại giữa ban ngày ban mặt ở trên giường dâm loạn, thiện tai, thiện tai.

Chu Tử Thư khẽ cau mày, không hiểu Ôn Khách Hành đang lè mề cái gì, "Người mau vào..." Giương eo đuối theo bàn tay của hắn.

Ôn Khách Hành bây giờ mới nhìn ra dáng vẻ xà yêu của nương tử nhà mình, đúng thật là đã câu hồn hắn đi mất.

Cây gậy nóng bỏng đi vào, Chu Tử Thư nhắm chặt mắt mũi, nghe Ôn Khách Hành gọi, "A Như, A Như ngoan nào..."

Chu Tử Thư mở mắt, hô hấp còn hỗn loạn, trừng hắn một cái, thở gấp nói, "Vô liêm sỉ."

Ôn Khách Hành yêu vô cùng dáng vẻ này của y, cúi đầu vừa làm vừa hôn y, nghe được Chu Tử Thư ư a kêu loạn, nơi tư mật xoắn chặt lại, truyền đến tiếng nước dính nhóp.

Ôn Khách Hành gọi, "A Như, A Như, A Như..."

Chu Tử Thư bị hắn cắn càng lúc càng sâu, bàn tay cậu trên vai hắn gắng gượng giữ vững, hai chân vô lực hoàn toàn mở rộng, là đóa hoa mặc cho người xem người hái, ngoài miệng vẫn nói, "Gọi a... Gọi hồn hả..."

Ôn Khách Hành cười một tiếng, "Ngày hôm nay không có tính đâu nha."

Hắn nói, "Sau này người còn phải trả cho ta một đêm động phòng hoa chúc nữa mới được, nương tử."

Chu Tử Thư ngại ngùng, không muốn nghe nữa, vươn tay che miệng Ôn Khách Hành, lại bị hắn bắt được cổ tay, đưa lên miệng hôn lấy từng ngón một.

Ôn Khách Hành nắm tay y, thâm tình nói, "Ngày sau chúng ta đoàn tụ sum vầy, một yêu một quý, ai dám không đồng tình rằng chúng ta là một đôi bích nhân, thiên trường địa cửu."

Hắn hôn lên mắt Chu Tử Thư, hỏi, "Người nói xem có đúng không, A Như?"

———— **HOÀN** ————

==

Lời editor:

Người có tình rồi sẽ lại trở về bên nhau. Mất rất nhiều năm mới có thể lại được gặp gỡ, đúng là do song phương đều có tình. Chu Tử Thư có tình, mới có thể không vì một chữ "Xả" mà buông bỏ tình yêu. Ôn Khách Hành có tình, mới chấp nhận trao đổi xác thịt với quý đỏi, vất vương ở nơi thâm sâu cùng cốc cho đến ngày được thành hình.

A Như dùng tám mươi ba năm ở dương gian để chờ đợi, lão Ôn dùng năm mươi ở quỷ giới để chờ đợi, người không ra người quỷ không ra quỷ, mang hình hài kì dị lên đường

tìm kiếm người quan trọng nhất đời hắn. Bởi vì một chữ duyên, bởi vì một chữ tình mà gặp lại được người thương, quần lầy nhau không rời.

Thật ra việc chờ đợi lẫn nỗi đau mà hai người phải trải qua là thứ không thể đong đếm được, từ khi còn là bạch xà nhỏ được tướng quốc công tử cứu lấy, Chu Tử Thư đã bắt đầu chờ; Ôn Khách Hành rơi xuống vực; phát hiện mình có thể dùng máu thịt của chính mình để cứu mình; cũng bắt đầu chuỗi ngày đăng đăng, nhưng chung quy cả hai đều phải chịu đau đớn về tinh thần lẫn thể xác và chái tym 😊 hiểu lắm rồi cũng đã hoàn toàn được xoa bóp, mong rằng hai người thật sự trở thành một đôi bích nhân, thiên trường địa cửu, mãi mãi iu nhau!!!

Vậy là lại thêm một tác phẩm nữa hoàn thành rồi.

Đầu tiên chắc phải gửi lời cảm ơn chị Maya vì đã review Trộm tiên, (xin được vài cái per truyện chị review rồi mà mới xong được một truyện hìu hìu) Nhưng mà sớm thôi mình sẽ lại mang những chiếc fic mới về cho mọi người đọc nè ^^

Mặc dù đã nói là nghỉ ngơi một thời gian, nhưng mà lúc rảnh không làm gì thì chịu không nổi nên vẫn phải lôi máy móc ra gõ mấy chương truyện. Không thể rep từng lời nhắn được nhưng cảm ơn mọi người vì đã hỏi thăm mình, cũng như cảm ơn sự theo dõi cũng như sự yêu thích mà mọi người dành cho Trộm tiên. Hẹn gặp lại ở những tác phẩm khác.

Tạm biệt Ôn Khách Hành, tạm biệt bạch xà nhỏ Chu Tử Thư!

27/03/2022

==